

ذوالفقار علي ڀٽو

ولادت کان شهادت تائين

نورالدين ناريجو

ذوالفقار علي ڀٽو

ولادت کان شهادت تائين

نورالدين ناريجو

سنڌ بڪ ڪلب
نوابشاھ۔ 2007ع

هن ڪتاب جا سمورا حق ۽ واسطا محفوظ

ڪتاب جو نالو:	ذوالفقار علي ڀٽو ولادت کان شهادت تائين
موضوع:	شخصيت
ليکڪ:	نورالدين ناريجو
چاپو پهريون:	ڊسمبر 2007ع
چپائيندڙ:	سنڌ بؤڪ ڪلب نوابشاھ سنڌ
پيسٽنگ:	عبدالسلام ڀٽو
ايڊيٽنگ:	مجيب ناريجو
ٽائٽل ڊزائين:	انٽيل ڪميونيڪيشنز، حيدرآباد
ڪمپيوٽر ڪمپوزنگ:	ڪيشو لال
	انٽيل ڪميونيڪيشنز، 9- ربي چيمبر ڪورٽ روڊ، حيدرچؤڪ، گاڏي کاتو حيدرآباد، سنڌ، فون: 2721172

**ZULFIQAR ALI BHUTTO: VILADAT KHAN
SHAHADAT TAEEN**
By: Noordin Narejo

Edition: First
Year: December, 2007
Title Design: Intel Communications, Hyd.
Published by Ahmed Zia, Sindh Book Club, Nawabshah
Composing: Intel Communications, 9-Rabi Chamber,
Hyder Chowk, Hyderabad, Tel: 0092-22-2721172
Price: Rs. 150-00

ارپنا

ارپيان ٿوانهن جيانن كي
جن ڪوڙا ڪاڏا
۽ شهادت ماڻي

فهرست

6	1. پنهنجي پاران
7	2. جنم ۽ شروعاتي زندگي
11	3. قائد اعظم نالي ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جو خط
13	4. خط لکڻ جو ڪارڻ
14	5. ذوالفقار علي ڀٽو بحیثیت قانون جو پروفیسر
16	6. ذوالفقار علي ڀٽو وزير خارجہ جي حیثیت ۾
20	7. پرڏيهي وزير ذوالفقار علي ڀٽو جون سارو ٿيون
22	8. انقلابي جدوجهد جي شروعات
24	9. پاڪستان پيپلز پارٽيءَ جو قائد ڪرڻ
29	10. ذوالفقار علي ڀٽو صدر پاڪستان جي حیثیت ۾
37	11. ذوالفقار علي ڀٽو ۽ روزانه مساوات
39	12. ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي حڪومت جا 5 سال 6 مهينا 15 ڏينهن
73	13. ذوالفقار علي ڀٽي جي جيل ۾ پهرين گرفتاري
76	14. ذوالفقار علي ڀٽي جي ٻيو دفعو گرفتاري
80	15. ذوالفقار علي ڀٽي جي ٽيون ڀيرو گرفتاري
81	16. ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي آخري پريس ڪانفرنس
84	17. ذوالفقار علي ڀٽو چوٿون ڀيرو جيل ۾
91	18. جنرل ضياءَ ڀٽي کي قتل ڪرڻ جو فيصلو ڪيو هو
95	19. شهيد ذوالفقار علي ڀٽو ڄاڻي پيو ته کيس زندهه رهڻ نه ڏنو ويندو
98	20. فرانس جي صدر ڏانهن ذوالفقار علي ڀٽو جو خط
101	21. شهيد ذوالفقار علي ڀٽي جو فرانس جي صدر ڏانهن آخري خط
102	22. ڀٽو نيبولين ۽ جنرل ڊيگال
106	23. بينظير ڀٽو ڏانهن آخري خط
111	24. ذوالفقار علي ڀٽي جي زندگيءَ جي آخري رات
116	25. موت جي ڪوٺڙيءَ جي ڊائري
118	26. شهيد ڀٽي جي تقريرن مان چونڊ حصا
123	27. ذوالفقار علي ڀٽو: شخصيت، تاثر ۽ مشاهدا ڪوثر نيازي
141	28. حوالا

پنهنجي پاران

پاڪستان جو مائه ناز ليڊر قائد عوام ذوالفقار علي ڀٽو سنڌ جي مشهور نواب گهراڻي ۾ جنم ورتو ناز ۽ نعمت ۾ پليو ۽ غريب عوام جو سچو همدرد ۽ هڏ ڏوڪي، بربار ۽ مستقل مزاج ماڻهو هو جنهن اصولن خاطر عيش ۽ آرام ترڪ ڪري هڪ سال تائين جيل جون صعوبتون برداشت ڪيون، چاهي ها ته حالتن سان سمجهوتو ڪري پنهنجي زندگي بچائي سگهي ها. دنيا ۾ ڪي ٿورا ماڻهو اهڙا ٿي گذريا آهن جن حق خاطر پنهنجو سر ڪٽايو ذوالفقار علي ڀٽو به انهن جو ادنيٰ خادم ٿي گذريو آهي.

پاڪستان جي تاريخ ۾ قائد اعظم کان پوءِ ذوالفقار علي ڀٽو ئي اهڙو شخص هو جنهن ملڪ کي درپيش لاتعداد چئلينجن کي منهن ڏنو ۽ قومي اهميت وارن ٻين مسئلن جهڙوڪ متفقہ ملڪي آئين ڏيڻ، 93 هزار جنگي قيدي ڀارت کان آزاد ڪرائڻ، ملڪ کي ايٽمي قوت بنائڻ، روس کان اسٽيل مل ۽ فرانس کان آمريڪا جي مخالفت باوجود ايٽمي ري ايڪٽر حاصل ڪرڻ ۽ قاديانين کي غير مسلم اقليت قرار ڏيارڻ جهڙا ڪيترائي وڏا مسئلا حل ڪيائين.

ذوالفقار علي ڀٽي جي شخصيت ڪردار ۽ ڪارنامن تي اڄ تائين ڪيترائي ڪتاب لکيا ويا آهن پر انهن کي ڪنهن به لحاظ کان مڪمل چئي نٿو سگهجي. ضرورت آهي ته اڃا به وڌيڪ تفصيل سان لکيو وڃي. هن ڪتاب ۾ سندس شخصيت، ڪردار ۽ ڪارنامن جو مختصر خاڪو پيش ڪيو ويو آهي. اميد ته پڙهندڙن کي پسند ايندو. سندن همت افزائيءَ سان وڌيڪ تفصيل سان لکڻ جي همت پيدا ٿيندي. گهوڙن ۽ گهوڙن جيئڻ ٿورا ڏينهن ٿا، ڪڏهن منجهه ڪوٽ، ڪڏهن راهي رڻ جا. (شاه)

- نورالدين ناريجو

ڊسمبر 2006ع
درياءَ آباد، ڪوٽڙي
0334_2611257

جنم ۽ شروعاتي زندگي

ذوالفقار علي ڀٽو پنج جنوري 1917ع تي ڀٽو شهر ۾ سر شاهنواز ڀٽو جي گهر ۾ پيدا ٿيو. سندس والده ليڊي خورشيد هئي. ذوالفقار علي ڀٽو شروعاتي تعليم لاڙڪاڻي ۾ حاصل ڪرڻ کان پوءِ بمبئي ۾ ڪيٿيڊرل اسڪول ۾ پڙهڻ لڳو ۽ اعليٰ تعليم لاءِ 1946ع ۾ آمريڪا ويو جتي هن سياست، بين الاقوامي قانون، چيورس پروڊونس جي تعليم ڪيليفورنيا يونيورسٽي جي لاس اينجلس برانچ مان ورتي ۽ سياست ۾ بي. اي آنرز ڪيائين. پوءِ وري انگلينڊ هليو ويو. آڪسفورڊ يونيورسٽي ۾ داخلا ورتائين ۽ ايم. اي سياست جي ڊگري حاصل ڪيائين. 1952ع ۾ بار ايٽ لا جو امتحان پاس ڪرڻ بعد انگلينڊ جي سائوٿپٽن يونيورسٽيءَ ۾ بين الاقوامي قانون جو پروفيسر مقرر ٿيو انهن ڏينهن ۾ سندس والد سر شاهنواز ڀٽو بيمار ٿي پيو. اهڙو اطلاع ملڻ تي پاڻ 1953ع ۾ وطن واپس موٽي آيو ۽ سنڌ مسلم لا ڪاليج ڪراچي ۾ پڙهائڻ لڳو. سال 1958ع ۾ سوئزرلينڊ جي راڄڌاني جنيوا ۾ هڪ بين الاقوامي سامونڊي سرحدن بابت ڪانفرنس منعقد ٿي، جنهن ۾ پاڪستان جي نمائندگي ڪرڻ لاءِ کيس موڪليو ويو.

18 آڪٽوبر 1958ع ۾ جڏهن جنرل ايوب خان ملڪ ۾ مارشل لا لڳائي تڏهن هن ذوالفقار علي ڀٽي جي قابليت ۽ ذهانت کان متاثر ٿي هن کي پنهنجي ڪابينا ۾ وزير مقرر ڪيو.

پهريائين وزير معدنيات پوءِ قومي تعميرات، اطلاعات ۽ اقليتن جي معاملن قلمدان کيس سونپيا ويا. ان دوران 1960ع ۾ هڪ ڪروڙ روپين جي خرچ سان معدنيات ۽ گئس جي ترقيءَ لاءِ ڪارپوريشن قائم ڪيائين ۽ روس سان معدنيات جي ترقي لاءِ هڪ معاهدو ڪيو ويو.

1962ع ۾ ڪراچيءَ ۾ تيل صاف ڪرڻ جو هڪ جديد ڪارخانو قائم ڪيو ويو. 1961ع ۾ جڏهن هندستان جي وزيراعظم جواهر لعل نهروءَ،

پاڪستان تي اڳرائي ڪرڻ جو الزام هنيو تڏهن ذوالفقار علي ڀٽو ان کي مدلل جواب ڏنو ۽ هن پنهنجي موقف جي حمايت لاءِ چين، انگلينڊ، آئرلينڊ ۽ مصر جا دورا ڪيا ۽ انهن کي قائل ڪيو. سال 1963ع ۾ ان وقت جي پرڏيهي وزير محمد علي بوگره جي وفات بعد کيس پرڏيهي وزير مقرر ڪيو ويو. 22 فيبروري 1963ع ۾ ذوالفقار علي ڀٽو چين سان سرحدي معاملن تي ڀٽو لاءِ پيڪنگ ويو جتي سندس ڏاهپ ۽ ذهانت سان ڪامياب ڳالهين جي نتيجي ۾ چيني حڪومت 750 چورس ميلن جو علائقو جيڪو سندس قبضي ۾ هو سو پاڪستان جي حوالي ڪيو. سندس اهو ڪارنامو پاڪستان جي تاريخ ۾ سونهري اڪرن ۾ لکيو ويندو. سڄي دنيا هن تي واہ ڪئي ۽ سندس پرڏيهي پاليسيءَ کي ساراهيو ويو.

1965ع واري جنگ کان پوءِ روس جي دعوت تي تاشقند ۾ ڳالهين تيون، جن ۾ صدر ايوب خان پاڪستان جي فوجي ڪاميابين ۽ قربانين کي نظر انداز ڪري تاشقند ٺاه تي صحيحون ڪيون. ميدان ۾ ڪٽيل جنگ ڳالهين جي ميز تي هارائڻ ڪري سڄي ملڪ ۾ احتجاج ڪيو ويو. ۽ ذوالفقار علي ڀٽو به دل شڪستو ٿي پيو ۽ 16 جون 1966ع تي هن وزارت تان استعيفيٰ ڏني بعد ۾ عوامي رابطو مهڻ شروع ڪئي.

30 نومبر 1967ع تي ڊاڪٽر مبشر حسن جي رهائشگاه تي سڄي ملڪ جي سڄاڻ ماڻهن جو هڪ ڪنوينشن ٿيو اتي ڀٽي صاحب پنهنجي هڪ سياسي پارٽي پاڪستان پيپلز پارٽي جي نالي سان قائم ڪرڻ جو اعلان ڪيو ۽ ان سلسلي ۾ عوامي رابطو جاري رکيا. آخرڪار 16 نومبر 1968ع ۾ لاهور ۾ پ پ پ پنجاپ جي آفيس جو افتتاح ڪيائين. حڪومت ڀٽي صاحب جي سرگرمين تي نظر رکي رهي هئي، عوامي سڃاڻيءَ کان خوفزده ٿي 13 نومبر 1968ع تي ڀٽي صاحب کي ڊاڪٽر مبشر حسن جي رهائش گاه تان پوليس گرفتار ڪري وئي. سندس گرفتاريءَ خلاف ملڪ جي اڪثر شهرن ۾ جلسا جلوس نڪتا، ماڻهو حڪومت کان بيزاريءَ جو اظهار ڪرڻ لڳا. ڀٽي صاحب کي پهريان ميانوالي پوءِ ساهيوال جيل ۾ رکيو ويو. آخر 1 فيبروري 1968ع تي کيس جيل مان ڪڍي لاڙڪاڻي پنهنجي گهر ۾ نظر بند ڪيو ويو. ملڪ ۾ وڌندڙ احتجاجن ۽ عوامي دٻاءُ سبب حڪومت هنگامي حالتون ختم ڪرڻ جو اعلان ڪيو.

آزار ٿيڻ بعد ڀٽي صاحب عوامي رابطي جي مهڙ تيز ڪئي. آمريت لاءِ وڌيڪ عرصو قائم رهڻ مشڪل بنجي ويو. آخرڪار ايوب جي حڪومت ختم ٿي وئي ۽ جنرل يحييٰ خان حڪومت تي قبضو ڪري ورتو ۽ ملڪ ۾ عام چونڊون ڪرائڻ جو اعلان ڪرايو. ڊسمبر 1970ع جي اليڪشن ۾ اولهه پاڪستان ۾ پيپلز پارٽي وڏي اڪثريت سان ڪامياب ٿي ۽ اوڀر پاڪستان ۾ عوامي ليگ کي وڏي ڪاميابي ملي. يحييٰ خان کي وڏي اڪثريت واري پارٽي يعني عوامي ليگ کي اقتدار حوالي ڪرڻو هو پر هن اقتدار کان الڳ ٿيڻ نٿي گهريو. ملڪ ۾ انتشار پکڙجي ويو نيٺ 16 ڊسمبر 1971ع ۾ ملڪ ٻه اڏ ٿي ويو. اوڀر پاڪستان بنگلاديش جي نالي سان هڪ آزاد ۽ خودمختيار ملڪ بنجي ويو.

ملڪ ٽٽڻ بعد ماڻهن ۾ وڌيڪ ڪاوڙ ۽ نفرت پيدا ٿي، ان جو مقابلو ڪرڻ جنرل يحييٰ خان جي وس جي ڳالهه نه هئي. ان ڪري مجبور ٿي هن حڪومت جون واڳون ذوالفقار علي ڀٽي جي حوالي ڪيون. ڀٽي صاحب ملڪ جون واڳون سنڀالڻ بعد عوام جو حوصلو بلند ڪيو. ملڪ کي مضبوط بنايو ۽ ملڪن جي بين الاقوامي برادريءَ ۾ باعزت مقام ڏياريو. 14 جولاءِ 1977ع ۾ جنرل ضياءَ جي اڳواڻيءَ ۾ فوج اقتدار تي قبضو ڪيو. ڀٽي صاحب کي گرفتار ڪري مريءَ ۾ رکيو ويو 28 جولاءِ تي آزاد ٿيڻ بعد وري 2 سيپٽمبر 1977ع ۾ کيس نواب محمد احمد خان جي قتل جي الزام هيٺ گرفتار ڪري جيل موڪليو ويو. مولوي مشتاق حسين اهڙو جج هو جيڪو ڀٽي صاحب سان ذاتي دشمني رکندو هو. ان کي چيف جسٽس لاهور هئڻ سان گڏ پاڪستان جو چيف اليڪشن ڪمشنر به مقرر ڪيو ويو. ٻن عهدن ملڻ سبب هو حڪومت جو احسانمند ٿيو ۽ هاءِ ڪورٽ ۾ ٻين چئن ججن تي ٻڌل جملي پنجن ججن جي هيءَ بينچ ڀٽي صاحب جو ڪيس هلائڻ لڳي ۽ جنرل ضياءَ جي منشا مطابق ڪيس هلائي ڀٽي صاحب متعلق اهڙا ريمارڪ به ڏنا جيڪي ڀٽي صاحب لاءِ نازيبا ۽ ڏکوئيندڙ هئا. 18 مارچ 1978ع تي ڀٽي صاحب کي موت جي سزا ٻڌائي وئي، ڀٽي صاحب هاءِ ڪورٽ لاهور جي ان فيصلي خلاف سپريم ڪورٽ ۾ اپيل داخل ڪئي جتي اٽڪل 10 مهينا ڪيس هليو. سپريم ڪورٽ جي ٽن ججن ڀٽي صاحب کي بيگناهه ثابت ڪري آزاد ڪيو پر باقي چئن ججن موت جي سزا بحال رکي. فيصلي جي حق ۾ ججن جي گهڻائيءَ کي ڏسندي جناب ڀٽي

صاحب کي 4 اپريل 1979ع پر رات جو 2 وڳي قاسي ڏني وئي. ”انا وانا اليه راجعون“. جناب ذوالفقار علي ڀٽو شهيد هڪ عظيم انسان ملڪ سان سچي محبت ڪندڙ ذهين سياستدان، عوام جو پيارو اڳواڻ ۽ بهترين مصنف هو. سندس هيٺيون تصنيفون نهايت مشهور آهن:

(1) پاڪستان کي سياسي حالات

(2) دي گريت تري جدي

(3) ميت آف انڊيپينڊنس

(4) جيڪڏهن مون کي قتل ڪيو ويو

(5) ماءُ ڊيسريسٽ ڊاٽر

قائد اعظم نالي ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جو خط

چيري ويلي هوٽل

20_4_45

پيارا سائين:

سرحد صوبي ۾ پيدا ٿيل سياسي حالتن مون کي ايترو ته جذباتي ۽ مشتعل ڪري ڇڏيو آهي جو مان پنهنجي اڳواڻ کي انهن بابت لکڻ جي جرئت ڪري رهيو آهيان. مسلمانن کي محسوس ڪرڻ گهرجي ته هندو مسلمانن سان ڪڏهن به مخلص ۽ وفادار نه رهندا، اهي اسان جي قرآن ۽ پيغمبر (صلعم) جا سخت دشمن آهن ۽ اسان پليءَ پٽ ڄاڻون ٿا ته اوهان ئي اسانجا اڳواڻ ۽ ليڊر آهيو، اوهان ئي اسان کي هڪ جهنڊي ۽ پليٽ فارم تي گڏ ڪيو آهي. هر هڪ مسلمان جو اهوئي نعرو هڻڻ گهرجي ته ”پاڪستان ڏانهن وڌو.“ اسانجي قسمت پاڪستان آهي“ اسانجو مقصد ۽ منزل پاڪستان آهي. اسان کي اوهان جي صورت ۾ هڪ قابل اڳواڻ ملي ويو آهي. هاڻي ڪو به اسان کي پنهنجي منزل ڏانهن وڃڻ کان روڪي نٿو سگهي. اسان سڀ هڪ قوم آهيون. دنيا جي وڏن کنڊن وانگر هندستان خود هڪ ننڍو کنڊ آهي جنهن ۾ گهڻيون قومون آباد آهن، ان ڪري اسان کي پنهنجا حق حاصل ڪرڻ کپن. مون کي تعجب آهي ته ڊاڪٽر خان صاحب ۽ محمد عبدالله جهڙا پاڻ کي مسلمان سڏائيندڙ ڪانگريس جي پاليسين آڏو بيوس آهن. جڏهن مان مسلم ليگ جي خلاف انهن جون تقريرون ٻڌندو آهيان ته منهنجي دل مايوس ٿي ويندي آهي. ڇا هو ايترا اڻ ڄاڻ آهن! سندن حب الوطنيءَ کي ڇا ٿيو آهي؟ هزارين نه لکين عبدالله به گڏجي نهن چوڻيءَ جو زور لڳائي اسان کي غلط چون ته به اسان تي ڪو به اثر نه ٿيندو ۽ هو پنهنجي مقصد ۾ ڪامياب نه ٿيندا. انهن کي ڪهڙي خبر ته اسان ڪيتري قدر اوهان کان متاثر آهيون ۽ اوهان تي ڪيترو ناز ڪريون ٿا. هڪ شاگرد جي

حيثيت ۾ مان ايترو سگهارو نه آهيان جو وطن جي قيام ۾ ڪا مدد ڪري سگهان پر وقت اچڻ تي مان پنهنجي وطن لاءِ جان به قربان ڪندس. مان صوبي سنڌ سان تعلق رکڻ ٿو. سنڌ منهنجو اباڻو صوبو آهي، جتي ڪجهه تڪليفون درپيش آهن پر الله گهريو ته هڪ اهڙو ڏينهن به ايندو جڏهن هي صوبو پاڪستان جي ترقيءَ لاءِ وڏي اهميت جو وارو ٿيندو.

جناب اعليٰ آئون چڱيءَ طرح ڄاڻان ٿو ته اوهان نهايت مصروف شخص آهيو اوهان وٽ هڪ شاگرد جي خط پڙهڻ جو وقت به مشڪل هوندو ان هوندي به منهنجو عرض آهي ته مونکي هن خط جو جواب ضرور ڏيندا. جيڪڏهن خط جي جواب گهرڻ واري حجت اوهانکي ناگوار لڳي ته مونکي معاف ڪندا. مون ڪجهه ڪوتاهه انديش ماڻهن جون تقريرون پڙهي پنهنجي جذبات جو اظهار ڪيو آهي.

اوهان جو

ذوالفقار علي ڀٽو

ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي خط لکڻ جو ڪارڻ

1945ع ۾ سرحد صوبي جي ماڻهن ۾ ڪانگريس جو اثر تيزيءَ سان وڌندو ٿي ويو انگريزن جو خيال هو ته ڊاڪٽر خان صاحب کي اقتدار ۾ آندو وڃي، ان ڪري اورنگزيب خان ۽ ان جي مسلم ليگي وزارت ختم ڪري 16 مارچ 1945ع ۾ کيس وزيراعليٰ بنائي ان وقت جي گورنر سرجارج ڪينگهم جي تعاون سان سرحد صوبي ۾ ڪانگريس جي وزارت ٺاهي وئي. وزيراعليٰ ٿيڻ بعد ڊاڪٽر خان صاحب پشاور ۾ 22 کان 24 اپريل 1945ع تائين ڪانگريس ڪانفرنس ڪونائي جنهن جي صدارت آل انڊيا ڪانگريس ورڪنگ ڪاميٽيءَ جي هڪ ميمبر ڊاڪٽر سيد محمود ڪئي، ان ۾ ڪانگريس جي ٻين مسلمان ميمبرن جهڙوڪ شيخ محمد عبدالله، مولا بخش، ڊاڪٽر شوڪت انصاري، خان عبدالفقار خان ۽ ٻين شرڪت ڪئي. ڪانفرنس ۾ پاڪستان ٺهڻ جي سخت مخالفت ۽ قائداعظم تي تنقيد ڪئي وئي. اهڙي صورتحال معلوم ڪري نائين ڪلاس ۾ پڙهندڙ 16 سال عمر وارو شاگرد ذوالفقار علي ڀٽو پنهنجي جذبات تي ڪنٽرول نه ڪري سگهيو ۽ پنهنجي جذبات جو اظهار قائداعظم ڏانهن لکيل خط ۾ ڪيائين.

ذوالفقار علي ڀٽو بحیثیت قانون جو پروفیسر

ذوالفقار علي ڀٽو هڪ ممتاز ماهر قانون هو. هن دنيا جي مشهور يونيورسٽين مان قانون جي تعليم حاصل ڪئي. برڪلي يونيورسٽيءَ مان پتي صاحب پولیٽيڪل سائنس ۽ بين الاقوامي قانون جي تعليم جون ڊگريون وٺي وري آڪسفورڊ يونيورسٽي (انگلينڊ مان) قانون ۾ ايم اي آنرز ڪيائين ۽ لنڪن يونيورسٽي مان بیرسٽري جي سند به ورتائين. سندس ذهانت ۽ قابليت کي ڏسي انهيءَ يونيورسٽيءَ کيس ليڪچررشپ جي آڇ ڪئي ۽ اها آڇ سندس لاءِ هڪ وڏو اعزاز هو. ايشيا مان هي پهريون مسلمان هو جنهن کي ان عهدي تي ڪم ڪرڻ جو اعزاز مليو ان عهدي تي ڪجهه عرصو ڪم ڪرڻ دوران سر شاهنواز ڀٽو بيمار ٿي پيو. والد جي بيماريءَ جي تار ملڻ بعد ذوالفقار ڀٽو سمورا ڪم ڪار ڇڏي واپس پاڪستان آيو ۽ پيءُ جي سار سنڀال لهڻ لڳو.

جيئن ته سر شاهنواز جي علالت سبب زمينداري ۽ گهرو معاملن بي ڌيانيءَ سبب وڌيڪ توجه طلب ٿي ويا هئا. ان ڪري پتي صاحب انگلينڊ وڃڻ جو ارادو ترڪ ڪري انهن معاملن تي وڌيڪ توجه ڏنو ۽ فيصلو ڪيو ته ملڪ ۾ رهي عملي جدوجهد شروع ڪجي.

انهن ڏينهن ۾ ڪراچيءَ ۾ رامچنداڻي نالي هڪ مشهور وڪيل هو. پتي صاحب ان سان گڏجي وڪالت شروع ڪئي. رامچنداڻي پتي صاحب جي ذهانت، قابليت ۽ وڌندڙ مقبوليت سهي نه سگهيو ۽ کيس زمينداري سنڀالڻ جا مشورا ڏيڻ لڳو. ڀٽو صاحب سندس بدنيتي پرکي، ان کان جدا ٿي پنهنجي آفيس قائم ڪري پريڪٽس شروع ڪئي.

پتي صاحب جن به ڪيسن جي پيروي هاءِ ڪورٽ ۾ ڪئي، سي سڀ کٽيا. سندس پهرين ڪيس جي فتويٰ ٻڌائڻ وقت ان وقت جي سنڌ هاءِ ڪورٽ جي انگريز چيف جسٽس پتي صاحب جي ذهانت ۽ قانوني مهارت جي مڃتا طور چيو ته ”مان پوري يقين ۽ پروسي سان چوان ٿو ته مسٽر ڀٽو

تمام جلد هن ملڪ جو سوڀارو ۽ ڪامياب وڪيل بنجي ويندو. ڀٽي صاحب جي وڪالت ۾ ڪاميابي سبب کيس حڪومت ۾ وزير ٿيڻ جي آڇ ڪئي وئي ۽ پاڻ به کيسن جي پيروي ڪرڻ بدران ملڪ جي قومي ۽ بين الاقوامي سطح تي خدمت ڪرڻ نهايت ضروري سمجهائين ۽ قانون جي حاصل ڪيل اعليٰ تعليم هر قدم تي سندس رهنمائي ڪندي رهي. ايتري قدر جو جڏهن سندس مٿان خون جو ڪيس داخل ٿيو ته لاهور هاءِ ڪورٽ ۽ سپريم ڪورٽ ۾ کيسن جي تياري ۾ پنهنجي وڪيلن جي وقت به وقت مدد ڪندو رهيو.

ذوالفقار علي ڀٽو وزير خارجہ جي حيثيت ۾

ذوالفقار علي ڀٽي جي ذهانت ۽ قابليت سبب صدر ايوب خان ان کان وڌيڪ متاثر هو. ڀٽي صاحب اهو محسوس ڪيو هو ته سائنسي ۽ فني ترقيءَ کانسواءِ ڪوبه ملڪ اڳتي وڌي نٿو سگهي ۽ ان معاملي ۾ ڪنهن به هڪ ملڪ جي آسري تي رهڻ بيڪار آهي. ان ڪري آمريڪا بدران اسرائيل ملڪن کان به مدد وٺڻ گهرجي ۽ اشتراڪي ملڪن کي به نظر انداز نه ڪرڻ گهرجي. ان ڪري محمد علي بوگره ان وقت جي پرڏيهي وزير جي اوچتي وفات سبب 23 جنوري 1963ع تي ڀٽي صاحب کي پرڏيهي وزير مقرر ڪيو ويو. ڀٽي صاحب جي مرتب ڪيل پرڏيهي پاليسيءَ جو خاص اصول هئو ته ”سڀني ملڪن سان دوستانا تعلقات هجن“ هوڪنهن به بلاڪ سان وابسته ٿيڻ نه چاهيندو هو. هن چاهيو ٿي ته ٽين دنيا جو هڪ الڳ اتحاد ٺاهيو وڃي ۽ آزادي پسند قومن ۽ تحريڪن جي حمايت ڪئي وڃي. پشاور مان آمريڪي جاسوسي جهاز U-2 اڏائڻ واري واقعي جي تلخي گهٽائڻ لاءِ هن 1960ع ۾ روس ويندڙ وفد جي اڳواڻي ڪئي. ٻنهي ملڪن ۾ پيدا ٿيل غلط فهميون ختم ڪري ٻنهي ملڪن وچ ۾ اقتصادي لاڳاپن جي جي شروعات ڪيائين. ڀارت ۽ چين وچ ۾ سرحدي جهيڙي سبب علائقائي صورتحال جي تبديليءَ مان واضح ٿي ويو ته آمريڪا ڪميونزم دشمنيءَ ۾ پاڪستان جي مفادن کي به داءِ تي لڳائي ڇڏيندو. انهن سرحدي جهيڙن کان پوءِ آمريڪا ڀارت ڏانهن بيشمار هٿيار موڪليا. ايتري قدر جو پاڪستان ڏانهن موڪليل هٿيار به واٽ تي روڪي ڀارت ڏانهن موڪليا ويا.

1959ع جي معاهدي موجب پاڪستان ۽ آمريڪا هڪ ٻئي جا اتحادي هئا ۽ ڀارت پاڪستان جو ڪتر مخالف هو. پاڪستان جي احتجاج باوجود آمريڪا ڀارت ۾ هٿيارن جا ڊيپو لڳائي ڇڏيا. اهڙين حالتن ۾ پاڪستان جي پرڏيهي پاليسيءَ ۾ تبديلي اٿڻ هئي. پرڏيهي وزير جو عهدو سنڀالڻ جي هڪ مهيني بعد ڀٽو صاحب پيڪنگ پهچي ويو. چين سانجو پاڙيسري ملڪ آهي، دنيا جي آباديءَ جو اڪثر ٽيون حصو هن ملڪ ۾ رهي

ٽو. هن ملڪ جي اڳواڻن سان ڪامياب سرحدِي ڳالهين جي نتيجي ۾ چين پنهنجي قبضي هيٺ آيل 750 چورس ميل سرحدِي علائقو پاڪستان جي حوالي ڪري ڇڏيو. اهڙي سرحدِي معاهدي جو اعلان ٿيڻ سان ڀارت ۾ هلچل مچي وئي. يورپي ملڪن ۾ حيرانگي پکڙجي ويئي. آمريڪي پرڏيهي وزير يڪدم پاڪستاني سفير سان ملاقات ڪري هن معاهدي جا تفصيل طلب ڪيا. آمريڪا کي خوف هو ته ڪٿي ٻنهي ملڪن گڏيل دفاعي معاهدو نه ڪيو هجي. اهڙيءَ طرح علائقائي ۽ بين الاقوامي تبديليون شروع ٿي ويون ۽ چين پاڪستان جو سڀ کان ويجهو دست بنجي ويو. ذوالفقار علي ڀٽي دنيا جي ڪيترن ئي ملڪن جا دورا ڪيا جهڙوڪ ايران، فرانس، آمريڪا، برطانيا، برما، روس، چين، مصر، الجزائر، اولهه جرمني ۽ انڊونيشيا وغيره. اهي دورا نهايت اهم هئا. پاڪستان جي پرڏيهي پاليسي تيزيءَ سان مقبول ٿيندي وئي ۽ ڀارت جي بين الاقوامي سطح تي اهميت گهٽجڻ لڳي. پاڪستان ٻن فوجي معاهدن سنڌو ۽ سيٽو ۾ شامل هئو. جيڪي آمريڪا پنهنجن مفادن خاطر ڪرايا هئا پر انهن معاهدن جي پاڻ ئي خلاف ورزي ڪري ڀارت کي هٿيار پهچائي رهيو هو جيڪو فوجي معاهدن ۾ به شامل نه هو. ڀٽي صاحب جو خيال هو ته جيئن ته آمريڪا اهي معاهدا پنهنجي مفاد خاطر ڪميونسٽن جي خيالي خطري سبب ڪرايا هئا، تنهنڪري پاڪستان کي انهن مان ٻاهر نڪرڻ کپي. ڇاڪاڻ ته اهي پاڪستان جي آزاد خارجي پاليسيءَ جي راه ۾ وڏي رنڊڪ هئا.

ذوالفقار علي ڀٽي جي هيءَ پرڏيهي پاليسي آمريڪا لاءِ اڻوڻندڙ هئي ان ڪري هن هٿيارن ۽ اقتصادي امداد سان ڀارت کي نوزاڻ شروع ڪيو. پاڪستان جي امداد بند ڪيائين پر پاڪستان جي پرڏيهي پاليسيءَ ۾ هن پسند تبديلي نه ڏسي سبق سیکارڻ لاءِ ڀارت تي واضح ڪيائين ته پاڪستان سان جنگ لڳڻ جي صورت ۾ آمريڪا پاڪستان جو ساٿ نه ڏيندو. آگسٽ 1965ع ۾ پاڪستان جي آمريڪي امداد بند ٿي ته سيپٽمبر 1965ع ۾ ڀارت پاڪستان تي حملو ڪري ڏنو. جنگ شروع ٿيڻ جو اطلاع ملڻ بعد ڀٽو صاحب رات جو چين جي سفير وٽ ويو. صلاح ۽ مشوري بعد ايوان صدر موٽي آيو جتي ڪمانڊر ان چيف جنرل موسيٰ خان کيس چيو ته ”هاڻي پنهنجي دوست چين کي گهراءُ نه.“ ڀٽي صاحب جواب ڏنو ته ”چين کي ڇا گهرايان اهو ته اڳي ئي اسان سان گڏ آهي.“ اهڙو جواب ڀٽي صدر ايوب جو حوصلو بلند ٿيو.

جنگ جي ڪجهه ڏينهن بعد جڏهن حالتون ۽ ماحول خراب ٿي ويو ته آمريڪا جو سفير فارلينڊ صدر ايوب وٽ آيو ۽ توڪ ڪندي چيائين، ”مسٽر پريزيڊنٽ هاڻي توهان جو چا چوڻ آهي، هيٺ ڏنل ڀارت جو هٿ اوهانجي ڳچيءَ تائين ٿي پهچي ويو آهي.“ صدر ايوب چيو ته ”مسٽر ان جو جواب اوهانکي صرف نون ڪلاڪن بعد ملي ويندو.“ ۽ ڀارت جو اهو حملو ناڪام ٿي ويو. چين ۽ ٻين دوستن پاڪستان جي حمايت جو اعلان ڪيو. انڊونيشيا جي صدر سوئيڪارنو پنهنجو بحري بيٽرو پاڪستان جي حوالي ڪيو. چين ڀارت کي التيميم ڏنو ته پاڪستان خلاف جنگ هڪدم بند ڪري، ترڪيءَ اعلان ڪيو ته سندس هوائي جهاز ڀارت مٿان به اڏامي سگهن ٿا. سعودي عرب، مصر، ايران، عراق، اردن، الجزائر، شام، لبنان، سوڊان، يمن، تيونس، مراڪش، ڪويت، البانيا، ليبيا ۽ آفريڪا جي ٻين مسلمان ملڪن ڀارتي اڳرائيءَ جي سخت لفظن ۾ مذمت ڪئي. ان وچ ۾ ذوالفقار علي ڀٽي اقوام متحده جي سلامتي ڪائونسل ۾ اعلان ڪيو ته اسان ملڪ جي دفاع لاءِ هزارن سالن تائين جنگ ڪندا سين. سندس اهڙي تقرير عوام جي دلين ۾ بي انداز عقيدت پيدا ڪئي ۽ قوم جو حوصلو بلند ٿي ويو. ڀارت کي شڪست نصيب ٿي ۽ هن بنا ڪنهن به شرط جي جنگ بندي قبول ڪئي. سوويت يونين ۽ آمريڪا ڪوشش ڪئي ته ڀارت ۽ پاڪستان جي وچ ۾ صلح ٿي وڃي. ڀٽو صاحب هڪ بامقصد صلح جي حق ۾ هو پر صدر ايوب ۾ پهرين جهڙي همت نه رهي هئي. آمريڪي حڪومت ان تي دٻاءُ وجهڻ ۾ ڪامياب ٿي وئي هئي. سوويت يونين ۽ آمريڪا صلح ڪري صدر ايوب خان ۽ ڀارت جي وزيراعظم لال بهادر شاستري کي روس اچڻ جي دعوت ڏني. اتي ڪيترائي ڏينهن ڳالهيون ٿينديون رهيون. روسي وزيراعظم ڪوسيگن صلح جا شرط طئي ڪري ورتا هئا پر ذوالفقار علي ڀٽو کي انهن تي اعتراض هو. آخرڪار سوويت وزيراعظم صدر ايوب ۽ لال بهادر شاستريءَ جي اڪيلائيءَ ۾ ملاقات ڪرائي جتي ٻنهي جڻن ان اعلان تي صحيحون ڪيون. لال بهادر شاستري هن معاهدي تي ايترو ته خوش هو جو خوشيءَ سبب سندس هارٽ فيل ٿي ويو. معاهدي کان پوءِ صدر ايوب آمريڪا جي دوري تي ويو. ذوالفقار علي ڀٽو به ساڻس گڏ هيو. آمريڪا ۾ ترسڻ دوران صدر جانسن وجهه وٺي اڪيلائيءَ ۾ ڀٽي صاحب کي چيو ته:

”اسان جي رستي تان هٽي وڃ، توکي جيتري به دولت دنيا جي جنهن

به حصي ۾ ڪڍي، ملي ويندي“

ان تي ڀٽي صاحب ورندي ڏنس:

”اسان غيرمند قوم آهيون، ڪو ويڪاڻو مال نه آهيون.

آمريڪا جو اهو حربو ناڪام ٿيو. 10 جنوري 1966ع تي اعلان تاشقند ڀٽو ٿيو ته سڄي ملڪ ۾ ان جي خلاف مظاهرا شروع ٿي ويا. ميدان ۾ ڪٽيل جنگ ڳالهين جي ميز تي هارائڻ سبب مظاهرن ۽ جلوسن جو سلسلو وڌندو ويو. صدر ايوب خان ريڊيو تي ڪيل تقرير دوران عوام کي مطمئن ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي پر ماڻهو ذوالفقار علي ڀٽو کان حقيقت ڀٽڻ پيا گهرن. ڀٽو صاحب تاشقند کان موٽڻ بعد موڪل تي لاڙڪاڻي هليو ويو هو. 15 جنوري 1966ع تي لاڙڪاڻي مان هڪ بيان جاري ڪيائين ته ”اسانکي اها حقيقت مڃڻ گهرجي ته تاشقند ۾ مسئلي جو حل ڳولي نه سگهيا آهيون. اعلان تاشقند بذات خود ڪا منزل نه آهي ۽ نه وري ڀارت سان پنهنجن لاڳاپن ۾ تبديليءَ جي ڪا ضمانت ڏني ٿو سگهي ڇاڪاڻ ته ڪشمير مسئلي جي پرامن ۽ مستقل حل کي وساري نٿو سگهجي.“ اعلان تاشقند جي نتيجي ۾ آمريڪا جي حڪومت پاڪستان کي پنج ڪروڙ ڊالرن جي اقتصادي امداد ڏني ۽ پاڪستان هڪ لائق جرئتمند پرڏيهي وزير کان محروم ٿي ويو. ان وقت جو پرڏيهي وزير محمد شعيب آمريڪا جو ايڄنٽ هو جنهن آمريڪا جي خفيہ ادارن کان ڊيڄاري صدر ايوب کي پنهنجي اثر هيٺ آندو. انهن ڏينهن ۾ آمريڪا جي خفيہ ادارن سازشون سٽي پاڪستان جي عظيم دوست انڊونيشيا جي صدر احمد سوئيڪارنو جي حڪومت جو تختو اونڌو ڪيو.

باقي ذوالفقار علي ڀٽو رهيل هو جنهن کان کين بدلو وٺڻو هو. 18 جون 1966ع تي ڀٽو صاحب ايوب خان جي حڪومت کان ڌار ٿيو. ذوالفقار علي ڀٽو جڏهن ترين رستي راولپنڊي کان لاهور پهتو ته لاتعداد ماڻهو سندس ديدار لاءِ لاهور اسٽيشن تي پهتا. ڀٽو هڪ غيرتمند قوم جي علامت بنجي ويو. عوام جي اها محبت ڏسي ڀٽي صاحب جي اکين ۾ ڳوڙها تري آيا ۽ جنهن رومال سان ڳوڙها اگهيائين، ماڻهن اهو تبرڪ طور سانڍي رکيو. انهن ڏينهن کان پوءِ ايوب خان ماڻهن جي دلين تان ميساريو ويو. سندس ڪابيني ۾ اهڙو ڪوبه وزير ڪونه هو جيڪو ڀٽي صاحب جو نعم البدل ثابت ٿي سگهي. لاهور کان ڀٽو صاحب لاڙڪاڻي پوءِ ڪراچي ۽ 15 جولاءِ 1966ع تي عمرو ادا ڪرڻ لاءِ جدي روانو ٿي ويو.

پرڏيهي وزير ذوالفقار علي ڀٽو جون سارو ٿيون

پاڪستان اڄ تائين پنهنجي هڪ عظيم پاڙيسري ملڪ سوويت يونين کي نظرانداز ڪندو پئي آيو. آمريڪا کي پشاور مان U2 جاسوسي جهاز روس جي جاسوسي ڪرڻ لاءِ اڏائڻ جي اجازت ڏيڻ ۽ اهڙي طرح ٻيون ڪيتريون جاسوسي ڪرڻ جون سهوليتون ڏيڻ واري ڪم سوويت يونين کي وڌيڪ ڪاوڙائي ڇڏيو هو ۽ پنهنجي هن وڏي پاڙيسري ملڪ سان واپاري ۽ ثقافتي لاڳاپا قائم ڪرڻ جي ڪڏهن به ضرورت محسوس نه ڪئي وئي هئي. دنيا آهستي آهستي تبديل ٿي رهي هئي، آمريڪا جهڙو روس جو ڪتر مخالف ملڪ به پنهنجن پاليسين ۾ وقت به وقت تبديليون آڻي رهيو هو پر پاڪستان پنهنجي پراڻي روش تي قائم رهيو. آمريڪا به ضروري نه سمجهيو ته پاڪستان کي دنيا ۾ ايندڙ تبديلين سبب پنهنجي پاليسي تبديل ڪرڻ لاءِ چوي.

1965ع واري جنگ وقت مغربي ملڪن ڀارت ۽ پاڪستان ڏانهن هٿيار موڪلڻ تي پابندي هڻي ڇڏي پر سوويت يونين ڀارت تي ڪا به اهڙي پابندي ڪانه لڳائي هئي، ٻنهي ملڪن جي اڳ ۾ طئي ٿيل معاهدي مطابق هٿيارن جي سڀلاءَ جاري رهي.

سوويت پرڏيهي وزير گروميڪو نيو يارڪ ۾ چيو ته، ”سوويت يونين ڀارت جو پڪو دوست آهي.“ ۽ سلامتي ڪائونسل ۾ 20 سيپٽمبر واري قرارداد به سوويت يونين جي حمايت سان منظور ٿي. آمريڪا سان اسان جا لاڳاپا ان ڪري هئا ته هو هڪ وڏي اثر وارو ۽ طاقتور ملڪ آهي. هڪجهڙن ۽ شفاف ٻه طرفن لاڳاپن لاءِ پهريون شرط آهي ته لاڳاپا ٻنهي قومن جي گڏيل قومي مفادن تائين محدود هجن ۽ انهن کي پنهنجن مفادن کان وڌيڪ ٻي ڪنهن به شيءِ جو پابند ٿيڻ نه گهرجي جو ڪنهن ٽئين ملڪ کي انهن مان نقصان رسڻ جو انديشو هجي. عالمي طاقتون نهايت اثر رسوخ واريون آهن جيڪي دنيا جي ننڍين قومن جي تقدير متعين ڪرڻ ۾ وڌيڪ اثرائتو

ڪردار ادا ڪن ٿيون ۽ ننڍين قومن لاءِ اهو مسئلو اهم آهي ته هو پنهنجا معاملو ڪهڙيءَ طرح هلائڻ جو انهن جا بنيادي مفاد ۽ علائقائي سلامتي محفوظ رهي. وڏين طاقتن جي وچ ۾ رهي برابريءَ واري حيثيت برقرار رکڻ تمام مشڪل آهي. اهڙي حالت ۾ وڏيون طاقتون ڪيترائي فائدا زبردستي حاصل ڪري وٺنديون آهن. ڪمزور قومن لاءِ اهو تمام مشڪل آهي ته هو انصاف جي نالي تي ۽ پنهنجي مقصد جي سچائيءَ جي بنياد تي وڏي طاقت کي قائل ڪري سگهن.

انهيءَ جو مطلب اهو ٿيو ته ننڍيون قومون وڏين طاقتن جي حڪمن جي پوئواري ڪنديون رهن ۽ مالي ۽ اقتصادي فائدين ۽ خوشحاليءَ جي واعدن جي عيوض پنهنجي آزادي قربان ڪنديون رهن. ننڍين قومن لاءِ ضروري آهي ته پنهنجا معاملو اهڙي هوشياريءَ سان هلائڻ جو پنهنجي آزادي برقرار رکي سگهن. وڏين طاقتن ۽ ننڍين قومن سان پنهنجي لاڳاپا پر لچڪ پيدا ڪن، ننڍين قومن لاءِ اها ڳالهه خطرناڪ آهي ته هو وڏين طاقتن کي ڇڏي ڪنهن هڪ وڏي طاقت سان سلهاڙيل رهن. اهڙي حالت ۾ ٻين وڏين طاقتن سان باعزت طريقي سان پطرفا لاڳاپا برقرار رکي نه سگهبا. اها به هڪ وڏي حماقت ٿيندي ته هڪ وڏي طاقت جي چوڻ تي ٻي وڏي طاقت سان اشتعال انگيز پاليسي اختيار ڪجي.

ڪنهن وڏي طاقت مان اها اميد رکڻ ته ننڍي طاقت جي مطالبن تي پنهنجي عالمي مقصد تان هٽي ويندي خام خيالي آهي. تڪراري مسئلن کي ڇڏيءَ طرح پنهنجي طاقتن جي وچ ۾ ٿيل ٺاهه کان الڳ رکجي ته جيئن ٻي ڌرتي ان جا ناخوشگوار اثر پئجي نه سگهن. ان جو اهو مطلب نه آهي ته وڏين طاقتن سان بهتر لاڳاپا نه رکجن.

انقلابي جدوجهد جي شروعات

ايوب خان جي ڪابينا مان جدا ٿيڻ کان پوءِ ذوالفقار علي ڀٽو سياسي ۽ سماجي زنجيرن ۾ جڪٽريل عوام کي آزادي ڏيارڻ لاءِ ۽ انهن لاءِ روشن مستقبل ۽ خوشحال زندگي گذارڻ جا موقعا ميسر ڪرڻ خاطر هڪ انقلابي پروگرام شروع ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ۽ اهڙي پروگرام لاءِ عوام کي پروسي ۾ ورتو. هن سلسلي ۾ سندس هڪ ڪتاب ”پاڪستان کي سياسي حالات“ به پڌرو ٿيو. هن ڪتاب ۾ پڙهي صاحب لکيو آهي ته پاڪستان جي قائم ٿيڻ بعد ملڪ ڪيترن ئي بحرانن مان گذرندو رهيو آهي. هر حڪومت قومي ايڪي لاءِ اپيلون ڪندي رهي آهي پر قومي وحدت پيدا ٿي نه سگهي آهي. اسانجي ملڪ ۾ ٻن قسمن جا بحران پيدا ٿيندا رهيا آهن. هڪڙا عام بحران جن سڄي دنيا خاص طرح ايشيا کي پنهنجي لپيٽ ۾ آندو آهي، ٻيا اهي جيڪي ڀارت ۽ پاڪستان ۾ پيدا ٿيندا رهيا آهن. بحران ڪهڙي به قسم جا هجن ضروري آهي ته انهن جو چڱي طرح اڀياس ڪيو وڃي. رڳو اسانجي ملڪ ۾ نه پر دنيا جي ٻين ملڪن ۾ به بحران ايندا رهيا آهن جن انهن کي ڪاميابيءَ سان حل ڪري ترقي ماڻي آهي. پاڪستان پنهنجي ڪيترن ئي بنيادي مسئلن کي حل ڪرڻ ۾ ڪامياب نه ٿيو آهي. خاص طرح ملڪ جو آئين جنهن لاءِ قائداعظم فرمايو هيو ته ان جي چونڊ پاڪستاني عوام ڪندو پر اڄ تائين ان سلسلي ۾ ڪوبه ڪم ٿي نه سگهيو آهي. قانون ساز اسيمبليون چونڊ ٿيڪ بدران بالغ راءِ ڏيڻا، ذريعي چونڊيون وڃن، پنهنجي ووٽ جو حق استعمال ڪرڻ ۾ ڪابه رڪاوٽ يا رنڊڪ نه پوڻ ڪپي. مرد ۽ عورت ٻنهي کي ووٽ جو حق هئڻ ڪپي ۽ اميدوار لاءِ صاحب جائداد يا وڌيڪ تعليم يافته هجڻ جهڙو ڪوبه شرط نه هجڻ ڪپي.

سيپٽمبر 1965ع واري جنگ ختم ٿيڻ بعد تاشقند معاهدو وجود ۾ آيو ۽ 1967ع جي بجيٽ ۾ به فوج جي خرچ ۾ گهٽتائي ڪئي وئي. ڀارت

سان به اسانجي لاڳاپن ۾ تبديلي اچڻ شروع ٿي. انهن حالتن ۾ ڊفينس آف پاڪستان رولز کي قائم رکڻ جو جواز باقي نه ٿو رهي.

ملڪ ۾ اختيارن جو ناجائز استعمال، اسمگلنگ، بي ايماني، ڏوهن ۽ زيادتين ۾ تمام گهڻي واڌ ٿي آهي. وچولو طبقو خاص طرح انهن کان متاثر ٿي رهيو آهي. عام ماڻهن لاءِ ايترا پئسا ڪمائڻ مشڪل آهن جن مان عزت سان گذر ڪري سگهن. ماڻهو اهڙيون حالتون برداشت ڪري نٿا سگهن. اهو ئي سبب آهي جو پاڪستان پيپلز پارٽيءَ اعلان ڪيو آهي ته ”طاقت جو سرچشمو عوام آهي“. ملڪ ۾ اهڙن آزاد ادارن جي ضرورت آهي جيڪي پنهنجي ناهيندڙن کان پوءِ قائم رهن ۽ انهن جي ڪارڪردگيءَ سبب ماڻهن ۾ اعتماد بحال ٿئي ۽ اهي طاقتور ۽ لالچي ماڻهن خلاف پنهنجو بچاءُ ڪرڻ جي همت رکندا هجن. جڏهن ماڻهو پنهنجي پيرن تي بيهي ويندا ته پوءِ انهن ۾ پرائيڇاري جي فضا پيدا ٿيندي

ملڪ جي اندروني اختلافن کي ۽ هڪ ٻئي جي خيالن کي سمجهڻ ۽ هڪ ٻئي جي رضامنديءَ سان حل ڪرڻ تمام ضروري آهي ۽ اسانجي عوام ۾ پنهنجي قسمت جو فيصلو ڪرڻ جي بهترين صلاحيت موجود آهي. ٻين سڀني آزادي سان گڏ تعليم جي آزادي کي وڌيڪ وڌيڪ آهي. يونيورسٽين جي خودمختياري محدود ڪئي وئي آهي جيڪڏهن اها حالت رهي ته اڳتي هلي پوليس ئي فيصلو ڪندي ته ڇا پڙهائڻو وڃي. نشر اشاعت جي سڀني ذريعن تي حڪومت جو ڪنٽرول هوندي به حڪومت شاگردن کي مطمئن ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي آهي. جيئن ته حڪومت عوام کان پري ٿي ويئي آهي تنهن ڪري نه نوجوانن کي سمجهي ٿي سگهي ۽ نه ئي عام ماڻهن جي خواهشن کي. اهڙين حالتن ۾ حڪومت موجوده نسل کي مايوس ڪيو آهي ۽ ايندڙ نسل جي حمايت وڃائي رهي آهي جيڏانهن به ڏسندا اوهان کي بي آرامي نظر ايندي

غريب ماڻهن لاءِ بدانتظامي، پنهنجا نوازڻ ۽ لاقانونيت جي وڌندڙ مصيبت سهڻ کان ٻاهر آهي.

(ذوالفقار علي ڀٽو جي هڪ ڪتاب ”پاڪستان کي سياسي حالات“ جو هڪ باب)

پيپلز پارٽيءَ جو قائم ڪرڻ

1966ع ۾ ايوب خان جي ڪابينا مان استعيفيٰ ڏيڻ بعد ڀٽو صاحب جڏهن لاهور آيو هو ته لکين ماڻهن سان گڏ لاهور جي سڀني تعليمي ادارن جا شاگرد سندس استقبال لاءِ موجود هئا. انهن ۾ انجنيئرنگ يونيورسٽي لاهور جا شاگرد به هئا، جن پوءِ ڀٽي صاحب سان هٽل ۾ ملاقات ڪري هڪ نئين سياسي پارٽي ٺاهڻ جو مشورو ڏنو ۽ ان جو نالو پيپلز پارٽي رکڻ جي صلاح ڏني. ڀٽي صاحب اها صلاح قبول ڪئي. شاگرد ڏاڍا خوش ٿيا. انهن سيپٽمبر 1967ع ۾ ڀٽي صاحب جي ٻيهر لاهور جي دوري وقت پنهنجي طرفان تيار ڪيل پيپلز پارٽيءَ جو جهنڊو کيس پيش ڪيو جيڪو پيپلز پارٽيءَ جي مڪيه اڳواڻن سان مشورو ڪرڻ بعد منظور ڪيو ويو.

30 نومبر 1967ع تي لاهور ۾ ڊاڪٽر مبشر حسن جي رهائش گاه تي ڀٽي صاحب هڪ خاص ڪنوينشن ڪوٺايو جنهن ۾ چئني صوبن مان آيل سندس ساٿين شرڪت ڪئي. ڀٽي صاحب هڪ نئين سياسي پارٽي پاڪستان پيپلز پارٽي جي نالي سان ٺاهڻ جو اعلان ڪيو.

پاڪستان ۾ هڪ نئين سياسي پارٽي ٺاهڻ بابت ذوالفقار علي ڀٽي پنهنجي خيالن جو اظهار پنهنجي لکڻين ۾ هيٺين ريت ڪيو آهي:

پاڪستان جي آزاد ۽ خودمختيار حڪومت کي قائم ٿي هي ٽيون ڏهاڪو هلي رهيو آهي. آزاديءَ کان اڳ اعلان ڪيو ويو هو ته پاڪستان جي حڪومت جو بنياد اسلامي اصولن تي رکيو ويندو. اسان جي سياسي، معاشي ۽ سماجي زندگي اسلام جي اصولن جي تابع هوندي پر اهو نه ٿي سگهيو. 1965ع واري آئين ۾ به ڪيترائي مونجهارا هئا، ان ۾ مخلوط يا ڌار چوند سرشتي هيٺ چوندون ڪرائڻ، اوڀر ۽ اولهه پاڪستان وچ ۾ صوبائي برابري وارو مسئلو اولهه پاڪستان جي وحدت ۽ ٻيا اهڙا ٻرندڙ مسئلا درپيش هئا.

اسانجي معاشري ۾ رشوت خوري ۽ پنهنجن کي نوازڻ واري روش ايترو ته زور وٺي وئي هئي جو اخلاقي ۽ سماجي زندگي سخت متاثر ٿي وئي هئي. غريب ۽ مزدور طبقي کي جهڙيءَ طرح بيدرديءَ سان نظر انداز ڪيو ويو هو ان جو مثال تاريخ ۾ ملڻ مشڪل آهي. اهي غريب ۽ مزدور ماڻهو ئي آهن جن جي محنت سان ڪارخانا، ملون ۽ ٻيا ترقياتي ڪم ٿين ٿا ۽ ملڪ جي معاشي ۽ اقتصادي ميدان ۾ سرمائيدارن لاءِ ترقيءَ جا موقعا پيدا ٿيا آهن. پر انهن غريب ۽ محنتي ماڻهن جي ڀلائيءَ لاءِ جيڪي اسانجي ملڪ ۾ اڪثريت سان آهن، مختلف حڪومتن ڪوبه ڌيان نه ڏنو نتيجو اهو ٿيو ته غريب وڌيڪ غريب ۽ بدحال ٿيندو ويو. ملڪي انتظام هن صديءَ جي بين الاقوامي معيار مطابق هئڻ بدران تيزيءَ سان بگڙجڻ لڳو. مزدورن ۾ بددلي پکڙجي وئي. پگهاردار ۽ سفيد پوش طبقو پنهنجون ضرورتون پوريون ڪرڻ کان قاصر هو. لالچ، خودغرضي ۽ نفع خوري اسانجي سماج ۾ پکڙجي وئي. تعليم جيڪا نوجوانن جي ڀلائي ۽ قومي ترقيءَ لاءِ نهايت ضروري آهي، ان جو معيار ڏينهنون ڏينهن ڪرندو رهيو آهي. سڀ قومي ادارا سواءِ عدالتن ۽ فوج جي سخت بحران جو شڪار آهن. سرڪاري ملازمن به سياسي چڪتاڻ ۾ سياستدانن سان ٻٽ ٿي پاڻ کي عوام جي خادم هئڻ بدران حاڪم سمجهڻ لڳا آهن.

ڀارت جي جارحانن ارادن ۽ ڪشمير ۾ کلي جارحيت سبب اسانجون ملڪي حالتون ڏينهنون ڏينهن خراب ٿينديون رهيون آهن.

1958ع واري مارشل لا کان اڳ ۾ اهڙيون حالتون هيون جن جي ڪري عوام ۾ هڪ دفعو ٻيهر اميد پيدا ٿي ته هڪ نئين حڪومت ٺهڻ سان حالتون درست ٿي وينديون. مارشلا حڪومت زرعي سڌارن اقتصادي ۽ معاشي سڌارن سبب ڪنهن حد تائين ماڻهن جو اعتماد بحال ڪيو. بنيادي جمهوريت جي نظام سبب ڪيترائي نوان ادارا وجود ۾ آيا، جن حڪومت جو نظام درست ڪيو ۽ رشوت خوريءَ تي ڪنٽرول ڪيو. 1963ع ۾ مارشل لا لهڻ بعد جمهوريت ۽ آمريت جو ٻٽو نظام رائج ڪيو ويو. ان سان گڏ سموري پريس کي نيشنل پريس ٽرسٽ جي صورت ۾ حڪومت جي قبضي ۾ ورتو ويو ۽ جمهوريت ختم ٿيڻ بعد پيدا ٿيل حالتن تي ضابطو رکڻ لاءِ هڪ سياسي پارٽي قائم ڪئي وئي جيڪا پهريائين ته ڪنوينشن ليگ سڏجڻ لڳي پر پوءِ ان جو نالو پاڪستان مسلم ليگ رکيو ويو. بنيادي

جمهوريٽ جي نظام هيٺ 1962ع ۽ 1965ع ۾ اليڪشنون به ٿيون. حڪومت ڪيترائي سڌارا به عمل ۾ آندا پر پوءِ به ڪيترائي بنيادي مسئلا پيدا ٿيا. رشوت خوري، پنهنجا نوازڻ ۽ ٻيون ڪيتريون ئي بدعنوانيون وڌي ويون. ڏوهن ۽ زيادتين ۾ هر روز واڌارو ٿيندو رهيو. زرعي ترقيءَ ڏانهن ڪوبه ڌيان نه ڏنو ويو ان ڪري وڏو معاشي بحران پيدا ٿيو. ملڪ ۾ خوراڪ جي کوٽ پيدا ٿي. ٻاهرين ملڪن مان اناج گهراڻڻ تي متاسٽا وارو (پرڏيهي) ناڻو خرچ ٿيندو رهيو. افراط زر (ناٿي واڌ شرح) وڌڻ سبب شين جون قيمتون وڌنديون ويون. غريب ۽ سفيد پوش ماڻهن لاءِ مهانگائي جو بار سهڻ کان ٻاهر ٿي ويو. عوام قومي مسئلن کان لاتعلق ٿي ويو. سول ملازمن کي به اڳ جهڙو تحفظ حاصل نه رهيو.

1962ع ۾ ڀارت ۽ چين جي جنگ کان پوءِ پاڪستان کي بري بحري ۽ هوائي فوج جي قوت کي جيتري قدر وڌائڻ جي ضرورت هئي ان ڏانهن ڌيان نه ڏنو ويو. اها لاپرواهي معاف ڪرڻ جهڙي نه آهي. 1965ع ۾ ڀارت جي حملن بعد شروع شروع ۾ فوجي طاقت کي ڪنهن قدر مضبوط ڪرڻ ڏانهن ڌيان ڏنو ويو پر پوءِ به ٻين ضرورتن کي گهٽائي فوجن کي مضبوط ڪرڻ بدران ڀارت سان ڪنهن نه ڪنهن نموني ٺاه ڪرڻ کي وڌيڪ سمجهيو پئي ويو. ان ڪري پرڏيهي معاملن ۽ پرڏيهي لاڳاپن ۾ هڪ جهڙائي نه هجڻ سبب چڪتاڻ وڌندي رهي. ان ڪري ملڪ جي صوبن وچ ۾ چڪتاڻ وڌندي رهي.

صدارتي ۽ پارلياماني طرز حڪومت، محدود چونڊون ۽ بالغن جي ووٽ جي حق واري اليڪشن جي سلسلي ۾ قانوني اختلاف پيدا ٿي ويا هئا. تاشقند ۾ ٿيل شرمناڪ ٺاه ۽ ڀارت کي امن لاءِ عاجزائي درخواست باوجود عوام کي پنهنجن بنيادي حقن کان محروم ڪرڻ لاءِ ڊفينس آف پاڪستان رولز تحت ڊگهي عرصي تائين محروم ڪيو ويو هو ان ڪري قومي زندگي بي مقصد ٿي وئي هئي.

اهي سياستدان جيڪي ڊگهين پابندين بعد آزاد ٿي سياسي ميدان ۾ آيا هئا تن مان ڪجهه حڪومتي پارٽيءَ ۾ شامل ٿي ان جو هڪ حصو ٿي ويا هئا. ٻين وري پنهنجن سياسي پارٽين کي منظم ڪري هڪ متحده محاذ ٺاهيو هو ته جيئن هو ملڪ کي درپيش اندريان ۽ ٻاهريان مسئلا ختم ڪري سگهن. ڪيترين ئي قدامت پسند سياسي پارٽين جا اقتصادي ۽ معاشي

پروگرام گهڻو ڪري هڪ جهڙا هئا، جيئن ته پي. ڊي. ايم. پارٽي قدامت پسند لاڙا رکيا ٿي، ان ڪري ترقي پسند لائن وارين پارٽين جهڙوڪ نيشنل عوامي پارٽي وغيره، پي. ڊي. ايم. سان ٺاهه نه ڪري پنهنجو الڳ وجود برقرار رکيو ۽ سڀني ترقي پسند پارٽين گڏجي پي. ڊي. ايم. وانگر هڪ جدا تنظيم قائم ڪئي، ان ڪري اميد پيدا ٿي ته مخالف ڌر جون سموريون پارٽيون گڏجي حقيقي جمهوريت بحال ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪري سگهنديون.

پاڪستان پيپلز پارٽي قائم ڪرڻ ان ڪري به ضروري هئي ڇاڪاڻ ته مخالف ڌر جي پارٽين جو اتحاد ان کان سواءِ نامڪمل هو. پيپلز پارٽي ٻين ترقي پسند پارٽين جي تاريخي ۽ سياسي نظرين بابت مونجهارا دور ڪرڻ لاءِ خلوص نيت سان بغير ڪنهن تعصب ۽ ذاتي بغض جي ڪوششون ڪندي. پيپلز پارٽي قائم ڪرڻ جو هڪ مکيه سبب اهو به آهي ته عوام جو هڪ فعال طبقو جنهن پر اسان جا نوجوان به شامل آهن، انهن کي يقين آهي ته قدامت پسنديءَ سان پاڪستان کي درپيش مشڪلاتون ختم ٿي نه سگهنديون.

هر دور جو پنهنجو سياسي ماحول آهي، هن دور پر ضروري آهي، نئين امنگن پر دعوت عمل سان هڪ سياسي پارٽي نئين ولولتي ۽ جوش سان پاڪستان جي عوام لاءِ هڪ مثالي معاشري جي تعمير جو ڪم ڪري جنهن ملڪ جي قائم ٿيڻ لاءِ تمام گهڻيون قربانيون ڏنيون آهن. عوام جي خواهش آهي ته عدل ۽ انصاف تي ٻڌل هڪ نئون نظام قائم ڪيو وڃي جنهن پر ملڪ جي ڪروڙين عوام جي بنيادي حقن جي حفاظت ٿي سگهي. هي ڪم هڪ اهڙي نئين جماعت ڪري سگهي ٿي. جيڪا سڄي جذبي نئين سوچ نئين يقين ۽ نئين اميد سان ملڪ جي منجهيل مسئلن کي محنت ڪش عوام جي مفاد خاطر حل ڪري

اسان جي سوچن پر هڪ انقلابي تبديليءَ جي ضرورت آهي، پاڪستان جي هاڻوڪين حالتن پر ضروري آهي ته ننڍي رستي بجاءِ هڪ ڊگهو رستو اختيار ڪيو وڃي. تجربتي مان ثابت ٿيو آهي ته اهڙا مسئلا جن سان قوم ۽ ملڪ جي تقدير سلهاڙيل هجي، ننڍو رستو اختيار ڪرڻ سان منزل تي پهچي نه ٿو سگهجي. انهن سياسي حقيقتن کي نظر پر ڪرڻ سان هيءَ ڳالهه بلڪل واضح ٿي چڪي آهي ته هڪ نئين سياسي جماعت ۽ نئون دستور هن قوم ۽ عوام لاءِ ضروري آهي. موجوده حالتن پر هڪ نئين سياسي.

جماعت قائم ڪرڻ ۽ ان کي منظم ڪرڻ مشڪل ڪم آهي. هن سلسلي ۾ سڀني بندشن ۽ رنڊڪن جو احتساب ڪرڻ ضروري آهي. اسانجي سياسي زندگي هاڻوڪيون حالتون ۽ اسانجو قومي مفاد اسان کان ان رستي تي هلڻ جي گهر ڪري ٿو پوءِ ڇو نه اسانکي وڏي ۾ وڏيون قربانيون ڏيڻيون پون. صرف اهو رستو اختيار ڪرڻ سان قومي مفادن کي سگهه پهچائي سگهجي ٿي. عوام پنهنجي خلوص نيت ۽ پختي يقين جي ڪري پنهنجن سڀني مسئلن کي حل ڪرڻ جا اهل آهن، ان ڪري عوامي اتحاد نيشن پارٽيءَ جو نصب العين آهي.

قومي مسئلن کي حل ڪرڻ لاءِ قائداعظم جا قول اسان لاءِ مشعل راه آهن. هن ملڪ جي عوام پڪو پڪو ڪيو آهي ته ان جذبي ۽ روح کي زنده ڪري وٺندا جيڪو قائداعظم محمد علي جناح اسان کي عطا ڪيو هو. اسانجو مقصد نوان مسئلا پيدا ڪرڻ يا پراڻا مسئلا جيئرا ڪرڻ نه آهي. بلڪ انهن مسئلن جو حل ڳولڻ آهي، جيڪي پاڪستان جي قيام کان وٺي اسانجي سياسي زندگيءَ تي چانيل رهيا آهن.

ملڪ جي تقدير جو فيصلو چند ماڻهن کي پنهنجي مرضي مطابق ڪرڻ جو اختيار نه آهي. پر ملڪ جو عوام بالغ راءِ ذريعي پنهنجي چونڊيل نمائندن وسيلي، آئيني، سياسي ۽ اقتصادي مسئلن بابت فيصلو ڪرڻ جو حق رکي ٿو.

خدا تعاليٰ جيڪو سڀني جهانن جو پيدا ڪندڙ ۽ پالڻهار آهي، ان تي پڪو يقين رکندي ۽ ايمان آڻيندي قيام پاڪستان جي مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ پاڻ کي وقف ڪندي، اسان هن عظيم ڪم جي شروعات ڪريون ٿا. اسان کي يقين آهي ته عوام جي ٻڌي ۽ گڏيل سوچ وڻج سان پاڪستان جي خدمت ۾ مشغول ٿي پنهنجو مستقبل شاندار بنائينداسين ۽ دنيا ۾ عدل ۽ انصاف قائم ڪنداسين.

ذوالفقار علي ڀٽو: صدرِ پاڪستان جي حيثيت ۾

هندستان جي ورهاڱي کان 24 سال پوءِ ذوالفقار علي ڀٽي هڪ عوامي انقلابي جدوجهد شروع ڪئي، ان تحريڪ جي نتيجي ۾ پهريون ڀيرو بالغن کي ووٽ جو حق ڏيڻ جي بنياد تي ڊسمبر 1970ع ۾ عام اليڪشن شروع ٿي جنهن ۾ پاڪستان جي ماڻهن وڏي جوش سان حصو ورتو. ان اليڪشن جي نتيجي ۾ اولهه پاڪستان ۾ پيپلز پارٽيءَ کي وڏي ڪاميابي نصيب ٿي ۽ اوڀر پاڪستان ۾ عوامي ليگ ٻن سڀتن کانسواءِ ٻيون سڀ سڀٽون کٽيون. 11 جنوري 1971ع تي صدر يحيٰ اعلان ڪيو ته آئين ٺهڻ کانپوءِ هو اقتدار عوامي حڪومت جي حوالي ڪندو.

جنرل يحيٰ گهري ها ته اقتدار جلد کان جلد عوامي نمائندن حوالي ڪري ها پر حڪمرانيءَ جي حوس ڪيس ائين ڪرڻ نه ڏنو. اوڀر پاڪستان جدا ٿيڻ تائين نئون آئين تيار ڪرائڻ واري پروگرام کي عملي جامو پهرائي نه سگهيو جو اقتدار عوامي نمائندن جي حوالي ڪري سگهي. ان ڪري ملڪ جي ٻنهي حصن جي سياسي جماعتن ۽ عوام ۾ بي آرامي پکڙجي ويئي ۽ سياسي حالتون خراب ٿيڻ لڳيون. مارچ 1971ع ۾ صدر يحيٰ عوامي ليگ کي غيرقانوني قرار ڏئي ان تي پابندي وجهي ڇڏي ۽ شيخ مجيب الرحمان کي گرفتار ڪيو ويو. عوامي ليگ تي پابندي ۽ شيخ مجيب الرحمان جي گرفتاريءَ تي اوڀر پاڪستان ۾ سخت مظاهرا شروع ٿي ويا. ڀارت جيڪو هر وقت ان تاز ۾ هو ته گڙ ٻڙ ڪرائي پاڪستان ۾ قوت وجهي. هن اهو موقعو غنيمت سمجهي ڀرپور فائدو ورتو.

ڀارت ديناچ پور جي سرحدي علائقي ۾ پنهنجون هٿياربند فوجون جمع ڪيون. شيخ مجيب الرحمان جي حامي تنظيم مڪتي باهني جي مدد سان اهي اوڀر پاڪستان اندر داخل ٿيڻ شروع ٿيون ۽ عوامي ليگ جي تعاون سان اهو سلسلو وڌندو رهيو. اوڀر پاڪستان جون حالتون ڏينهنون ڏينهن خراب ٿينديون رهيون. 17 اپريل 1971ع تي آل انڊيا ريڊيو خبر

نشر ڪئي ته اوڀر پاڪستان ۾ آزاد حڪومت قائم ڪئي وئي آهي. 19 مئي 1971ع تي اندرا گانڌي اعلان ڪيو ته اوڀر پاڪستان مان 25 لک ماڻهن کي اولهه بنگال ڏانهن نيڪالي ڏني وئي آهي جيڪڏهن انهن کي واپس نه ورتو ويو ته اسان مجبوراً پاڪستان تي حملو ڪنداسين.

26 مئي 1971ع تي اندرا گانڌيءَ وري اعلان ڪيو ته "اسان وڏين طاقتن جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ فوجي ڪارروائي ڪنداسين." 3 جولاءِ 1971ع تي ڀارت اوڀر پاڪستان تي باقاعده حملو ڪيو. 27 آڪٽوبر 1971ع تي روس ڀارت معاهدي تي باقاعده عمل شروع ٿي ويو. روسي فوجي ماهر اوڀر پاڪستان تي حملو ڪرڻ لاءِ نقشا تيار ڪرڻ لڳا. هڪ طرف اوڀر پاڪستان تي حملا ٿي رهيا هئا ته ٻئي طرف جنرل يحييٰ ۽ سندس ٽولو عياشين ۾ مشغول هيو. انهن بگڙندڙ حالتن ڏانهن ڪوبه ڌيان نه ڏنو نه وري قوم کي اعتماد ۾ وٺي حالتن کي درست ڪرڻ لاءِ ڪو قدم ڪيو. 3 نومبر 1971ع تي ڊيلي ٽيليگراف جي دهليءَ واري نمائندي جي هڪ رپورٽ شايع ٿي جنهن ۾ ٻڌايو ويو ته ڀارتي فوجن اوڀر پاڪستان جو مڪمل گهيرو ڪري ورتو آهي. ڀارتي فوجن هڪ ئي وقت تي اوڀر ۽ اولهه پاڪستان تي حملي ڪرڻ جي تياري ڪري ڇڏي آهي. روس جا جنگي جهاز اوڀر پاڪستان جي ناڪابندي ڪرڻ لاءِ بنگال جي اپ سمنڊ ۾ داخل ٿي ويا آهن. برطانيه ۽ روس ڀارت کي ميڙائيل ۽ ٽينڪون پهچائي ڇڏيون آهن. 25 نومبر تي ڀارت اوڀر پاڪستان ۾ پنجن محاذن تي جنگ شروع ڪري ڇڏي جنرل يحييٰ ۽ سندس ٽولي اها صورت حال ڏٺي ته پريشان ٿي ويا. انهن هن ڏکئي وقت ۾ ذوالفقار علي ڀٽي جون خدمتون حاصل ڪيون ته ملڪ کي بچائڻ لاءِ پنهنجو ڪردار ادا ڪري ذوالفقار علي ڀٽي جنرل يحييٰ سان سڀ اختلاف وساري ملڪ جي سلامتيءَ لاءِ پنهنجون خدمتون حڪومت کي پيش ڪري ڇڏيون ۽ سفارتي سطح تي جنگ وڙهڻ لاءِ اقوام متحده روانو ٿي ويو. 16 ڊسمبر تي ڀارتي فوجن ڍاڪا ۾ داخل ٿي ويون ۽ اوڀر پاڪستان تي ڀارت جو قبضو ٿي ويو. ان کان پوءِ جنرل يحييٰ لاءِ اقتدار تي قابض رهڻ جي ڪا گنجائش باقي نه رهي. ان ڪري ذوالفقار علي ڀٽي کي اقوام متحده مان واپس گهرائي درخواست ڪيائين ته هو ملڪ جو انتظام سنڀالي.

اهڙي طرح 20 ڊسمبر 1971ع تي ڀٽي صاحب حڪومت سنڀالي. ان وقت جنرل يحيٰ صدر پاڪستان ۽ چيف مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جي حيثيت ۾ حڪومت ڪري رهيو هو ان ڪري ڀٽي صاحب کي به ڀٽي عهدا سنڀالڻا پيا.

نئين صدر ذوالفقار علي ڀٽو اقتدار سنڀاليو ريڊيو ۽ ٽيليويزن تي قوم کي خطاب ڪيو. سندس هيءَ پهرين تقرير به هڪ دستاويز جي حيثيت رکي ٿي:

”منهنجا هر وطنو پيارا دوستو شاگردو مزدور هاري نوجوانو پاڪستان لاءِ وڙهڻ وارو پنهنجي هٿن سان ڪم ڪرڻ وارو مان پاڪستان جي تاريخ جي هڪ اهم ۽ فيصلو واري مرحلي تي آيو آهيان. اسان پنهنجي قومي زندگيءَ جي بدترين بحران ۾ آهيون. اسان کي ٽڪرا ٽڪرا جوڙڻا آهن. تمام ننڍا ننڍا ٽڪرا پر اسان نئون پاڪستان بناينداسين. هڪ خوشحال ۽ ترقي پسند ۽ آزاد پاڪستان. اهو پاڪستان جنهن لاءِ قائداعظم ڪوشش ڪئي هئي جنهن پاڪستان لاءِ ننڍي کنڊ جي مسلمانن پنهنجي جان ۽ عزت جي قرباني ڏني هئي. اهو پاڪستان ٺهندو ۽ هر حال ۾ ٺهڻو آهي. منهنجو ايمان آهي، مون کي يقين آهي ته اوهانجي تعاون سان افهام تفهيم ۽ صبر سان اسان هڪ مضبوط ۽ عظيم پاڪستان ٺاهينداسين.

مون کي ان ۾ ڪوبه شڪ نه آهي، مان لکيل تقرير به پڙهي سگهان پيو پر مان اوهان سان سڌيون سنئون ڳالهيون ڪرڻ گهران ٿو. مون کي اوهانجي مدد جي ضرورت آهي. مون کان غلطي به ٿي سگهي ٿي پر توهان جي مدد کانسواءِ ڪامياب ٿي نٿو سگهان. اوهانجي مدد ۽ تعاون هجي ته مان هماليه جبل کان به اوچو آهيان پر مون کي اوهانجي مدد ضرور حاصل هجڻ کپي. مون کي اوهان وقت ڏيو منهنجا پيارا هر وطنو مان پوري پوري ڪوشش ڪندس. جڏهن کان مان ملڪ ۾ واپس آيو آهيان، لڳاتار ڪم ڪري رهيو آهيان. ان ڪري هيءَ اهم تقرير اڳ ۾ لکي نه سگهيس. مون کي سنئون سڌو اوهان سان ڳالهائڻ کپي ان ڪري ڪيترن ئي مسئلن تي ڳالهائيندس پر هن وقت ڪجهه اهم ڳالهيون منهنجي سامهون آهن. مان اوهان کي وڌيڪ تڪليف نه ڏيندس. مان هر وقت ريڊيو ۽ ٽي ويءَ تي نه ايندس. فقط جڏهن ضرورت هوندي ان جو اهو مطلب آهي ته مون کي اوهانجي رضامندي

گهرجي، اهر فيصلن لاءِ اوهان کان منظوري وٺي آهي. اوهانجي منظوريءَ بغير هڪ قدم به نه ڪندس. مان وقت ضايع نه ڪندس. هڪ هڪ منت قيمتي آهي، اڳتي گهڻو وقت گذري ويو آهي.

مان اردوءَ ۾ تقرير ڪرڻ پسند ڪندو آهيان، مونکي اميد آهي ته منهنجي تقرير جو ترجمو اوهانکي جلد ٻڌايو ويندو. مان عام جلسن ۾ اردوءَ ۾ تقرير ڪندو آهيان، هاڻي به جتي ضروري سمجهيم ته اردوءَ جا لفظ استعمال ڪندس. جيئن ته هيءَ منهنجي پهرين تقرير آهي جيڪا سڄي دنيا ٻڌي رهي آهي، ان ڪري انگريزي ۾ ڳالهائي رهيو آهيان. انگريزي اسان جي ٻولي نه آهي پر ان جي جاءِ تي ٻي ٻولي آڻڻ لاءِ اسان ڪوبه قدم نه کنيو آهي پر اهي معاملو پوءِ طي ٿي سگهن ٿا اڄ غير ملڪي ٻولي انگريزيءَ ۾ تقرير ڪري رهيو آهيان، ان لاءِ مونکي افسوس آهي.

مونکي خبر نه هئي ته پنهنجي زندگيءَ ۾ اهو ڏينهن به ڏسندس جو ڀارت جي وزير جنگ جگ جيون رام جون اهي ڳالهيون ٻڌڻيون پونديون جيڪي هواج ڪري رهيو آهي پر جگ جيون رام کي خبر هئڻ گهرجي ته عارضي ڪاميابيءَ تي آڀي کان ٻاهر ٿيڻ نه گهرجي، ننڍي کنڊ جي سڄي تاريخ ۾ جڏهن کان مسلمانن هتي قدم رکيو هو ۽ جڏهن محمد بن قاسم هتي آيو هو. مسلمانن شڪست نه کاڌي آهي، ڪي نتيجا ڪڍي اسانجي فائدي ۾ نه آيا هجن پر انهن مان اسان سبق ضرور حاصل ڪيو آهي. اسان سمجهي وينداسين ۽ عوام جي تعاون ۽ اعتماد سان نئون دور شروع ڪنداسين.

منهنجا ڀاترو پينرو ۽ دوستومان اوهان سان کلي ڳالهائيندس. ماضي ۽ مستقبل خدا جي هٿ ۾ آهي. قوم هن نازڪ گهڙيءَ ۾ مونکي سڏايو آهي. صدر ۽ چيف مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جا عهدا ڏنا آهن، اهو انتظام مختلف آهي چو ته مان عوام جو چونڊيل نمائندو آهيان.

مان گڏجي رهڻ لاءِ اوڀر پاڪستان جي اڳواڻن سان ڳالهين لاءِ تيار آهيان. پر اوڀر پاڪستان مان ڀارتي فوجن جي واپس موٽڻ جو اڳواڻ شرط آهي. اسانکي اڳتي جي انتظامن کي طي ڪرڻ لاءِ ڳالهه ٻولهه جو موقعو ملڻ گهرجي. اسان پاڪستان ۾ انصاف پرڻي سياسي ٺاهه لاءِ تيار آهيون. جيئن ٻن ڀائرن جي وچ ۾ ٿيندو آهي پر ڳالهه ٻولهه اسانجي ملڪ جي سرزمين تان ڀارتي فوجن جي واپسيءَ بعد شروع ٿي سگهي ٿي. اوڀر پاڪستان کي پاڪستان کان ڌار ڪري نٿو سگهجي. اتان جي ماڻهن ورهاڱي جي

تحريڪ دوران وڏو ڪردار ادا ڪيو هو. پاڪستان جي عوام لاءِ محبت جو اظهار ڪيو هو ۽ هاڻي به اهي پاڪستان ۾ رهڻ گهرن ٿا.

مان پنهنجي معاشري کي خوشحال ۽ ڪامياب ڏسڻ گهران ٿو. مون کي خبر آهي ته آمريت ڇا آهي. آمريت بنيادي معاملن بابت فيصلو صرف پنهنجي مفاد مطابق ڪندي آهي پر تهذيب يافتہ ملڪ ۾ اهڙا طريقا نٿا هلي سگهن. تهذيب مان مراد جمهوري ادارا آهن. تهذيب جو مطلب جمهوريت آهي. پاڪستان ۾ رڳو ته هڪ اداري کي تباهه ڪيو ويو آهي يا ان جو وجود خطري ۾ آهي. اسان کي پيهر جمهوريت قائم ڪرڻي آهي ۽ پيهر جمهوري ادارا قائم ڪرڻا آهن. اسان کي پيهر عوام جو اعتماد بحال ڪرڻو آهي. اسان کي اهڙي حڪومت قائم ڪرڻي آهي جيڪا جوابده هجي. ان ڪري مون تي يقين ڪريو مان جمهوريت بحال ڪرڻ جي خواهش رکان ٿو. پاڪستان جي عوام کي آئين ڏيڻ گهران ٿو. هڪ اهڙو آئين جيڪو اوهانجي ضرورتن ۽ خواهشن مطابق هوندو ۽ اهو ڪم تمام جلد ڪيو ويندو پر مهرباني ڪري مون کي ڪجهه وقت ڏيو ته مان ڪجهه شروعاتي اندروني مسئلا حل ڪري سگهان ۽ ٻاهرين صورتحال سان به نبري وٺان. اسان جنگ نه هارائي آهي. اسان ناڪام نه ٿيا آهيون. اسان کي ناڪام بنايو ويو آهي. ان تي اسانجي سپاهين ۽ عوام کي هرگز شرمندو نه ٿيڻ ڪپي. اسان جي فوجين وڏي بهادريءَ سان جنگ ڪئي. اسان هن نظام جي ڪري ناڪام ٿيا آهيون. مغربي پريس اسانجي خلاف آهي جيڪا اسانجي خلاف مسلسل لکي رهي آهي. اسان کي ان کان ڊڄڻ جي ضرورت نه آهي. هڪ عظيم برطانوي فوجي جنرل لکيو آهي ته مون اڄ تائين پيادل فوج جو ڪوبه سپاهي پاڪستاني سپاهيءَ کان بهتر نه ڏٺو آهي. ان ڪري اوهان بددل نه ٿيو اسان پلانڊ وٺنداسين ۽ اڄ جيڪا ناڪامي ٿي آهي ان کي ڪاميابيءَ ۾ بدلائينداسين.

جيڪڏهن ڀارت، انصاف ۽ برابريءَ وارن اصولن موجب پاڪستان جا حق تسليم ڪري ۽ جيڪڏهن ننڍي کنڊ جي حقن جي بنيادي تعاون ۽ مفاھمت ڪرڻ نٿو گھري ته اسان ان کان پلانڊ وٺنداسين. سڄي قوم کي ڪوڙ ٻڌائي گمراهه ڪيو ويو آهي. هن وقت مان ان معاملي جي اصليت تي نه ٿو وڃان، وقت اچڻ تي حقيقتون ظاهر ڪيو وينديون. ملڪ ۾ سياسي خال موجود رهي آهي. تنهن ڪري اسان کي ڏک ڏسڻا پيا آهن، اهوئي سبب آهي جواج اسانجي ملڪ جو وڏو حصو غير ملڪي قبضي هيٺ آهي. اسان

کي اوڀر پاڪستان ۾ شرمناڪ طريقي سان هٿيار ڦٽي ڪرڻا پيا، جيڪڏهن اوڀر پاڪستان جي اندروني حالتن کي صحيح نموني سڌاريو وڃي ها ته اڄ اسانکي اهو ڏينهن نه ڏسڻو پوي ها.

جيستائين اهي ذميوارين مون وٽ آهن، تيستائين سماجي ۽ اقتصادي انصاف لاءِ ضرورت آهر تيز رفتاريءَ سان قدم کڻندس. رشوت، اقربا پروري ۽ بدانتظاميءَ خلاف به تيزيءَ سان قدم کڻندس. مان 24 ڪلاڪن تائين ڪم ڪرڻ وارو ماڻهو آهيان. منهنجي لاءِ ننڊ يا آرام جو سوال ئي پيدا نٿو ٿئي ۽ اها اميد ٿو رکيان ته بيوروڪريسي به ڏينهن رات ڪم ڪندي. ماضيءَ ۾ جن بيوڪريتن مون سان بدسلوڪي ڪئي هئي يا اهڙيون ڳالهون ڪيون هيون جيڪي اصولن جي خلاف هيون مان انهن کي معاف ٿو ڪريان ۽ اميد ٿو ڪريان ته بيوڪريٽ به ملڪ جي مفاد خاطر اسان سان تعاون ڪندا.

هن سلسلي ۾ ڪجهه ڳالهون پوليس جي باري ۾ چوڻ گهران ٿو جن کي گهٽ وڌ چيو ويندو آهي. اها ڳالهه درست آهي ته پوليس ڪنهن حد تائين بدنام رهي آهي. پوليس ۽ انهن جي تربيت انهن جي رهائش ۽ ٻين معاملن کي درست ڪيو ويندو. سموري گزٽر ان ڪري آهي ته هڪ پوليس وارو هڪ سوروبيا ماهوار پگهار وارو ۽ کيس اختيار تمام گهڻا آهن. اسان مناسب وقت تي هن طرف ڌيان ڏينداسين.

مان زرعي سڌارا لاڳو ڪرڻ گهران ٿو پهرئين مرحلي ۾ اهڙا زرعي سڌارا لاڳو ڪندس جيڪي تمام ضروري هوندا. ان لاءِ ڪنهن بحث جي ضرورت نه آهي جيڪو به انهن کي بي فائدي بنايڻ جي ڪوشش ڪندوان کي سزا ملندي مان زميندارن ۽ صنعتڪارن کي چوان ٿو ته پيداوار ۾ ڪنهن طرح سان گهٽتائي نه اچڻ کپي. ٻي صورت ۾ عوامي مفاد خاطر ڪارخانا ۽ زمين قومي ملڪيت ۾ ورتي ويندي. ٻي ڳالهه پاڪستان مان ٻاهرين ملڪن ڏانهن سرمايو منتقل ڪرڻ جي آهي مان چاهيان ٿو ته پاڪستان جو سرمايو جيڪو پاڪستاني عوام جي رت ۽ پگهر جي ڪمائي آهي، ان کي هر قيمت تي پاڪستان ۾ واپس آڻڻ کپي. جيڪڏهن ملڪ مان ٻاهر موڪليل سرمايو رضاڪارانءَ طور واپس نه آندو ويو ته سخت ڪارروائي ڪئي ويندي. اها رقم پاڪستان جي آهي ان کي واپس آڻڻو پوندو. ٻي صورت ۾ ڪنهن فرد کي پاڪستان مان ٻاهر وڃڻ نه ڏيندس ۽ انهن ماڻهن جي گهر پاتين خلاف به ڪارروائي ڪئي ويندي. هاڻي مان

شاگردن سان ماڻھو آهيان. اهي شاگرد ئي آهن جن مونکي ڏميوارِي واري پوزيشن تي پهچايو آهي. ايشيا ۽ آفريڪا جو ڪوبه اهڙو ليڊر ڪونه آهي جيڪو وڏين طاقتن جو نشانو نه بڻيو هجي. خود مونکي وڏين طاقتن جو نشانو بنايو ويو پر مونکي هن عهدي تائين پاڪستان جي عوام پهچايو آهي، جن جو مان شڪرگذار آهيان. شاگرد منهنجا ڀڄا آهن، انهن کي منهنجو اهو چوڻ آهي ته ملڪ جي اندروني سياست ۾ دخل نه ڏين. مان تعليمي ميدان ۾ گهڻا سڌارا آڻيندس.

مان ڪابينا ٺاهي ان ۾ اهڙا ماڻهو ڪڍندس جن لاءِ پڪ هوندي ته اهي پنهنجا فرض چڱيءَ طرح ۽ ايمانداريءَ سان ادا ڪندا. هيءَ عارضي ڪابينا هوندي هن وقت هر شي عارضي آهي. ڪابه مستقل ڪانه آهي، مستقل قدم عوام طرفان آئين منظور ٿيڻ بعد ڪنيا ويندا، خود منهنجي حيثيت به عارضي آهي. جيڪڏهن ڪنهن شخص کي هڪ عهدي تان هٽائي پئي ڪيو وڃي ان کي دلشڪستو نه ٿيڻ کپي. هر شي عارضي آهي صرف خدا جي ذات مستقل آهي.

هاڻي مان هٿياربند فوجن جي باري ۾ ڪجهه چوڻ گهران ٿو. مان سدائين انهن جو مداح رهيو آهيان. وزير جي حيثيت ۾ ۽ پرڏيهي وزير جي حيثيت ۾ به مون انهن کي مضبوط بنائڻ لاءِ اهم ڪم ڪيو آهي. انهن بهادريءَ سان ملڪ جو دفاع ڪيو آهي. ان سلسلي ۾ مون ڪجهه ضروري قدم ڪنيا آهن جيڪي يڪدم عمل ۾ ايندا. اڳوڻو صدر جنرل يحيٰ خان پهريائين رٽائر ٿي چڪو آهي هاڻي جنرل عبدالحميد خان جنرل ايس.جي.ايم. پيرزادو جنرل محمد عمر جنرل خداداد خان جنرل ڪيائي ۽ جنرل منا خان به رٽائر ٿي ويا آهن. هي قدم هٿياربند فوجن جي خواهش تي ڪنيا ويا آهن. اهو منهنجو ذاتي فيصلو نه آهي مان ڪيترن کي ته نه سڃاڻان ۽ نه نواٿو. انهن جنرلن کي باعزت ۽ پروقار نموني رٽائر ڪيو ويو آهي. منهنجا پيارا ڀائرو جوانو اوهان بهادريءَ سان وڙهيا آهيو. اوهانکي شرمندگي نه ٿيڻ کپي، اسان هڪ نظام جا ستايل آهيون، اسان اهو نظام ختم ڪنداسين. اوهان پلانڊ وٺڻ ٿا گهرو پر مهرباني ڪري ڪجهه دير انتظار ڪريو اسين گڏجي ويهي هڪ اسڪيم بنائينداسين جيڪا قومي وقار مطابق هوندي ۽ اوهانجو وقار بلند ڪندي مونکي اوهانجي تعاون جي ضرورت آهي. مون فيصلو ڪيو آهي ۽ اهو فيصلو هٿياربند فوجين، نوجوان آفيسرن ۽ عام ماڻهن جي جذبات مطابق آهي. جيئن مان چئي چڪو آهيان

تہ هر شيءِ عارضي آهي، منهنجي پنهنجي پوزيشن بہ عارضي آهي. مون جنرل گل حسن کي چيو آهي تہ هو پاڪستاني فوج جي ڪمانڊر انچيف جو عهدو سنڀالي ۽ ڏينهن رات پنهنجي ڪم ۾ لڳي وڃي. هو هڪ سپاهي آهي، مان نٿو سمجهان تہ هو ڪو سياست ۾ ملوث آهي، مونکي ان تي پورو اعتماد آهي.

مان هي ٻڌائي رهيو آهيان تہ نيشنل عوامي پارٽيءَ تان پابنديون لاهي رهيو آهيان، جيتوڻيڪ هن سلسلي ۾ گهڻيون غلط فهميون ۽ جهڳٽا موجود آهن پر مون هي قدم چڱيءَ نيت سان کنيو آهي. اسين سڀ محب وطن آهيون ۽ پاڪستان جي خدمت ڪرڻ گهرون ٿا. مان نيپ جي اڳواڻن سان ملي انهن سان مشورو ڪندس.

پر ڏيهي پاليسي نئين طرح سان مرتب ڪئي ويندي جنهن جو مقصد پاڪستان جي اعليٰ مفادن جو حصول آهي. اسان وڏين طاقتن سان سٺا لاڳاپا رکڻ گهرون ٿا.

آخر ۾ مان هي واعدو تو ڪريان تہ پنهنجي سڄي توانائي اوهانجي خدمت ڪرڻ ۾ خرچ ڪندس. ڀلي منهنجو سر هليو وڃي. مونکي خبر آهي تہ عوام ڇا تو چاهي، مان انهن سان رهيو آهيان. مان انهن مان آهيان، اوهان مون تي ڀروسو ڪري سگهو ٿا، ڇو تہ مونکي اوهان تي مڪمل ڀروسو آهي. اوهان جي تعارن سان اسان هماليه جي پرئين ڀر بہ ڏسي سگهون ٿا. اوهان کانسواءِ مان ڪجهہ بہ نہ آهيان. مون کان ڪوبہ ڪم بندوق يا گوليءَ جي زور تي ڪرائي نٿو سگهجي. مان اوهانجي دلين ۾ رهڻ گهران ٿو مان اوهان کي ڪڏهن دوکو نہ ڏيندس. اسان اسلام تي ايمان آڻيون ٿا جيڪو خدا تعاليٰ جو آخري پيغام آهي. اسلام دنيا کي برابري ۽ پائيداري جو سبق ڏنو آهي. اسلامي سوشلزم جو بنياد فقط اسلام ۽ ان جي سماجي تصور تي آهي.

منهنجا ڀائرو ۽ پيٽرو ڏک ۽ تڪليف جي وقت ۾ پنهنجي ذهنن ۾ شڪ ۽ گمان کي نہ آڻيو. پاڪستان هڪ وڏي مقصد لاءِ قائم ڪيو ويو هو. اهڙي مقصد لاءِ جيڪو ڪڏهن بہ ختم نہ ٿو ٿي سگهي. اچو تہ گڏجي واعدو ڪريون تہ اسين اهڙي صورتحال کي ختم ڪندا سين پوءِ ڇو نہ اهو ڪم اسانجي اولاد کي ڪرڻو پوي. پاڪستان زنده باد.

ذوالفقار علي ڀٽو ۽ روزانه مساوات

1966ع ۾ جنرل ايوب خان جي آمريت خلاف ذوالفقار علي ڀٽي جيڪا تحريڪ شروع ڪئي هئي جنهن موجب سرمائيدارن ۽ جاگيردارن جي ڦرلٽ هيٺ آيل غريب ۽ مظلوم عوام کي بنيادي حق وٺي ڏيڻ جي پروگرام جو اعلان ڪيو ويو هو. ان کي ملڪ جي ڪنڊڪٽڙ ۾ پڪيڙڻ لاءِ ڀٽي صاحب دورا ڪيا پر اطلاعاتي ادارن تي حڪومت جو قبضو هو ان ڪري اخبارون حڪومت جي خوف يا اثر هيٺ هئڻ ڪري هن انقلابي تحريڪ کي مناسب جڳهه نه ڏينديون هيون. هڪ دور انديش سياستدان هئڻ ڪري ڀٽي صاحب فيصلو ڪيو ته سندس جماعت پيپلز پارٽي ۽ جي هڪ اخبار هئڻ گهرجي جيڪا پارٽي جو پيغام ۽ منشور سڄي ملڪ ۾ پهچائڻ جو فرض انجام ڏئي. اهڙي طرح 7 جولاءِ 1970ع ۾ ڀٽي صاحب جي هدايت تي روزانه مساوات لاهور مان پنهنجي اشاعت جو باقاعده اعلان ڪيو. محمد حنيف رامي روزانه مساوات جو پهريون چيف ايڊيٽر مقرر ٿيو. ذوالفقار علي ڀٽي روزانه مساوات جي افتتاحي گڏجاڻي ۽ کي خطاب ڪندي آمريت جي خلاف عوام جي انقلابي جدوجهد ۾ مساوات لاءِ رهبر اصول پٿرا ڪيا ۽ اميد ڏيکاريا تين ته ملڪ ۾ هلندڙ ڦرلٽ واري نظام جي خاتمي لاءِ عوام جي رهبري ۽ مدد ڪندي ڪجهه ڏينهن ۾ مساوات ڀٽي صاحب جي اميد کان وڌيڪ پنهنجو ڪردار ادا ڪيو ۽ ڀٽي صاحب ۽ پيپلز پارٽي جو انقلابي پيغام ملڪ جي ڪنڊڪٽڙ ۾ پهچايو.

روزانه مساوات جي ايڊيٽوريل صفحي تي شروعات ۾ سوره البقر جون

هي ستون ڇاپيون وينديون هيون:

”فرعون زمين تي وڏو بنجي ويٺو هن زمين وارن کي طبقن ۾ ورهايو. هڪ طبقي کي ڪمزور ڪيائين. پوءِ اسان ارادو ڪيو ته جن کي ڪمزور ڪيو ويو آهي، انهن تي مهربانيءَ جي نظر ڪريون، انهن کي امامت بخشيون، وارث بنايون ۽ زمين تي حڪمراني ڏيون.“

ذوالفقار علي ڀٽي جو مشن قرآني تعليمات جي روشنيءَ ۾ معاشري جي مختلف طبقن وچ ۾ ان برابريءَ واري ورهاست ختم ڪرڻ هو ۽ ان مقصد کي عام ماڻهن وٽ پهچائڻ جو فرض روزاني مساوات کي سونپيو ويو هو جنهن اهو سهڻي نموني نڀايو. بيشمار مسئلا هجڻ ۽ مالي وسيلن جي کوٽ باوجود اخباري دنيا ۾ نئين ۽ انقلابي دور جي شروعات ڪئي ويئي.

عوام ۾ روزاني مساوات ايتري قدر مقبوليت حاصل ڪئي جو ٿوري عرصي ۾ ڇپائيءَ جي لحاظ کان ملڪ جي وڏين وڏين اخبارن کي ماري وئي. ماڻهن کي جيترو پنهنجي ليڊر پيار هو اوترو ئي اخبار سان هو. هن ئي اخبار جون ڪاپيون مارڪيٽ ۾ پنجاهه پنجاهه روپين ۾ به وڪرو ٿيون. 1970ع جي اليڪشن ۾ پيپلز پارٽيءَ جي شاندار فتح ۾ روزاني مساوات جو به وڏو هٿ هو. 20 ڊسمبر 1970ع تي پاڪستان پيپلز پارٽي جي حڪومت اچڻ بعد هن اخبار جي لائق چيف ايڊيٽر محمد حنيف رامي کي پنجاب جو وزير خزانو بنجڻ بعد هن اخبار کي اهو نه ملي سگهيو جيڪو اڳ هوندو هو ان ڪري اخبار جو حال به ٻين سرڪاري اخبارن جهڙو ٿيو. 5 جولاءِ 1977ع تي جنرل ضياءَ ذوالفقار علي ڀٽو جي حڪومت ختم ڪئي ته اخبار تي به زبردست سنسورشپ لاڳو ڪئي وئي. ان هوندي به مساوات ڪنهن حد تائين عوام جي جذبات جي ترجماني ڪندي رهي. 4- اپريل 1979ع تي جڏهن اسانجي پياري اڳواڻ ذوالفقار علي ڀٽي کي شهيد ڪيو ويو ته هن اخبار سخت احتجاج ڪيو شهيد ڀٽو بيگم نصرت ڀٽو ۽ محترم بينظير ڀٽو جا پيغام پاڪستان جي عوام تائين سڄي ملڪ ۾ پهچائيندي رهي. اهڙي صورتحال جنرل ضياءَ الحق برداشت ڪري نه سگهيو ۽ 16 آڪٽوبر 1979ع تي مساوات اخبار تي مارشل لا حڪومت پابندي لڳائي ڇڏي 17- آگسٽ 1988ع تي جنرل ضياءَ الحق جي مرڻ کان ٻن مهينن بعد لاهور هاءِ ڪورٽ روزانه مساوات تان اها پابندي ڪڍي ڇڏي ڀٽو صاحب جيتوڻيڪ پنهنجي حڪومت جي دور ۾ گهڻو مصروف رهندو هو پر پوءِ به پنهنجي حڪومت جي وزيرن ۽ پارٽيءَ جي اڳواڻن کي تاڪيد ڪندو رهندو هو ته مساوات جي معاملن ۾ دلچسپي وٺو هن اهڙو هڪ خط وفاقي وزير مولانا ڪوثر نيازي جيڪو ان وقت مذهبي معاملن جو وزير هو کي لکيو. ان مان معلوم ٿيندو ته ڀٽي صاحب کي مساوات جو ڪيتري قدر اونو هو خط جي عبارت هيٺ ڏجي ٿي.

ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي حڪومت جا 5 سال 6 مهينا 15 ڏينهن

ذوالفقار علي ڀٽو هڪ سال اٺ مهينا پنجويهه ڏينهن ملڪ جو صدر رهيو ۽ 14 آگسٽ 1973ع تي ملڪ ۾ نئون آئين لاڳو ٿيڻ بعد 5 جولاءِ 1977ع تائين وزيراعظم جي حيثيت ۾ ملڪ ۽ قوم جي خدمت ڪندو رهيو. مطلب ته حڪومتي سربراهه جي حيثيت ۾ ڪل پنج سال ڇهه مهينا ۽ پنڌرهن ڏينهن اقتدار ۾ رهيو. سندس حڪومت دوران هيٺيان واقعا پيش آيا:

20 ڊسمبر 1971ع: ڀٽي صاحب ملڪ جي تاريخ ۾ پهرئين سويلين مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جي حيثيت ۾ قسم کنيو ۽ جنرل يحيٰ خان، جنرل عبدالمجيد، ليفٽيننٽ جنرل ايس جي ايم پيرزادو، ميجر جنرل عمر، ميجر جنرل خداداد خان، ميجر جنرل ڪيائي ۽ ميجر جنرل منا خان کي رٽائر ڪيائين. ليفٽيننٽ جنرل گل حسن کي قائم مقام ڪمانڊر انچيف مقرر ڪيائين.

21 ڊسمبر 1971ع: صدر ڀٽو صاحب ملڪ جي سڀني شهرين تي ملڪ کان ٻاهر وڃڻ تي پابندي هڻي ڇڏي. غلام مصطفيٰ ڪر پنجاب، ممتاز ڀٽو سنڌ، حيات محمد شير پاٽو سرحد صوبن جا گورنر مقرر ڪيا ويا. اسٽيٽ بئنڪ جي گورنر اي يو درانيءَ کي هٽائي ان جي جاءِ تي غلام اسحاق خان کي مقرر ڪيائين. شيخ مجيب الرحمان جيڪو ان وقت جيل ۾ هو ان کي اتان ڪڍي هڪ بنگلي ۾ نظر بند رکيائين.

22 ڊسمبر 1971ع: سلامتي ڪائونسل ڀارت ۽ پاڪستان جي فوجين جي پنهنجن ملڪن ڏانهن واپس موٽڻ جو ٺهراءُ منظور

- ڪيو. 22 امير ترين خاندانن جا پاسپورٽ ضبط ڪيا ويا. نورالامين نائب صدر جي عهدي جو قسم ڪيو.
- 24 ڊسمبر 1971ع: اوڀر پاڪستان جي ڌار ٿيڻ واري سانحي جي جاچ لاءِ ڀٽي صاحب حمودالرحمان جي سربراهيءَ ۾ هڪ ڪميشن مقرر ڪئي.
- 29 ڊسمبر 1971ع: سردار غوث بخش رئيساڻيءَ بلوچستان جي گورنر جو قسم ڪيو.
- 31 ڊسمبر 1971ع: ڀٽي صاحب ايتمي توانائي ڪميشن جي پاڻ چارج سنڀالي.
- 1 جنوري 1972ع: سوات ۾ زمره جون ڪاٿيون حڪومت پنهنجي قبضي ۾ ورتيون.
- 2 جنوري 1972ع: 19 بنيادي صنعتون حڪومت ڪنهن به معاوضي بغير پنهنجي قبضي ۾ وٺي چڏيون.
- 4 جنوري 1972ع: زرعي ترقياتي ڪارپوريشن ٽوڙي وئي.
- 8 جنوري 1972ع: يحيٰ خان ۽ جنرل حميد کي نظر بند ڪيو ويو.
- 10 جنوري 1972ع: خبرن ۽ اطلاعات تان پابندي ختم ڪئي وئي.
- 11 جنوري 1972ع: صدر ڀٽي ۽ ظاهر شاهه وچ ۾ اهم ڳالهين شروع ٿيون.
- 23 جنوري 1972ع: صدر ڀٽو ترڪيءَ جي دوري تي ويو.
- 26 جنوري 1972ع: صدر ڀٽي قاهره ۾ انور السادات ۽ دمشق جي صدر حافظ الاسد سان ملاقات ڪئي.
- 30 جنوري 1972ع: پاڪستان دولت مشترڪه کان الڳ ٿي ويو.
- 31 جنوري 1972ع: صدر ڀٽو 60 ماڻهن جو وفد سان ڪري چين جي دوري تي ويو ۽ چين جي وزيراعظم چو اين لائي سان ڳالهين ڪيائين.
- 19 فيبروري 1972ع: آمريڪا پاڪستان جي اقتصادي ۽ فوجي امداد بحال ڪري چڏي.
- 26 فيبروري 1972ع: ننڍن سرڪاري ملازمن جي پگهارن ۾ اضافو ڪيو ويو.

29 فيبروري 1972ع: ڀٽي صاحب زرعي سڌارن جو اعلان ڪيو جنهن موجب ڪو ماڻهو هڪ سو پنجاھ ايڪڙن کان وڌيڪ زمين نه پيور ڪي سگهي.

2 مارچ 1972ع: جنرل ٽڪا خان بري فوج جو ۽ ايئر مارشل ظفر چوڌري فضائي فوج جو ڪمانڊر مقرر ڪيا ويا ۽ جنرل گل حسن ۽ ايئر مارشل رحيم ڪي سفارتي عهدا ڏنا ويا.

8 مارچ 1972ع: ڀٽي صاحب 1300 کان وڌيڪ آفيسرن ڪي رٽائر ڪري ڇڏيو.

14 مارچ 1972ع: ڀٽي صاحب نئين تعليمي پاليسيءَ جو اعلان ڪيو.

15 مارچ 1972ع: ڀٽو صاحب روس جي سرڪاري دوري تي روانو ٿي ويو.

20 مارچ 1972ع: پاڪستان ۽ چين وچ ۾ شهري هوا بازي جي واڌاري ۽ فضائي ڪمپنين وچ ۾ سهڪار جو معاهدو ٿيو.

8 اپريل 1972ع: ڀٽي صاحب راولپنڊيءَ ۾ سمورن پارلياماني ليڊرن سان عبوري آئين بابت ڳالهون ڪيون.

12 اپريل 1972ع: پهرين چونڊيل اسيمبلي جو پهريون اجلاس شروع ٿيو جنهن ڀٽي صاحب تي مڪمل اعتماد جو اظهار ڪيو.

17 اپريل 1972ع: قومي اسيمبليءَ عبوريءَ آئين منظور ڪيو.

21 اپريل 1972ع: مارشل لا ختم ڪري عبوري آئين نافذ ڪيو ويو. ذوالفقار علي ڀٽو ڏه لک ماڻهن جي سامهون پنهنجي عهدي جو قسم ڪيو. اهڙي طرح ملڪ ۾ جمهوريت شروع ٿي وئي.

29 اپريل 1972ع: مير رسول بخش ٽالپر سنڌ، ارباب سڪندر خان خليل سرحد ۽ غوث بخش بزنجو بلوچستان جي گورنر جو قسم ڪيو.

1 مئي 1972ع: ممتاز علي ڀٽو سنڌ، سردار عطاءُ الله خان مينگل بلوچستان ۽ مفتي محمود سرحد جي وڏو وزارت جو قسم کنيو.

11 مئي 1972ع: وزير خزانو مبشر حسن حج تي ويڃڻ واريون پابنديون ختم ڪري ڇڏيون، رپئي جي قيمت گهٽائي ويئي ۽ بونس وڇوڙا اسڪيم ختم ڪئي ويئي.

27 مئي 1972ع: مزدورن لاءِ وڌيڪ رعايتن جو اعلان ڪيو ويو.

29 مئي 1972ع: ذوالفقار علي ڀٽو مسلم ملڪن جي دوري تي روانو ٿي ويو.

30 مئي 1972ع: عراق جي صدر حسن البڪر صدرپٽي کي عراق جو اعليٰ ترين اعزاز ڏنو.

1 جون 1972ع: جدو ۾ پٽي صاحب ۽ شاهه فيصل وچ ۾ ڳالهائون شروع ٿي ويون.

3 جون 1972ع: پنجين ۽ ڏهين رپئي جا نوٽ رد ڪيا ويا.

9 جون 1972ع: پٽي صاحب ۽ شهنشاھ ايران ۾ ڳالهائون شروع ٿيون.

10 جون 1972ع: ڀٽو صاحب اسلامي ملڪن جو دورو ختم ڪري اسلام آباد واپس پهچي ويو.

15 جون 1972ع: سنڌ ۾ ڪمال اظفر وزير خزانو جو قسم کنيو.

28 جون 1972ع: ڀٽو صاحب اندرا گانڌيءَ سان ڳالهائون شروع ڪرڻ لاءِ شمله روانو ٿي ويو.

2 جولاءِ 1972ع: شمله معاهدي تي صحيحون ٿي ويون.

14 جولاءِ 1972ع: قومي اسيمبلي اڪثريت راءِ سان شمله معاهدي جي توثيق ڪئي.

10 آگسٽ 1972ع: ڄمون ۽ ڪشمير ۾ ڪنٽرول لائين مٽين ڪرڻ جي طريقو ڪار تي ٺاهڻ تي ويو.

12 آگسٽ 1972ع: عدليه کي انتظاميه کان ڌار ڪرڻ لاءِ صدارتي آرڊيننس جاري ڪيو ويو.

31 آگست 1972ع: سڄي ملڪ ۾ ٽين آدمشماري شروع ٿي وئي.
سنڌ جي 97 ڪاليجن کي قومي تحويل ۾ ورتو
ويو.

7 آڪٽوبر 1972ع: قانون واري وزارت عبدالحفيظ پيرزادي حوالي
ڪئي وئي.

23 آڪٽوبر 1972ع: ملڪ کان ٻاهر سفر ڪرڻ تي پابندي ختم
ڪئي وئي.

5 نومبر 1972ع: ڀارت پاڪستان جا 338 شهري قيدي آزاد ڪرڻ
جو اعلان ڪيو.

9 نومبر 1972ع: پاڪستان سيٽو معاهدي کان الڳ ٿيو اتر ويتنام ۽
ڪوريا کي تسليم ڪيو.

15 نومبر 1972ع: پاڪستان اوڀر جرمنيءَ کي تسليم ڪيو.

18 نومبر 1972ع: ڀارت پاڪستان جي 6 هزار نظربند پاڪستانين
آزاد ڪرڻ جو فيصلو ڪيو.

27 نومبر 1972ع: صدر ڀٽي ڀارت جي جنگي قيدين کي بنا ڪنهن
شرط جي آزاد ڪرڻ جو حڪم جاري ڪيو.

28 نومبر 1972ع: صدر ڀٽي ڪراچيءَ ۾ ايٽمي توانائي سان هلندڙ
بجلي گهر جو افتتاح ڪيو.

7 ڊسمبر 1972ع: جنرل ٽڪا خان ۽ ڀارتي جنرل مالڪ شاهه جي وچ
۾ ڪشمير ۾ ڪنٽرول لائين مقرر ڪرڻ تي ٺاهه

ٿي ويو.

22 ڊسمبر 1972ع: ڀارت طرفان قبضي ۾ ڪيل علائقن تي
پاڪستان جو ڪنٽرول قائم ٿي ويو.

30 ڊسمبر 1972ع: آئيني ڪاميٽي آئيني مسودو تيار ڪري ورتو.

31 ڊسمبر 1972ع: آئين کي منسوخ ڪرڻ غداري قرار ڏنو ويو.

5 جنوري 1973ع: ڀٽي صاحب 105 هارين کي زمينن جي مالڪائين
حقن جون سنڌون ڏنيون.

- 8 جنوري 1973ع: رومانيا جي صدر چائوسسڪو پاڪستان جي دورِي تي آيو.
- 15 جنوري 1973ع: شهنشاهه ايران پاڪستان جي دورِي تي آيو.
- 12 مارچ 1973ع: روس طرفان پاڪستان کي ڏنل 26 ڪروڙ رپين جو قرض معاف ڪيو ويو.
- 10 اپريل 1973ع: قومي اسيمبلي پاڪستان جو مستقل آئين منظور ڪيو.
- 2 مئي 1973ع: فوجي آفيسرن طرفان ڪيل سازش جي نتيجي ۾ 113 آفيسر گرفتار ڪيا ويا.
- 9 مئي 1973ع: صدر ڀٽو ايران جي دورِي تي روانو ٿي ويو.
- 12 مئي 1973ع: پاڪ افغان سرحد بند ڪئي ويئي.
- 1 جون 1973ع: ننڍين سرڪاري ملازمن جي پگهارن ۾ اضافو ڪيو ويو.
- 12 جولاءِ 1973ع: صدر ڀٽو آمريڪا جي دورِي لاءِ روم روانو ٿي ويو.
- 30 جولاءِ 1973ع: پاڪستان ۽ ڀارت وچ ۾ جنگي قيدين ۽ بنگالين جي واپسي جو ٺاهه ٿي ويو.
- 6 آگسٽ 1973ع: حبيب الله سينيٽ جو چيئرمين ۽ طاهر محمد خان وائيس چيئرمين چونڊجي ويو.
- 9 آگسٽ 1973ع: صاحبزادو فاروق علي خان قومي اسيمبلي جو اسپيڪر چونڊجي ويو.
- 18 آگسٽ 1973ع: چوڌري فضل الاهي پاڪستان جو نئون صدر چونڊجي ويو.
- 11 آگسٽ 1973ع: سول ۽ فوجي آفيسرن جي پگهارن جي نون اسڪيلن جو اعلان ڪيو ويو ۽ بيگم اشرف عباسي ڊپٽي اسپيڪر چونڊجي وئي.
- 12 آگسٽ 1973ع: نئين آئين تحت ذوالفقار علي ڀٽو وزيراعظم چونڊجي ويو.
- 15 سيپٽمبر 1973ع: وزيراعظم ذوالفقار علي ڀٽو آمريڪا جي دورِي تي روانو ٿي ويو.

27 سيپٽمبر 1973ع: دهليءَ واري ٺاهه جي نتيجي ۾ 842 فوجي ۽ شهري جنگي قيدين جي پهرين جماعت پاڪستان پهچي وئي.

18 آڪٽوبر 1973ع: وزيراعظم ڀٽو وچ اوڀر جي دوري تي روانو ٿي ويو.

3 نومبر 1973ع: وزيراعظم ڀٽو اسلامي سيڪريٽريٽ جي سيڪريٽري جنرل تنڪو عبدالرحمان سان ملاقات ڪئي.

5 نومبر 1973ع: وزيراعظم آزاد ڪشمير جي دوري تي روانو ٿي ويو.

7 نومبر 1973ع: ايئر مارشل نور خان کي پي. آءِ. اي جو چيئرمين مقرر ڪيو ويو.

10 نومبر 1973ع: وزيراعظم ڀٽي اسلامي سربراهي ڪانفرنس بابت صلاح مشورا شروع ڪيا، غلام مصطفيٰ ڪر پنجاب جي وزيراعليٰ جي حيثيت سان قسم کنيو.

29 نومبر 1973ع: وزيراعظم ڀٽو ڪويت جي دوري تي روانو ٿي ويو.

10 ڊسمبر 1973ع: وزيراعظم ڀٽو بحرين قطر ۽ ابوظهبيءَ جي ٽن ڏينهن جي دوري تي ويو.

1 جنوري 1974ع: پاڪستان جي حڪومت 15 قومي بئنڪن کي سرڪاري تحويل ۾ ورتو ۽ ان سان گڏ تيل ڪمپنيون جهازران ڪمپنيون به سرڪار پنهنجي تحويل ۾ ورتيون. ملڪ ۾ عشاري نظام لاڳو ڪيو ويو.

3 جنوري 1974ع: خان آف قلات مير احمد يار خان اڪبر بگٽيءَ جي جاءِ تي گورنري جي عهدي جو قسم کنيو.

23 جنوري 1974ع: قومي اسيمبليءَ ريڊ ڪراس جو نالو انجمن حلال احمر رکڻ جي منظوري ڏني.

27 جنوري 1974ع: وزيراعظم ڀٽو سيوهڻ شريف ۾ ترقياتي مرڪز جي پيڙهه جو پٿر رکيو.

8 فيبروري 1974ع: پاڪستان ۽ روس جي وچ ۾ سائنسي ۽ فني سهڪار جي ٺاهه جو منصوبو طئي ٿي ويو.

- 9 فيبروري 1974ع: وزير اعظم ڀٽي ڪراچيءَ ۾ جيورسٽ ڪانفرنس جو افتتاح ڪيو ۽ حڪومت هاءِ ڪورٽن جي ججن جي پگهارن ۾ اضافو ڪيو.
- 10 فيبروري 1974ع: ياسر عرفات اسلامي سربراهي ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ وزير اعظم جي دعوت قبول ڪئي.
- 17 فيبروري 1974ع: اسلامي سربراهي ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ ٻاهرين ملڪن جا وفد لاهور پهچڻ شروع ٿي ويا.
- 21 فيبروري 1974ع: اسلامي سربراهي ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ 30 اسلامي ملڪن جا سربراهه لاهور پهچي ويا.
- 23 فيبروري 1974ع: فلسطين جي آزاديءَ واري تنظيم هڪ واحد نمائنده تنظيم تسليم ڪيو ويو.
- 24 فيبروري 1974ع: لاهور ۾ پي اسلامي سربراهي ڪانفرنس ختم ٿي ويئي. وزير اعظم ڀٽي ان ۾ تقرير ڪندي چيو ته اسلامي دٻيا لاءِ اسان رت جو آخري ڦڙو به وهائينداسين.
- 2 مارچ 1974ع: زمبيا جو صدر ڪينٽ ڪوانڊا پاڪستان جي سرڪاري دوري تي اسلام آباد آيو.
- 9 مارچ 1974ع متحده عرب امارات جو صدر شيخ زيد بن سلطان النهيان اسلام آباد پهتو. صدر ڀٽي سندس استقبال ڪيو.
- 12 مارچ 1974ع: شيخ زيد بن سلطان لاڙڪاڻي ۾ اسپتال جي پيڙهه واري پٿر جي نقاب ڪشائي ڪئي.
- 13 مارچ 1974ع: پاڪستان ۽ متحده عرب امارتن جي وزارتي ڪميشن قائم ڪرڻ جو اعلان ڪيو ويو.
- 25 مارچ 1974ع: ديھ مندار جي جاءِ تي پاڪستان جي پهرئين زميني مواصلاتي اسٽيشن جو افتتاح ڪيو ويو.
- 12 اپريل 1974ع: پاڪستان ۾ ڪلم طيب لکيل ماچيسن گھرائڻ تي پابندي لڳائي وئي.

- 1۱ اپريل 1974ع: وزير اعظم لاهور ۾ خشڪ گودي جو افتتاح ڪيو ۽ چيائين ته هن بندرگاهه جي قيام سان ملڪ جي خوشحاليءَ ۾ اضافو ٿيندو.
- 26 اپريل 1974ع: وزير اعظم ڪوئٽيا ۾ 150 ڪلووات واري ميڊيم ويو ٽرانسميٽر جو افتتاح ڪرڻ وقت چيو ته ٻاهرئين حملي جي صورت ۾ ايران پاڪستان جي پوري پوري مدد ڪندو.
- 30 اپريل 1974ع: ڀارت مان پاڪستاني جنگي قيدين جي واپسيءَ جو ڪم مڪمل ٿي ويو. آخري قيدي اوڀر پاڪستان جو ڪمانڊر ليفٽيننٽ جنرل امير عبدالله خان نيازي ۽ ان سان گڏ ٽي ميجر جنرل به آيا.
- 3 مئي 1974ع: جنگي قيدين جي موٽڻ جي خوشيءَ ۾ شڪراني جو ڏينهن ملهائڻ جو اعلان ڪيو ويو.
- 7 مئي 1974ع: وزير اعظم ڀٽي اڳوڻي صدر ايوب خان جي گهر وڃي سندس بيوه سان عذرخواهي ڪئي.
- 11 مئي 1974ع: وزير اعظم ڀٽو عوامي جمهوريه چين جي دوري تي پيڪنگ پهتو ۽ چيئرمين ماٽوزي تنگ سان 90 منٽ اهم ڳالهين ڪيون.
- 12 مئي 1974ع: چيني حڪومت طرفان وزير اعظم ڀٽي جي اعزاز ۾ ڏنل دعوت مان ڀارتِي سفير واک آئوٽ ڪري هليو ويو. چين پاڪستان جي آزاديءَ ۽ ڪشميرين جي حق خوداختياري جي حمايت جو اعلان ڪيو.
- 19 مئي 1974ع: وزير اعظم اعلان ڪيو ته پاڪستان پنهنجي ايٽمي پروگرام تي تيزي سان عمل ڪري رهيو آهي ۽ ڀارت جي ايٽمي ڌماڪي سبب پنهنجي پرڏيهي پاليسيءَ ۾ ڪابه تبديلي نه ڪندو.
- 8- جون 1974ع: وزير خزانو ڊاڪٽر مبشر حسن قومي اسيمبليءَ ۾ نئين سال جي بجيٽ پيش ڪئي. سرڪاري

ملازمن کي مهانگائي الائونس ڏنو ويو ۽ پينشن ۾ واڌارو ڪيو ويو.

13 - جون 1974ع: ختم نبوت نه مڃيندڙن کي ڪافر قرار ڏنو ويو.
9 - جون 1974ع: وزيراعظم کي قتل ڪرڻ جي سازش جو انڪشاف ٿيو. سرحد اسيمبلي ۾ قاديانين کي اقليت قرار ڏيڻ جو ٺهراءُ يڪراءُ منظور ٿيو.

27 جون 1974ع: چين ايٽمي حملي ۽ ڪنهن به ٻاهرئين حملي خلاف پاڪستان جي پرپور مدد ڪرڻ جو اعلان ڪيو.

14 جولاءِ 1974ع: وزيراعظم چيو ته جيڪڏهن ڪنهن ملڪ پاڪستان تي حملو ڪيو ته اهو پڇتائيندو. افغانستان جيڪڏن اتحاد جي ڳالهه ڪري ٿو ته ان کي پاڪستان ۾ شامل ٿيڻ گهرجي.

15 جولاءِ 1974ع: وزيراعظم ڀٽو چيو ته پاڪستان ڪشمير جي باري ۾ ڀارت يا شيخ عبدالله جو فيصلو قبول نه ڪندو. ڀارت سان ڳالهين شروع ڪرڻ جو دارومدار حالتن تي آهي.

17 جولاءِ 1974ع: پاڪستان جي حڪومت سرحدن تي ڀارتي ۽ افغان فوجن جي چرپر نظر ۾ رکي ملڪ جي دفاع جا سمورا انتظام مڪمل ڪري ورتا.

31 جولاءِ 1974ع: وزيراعظم ڀٽو خاران ۾ اعلان ڪيو ته پاڪستان جارحيت جي مقابلي لاءِ ٻاهرين حمايت حاصل ڪندو. پاڪستان کي ٽڪرا ٽڪرا ڪرڻ جو خواب ڪڏهن به پورو نه ٿيندو.

11 آگسٽ 1974ع: وزيراعظم ڀٽي تي ناڪام قاتلائي حملي جي ڪوشش ۾ ٻاويهه ماڻهو گرفتار ڪيا ويا.

13 آگسٽ 1974ع: وزيراعظم ڀٽي يور آزادي جي موقعي تي چيو ته ملڪ ۾ جمهوري ادارن کي منظم بنايو ويندو ۽

اسلامي اتحاد جي خواب کي حقيقت بنائڻ لاءِ
پاڪستاني قوم متحد ٿي ويندي

16 آگسٽ 1974ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته پاڪستان ۽ آزاد ڪشمير
جي عوام ان ڳالهه جو پڪو پهه ڪيو آهي ته هو
ڪشميري عوام جي خود اختياري حاصل ڪرڻ
تائين گڏيل جدوجهد ڪندا رهندا جيستائين
ڪشمير مسئلي جو انصاف ڀريو فيصلو نه ٿو
ڪيو وڃي.

4 سيپٽمبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽي سري لنڪا جي وزيراعظم مسز
بندراناٿيڪي جو استقبال ڪيو ۽ چيو ته
پاڪستان ۽ سري لنڪا تاريخي ۽ ثقافتي رشتن
پر ڳنڍيل آهن.

8 سيپٽمبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽي قاديانين کي غير مسلم اقليت
قرار ڏنو ۽ سڄي ملڪ ان قدم کي ساراهيو.

9 سيپٽمبر 1974ع: برطانوي اخبارن قاديانين متعلق فيصلي کي
ساراهيو ۽ لکيو ته قاديانين کي غير مسلم اقليت
قرار ڏيئي وزيراعظم ڀٽي پاڪستان کي خانہ
جنگيءَ کان بچايو آهي.

22 سيپٽمبر 1974ع: وزيراعظم چيو ته آمريڪا هٿيارن جي رسد
روڪي پاڪستان سان امتيازي سلوڪ ڪيو
آهي. وڌيڪ چيائين ته پاڪستان کي هٿيارن ڏيڻ
سان ننڍي ڪنڊ ۾ جتاڌار امن ٿيندو جنهن سان خود
آمريڪا کي به فائدو ٿيندو.

30 سيپٽمبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته چين سان اسان جا تمام
گهرا تعلقات آهن ۽ پاڪستان جي عوام لاءِ اها
فخر جهڙي ڳالهه آهي.

20 آڪٽوبر 1974ع: وزيراعظم پاڪستان نيشنل سينٽر لارڪاٽي
جو افتتاح ڪيو ۽ پيپلز اسٽيڊيم ۾ تقرير ڪندي

چيو ته ملڪ دشمن قوتن جو هر قدم تي مقابلو
ڪبو.

26- آڪٽوبر 1974ع: روس پاڪستان کي وڌيڪ مالي ۽ فني امداد
ڏيڻ جو اعلان ڪيو. روس پاڪستان کي اسٽيل
مل ڪراچي ۽ لاءِ ۽ 22 ڪروڙ 80 لک روپل ڏيڻ لاءِ
راضي ٿي ويو.

31- آڪٽوبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽو ۽ ڊاڪٽر ڪسنگر وچ ۾ پڻ
ڪلاڪن تائين ڳالهه ٻولهه ٿي ۽ آمريڪا
پاڪستان جي علائقائي سالميت ۽ خودمختياريءَ
جي حمايت جو اعلان ڪيو.

8- نومبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته بهاولپور يا ڪراچي کي
صوبو بنائڻ جو مطالبو منظور نه ڪيو ويندو.

14- نومبر 1974ع: وزيراعظم چيو ته فلسطينين جي حقن جي
حمايت جاري رکي ويندي.

24- نومبر 1974ع: وزيراعظم چيو ته عدليه کي فرضن جي ادائگيءَ ۾
حڪومت جو مڪمل ساٿ رهندو.

27- ڊسمبر 1974ع: وزيراعظم ڀٽي افغانستان جي صدر سردار دائود
کي پاڪستان جي دوري جي دعوت ڏني ۽ چيائين
ته پاڙيسري ملڪن سان بهترين لاڳاپا قائم ڪرڻ
پاڪستان جي پرڏيهي پاليسيءَ جو بنيادي اصول
آهي.

1- جنوري 1975ع: سوات جي زلزلي سٽيلن جي مدد لاءِ سعودي عرب
ڏهه ڪروڙ روپين جي امداد جو اعلان ڪيو.

3- جنوري 1975ع: نيپال جي وزيراعظم مسٽر ننگندر پرشاد جال
پاڪستان پهچي ڀٽي صاحب سان اهم ڳالهائون
ڪيون.

13- جنوري 1975ع: وزيراعظم ڀٽي شڪارپور کي ضلعو بنائڻ جو
اعلان ڪيو.

- 18- جنوري 1975ع: ختم نبوت جي عقيدتي خلاف پرچار ڪرڻ ڏوهه قرار ڏيڻ لاءِ قومي اسيمبليءَ ۾ بل پيش ڪيو ويو.
- 19- جنوري 1975ع: آسٽريليا جو وزيراعظم گف رٿلمر پاڪستان جي دوري تي اسلام آباد پهتو ۽ سوا ڪلاڪ تائين وزيراعظم سان ٻنهي ملڪن جي گڏيل دلچسپيءَ وارن معاملن تي ڳالهائون ڪيائين ۽ سوات جي زلزلي ستيلن لاءِ ٽي لک ٽن ڪٽڪ ۽ هڪ لک پنجويهه هزار ڊالر امداد ڏيڻ جو اعلان ڪيائين.
- 20- جنوري 1975ع: وزيراعظم ڀٽي چواين لائيءَ کي ٻيهر چين جو وزيراعظم مقرر ٿيڻ تي دلي مبارڪون ڏنيون.
- 21- جنوري 1975ع: لبنان زلزلي ستيلن جي امداد لاءِ 90 هزار پاڻونڊ امداد ڏيڻ جو اعلان ڪيو.
- 22- جنوري 1975ع: آڪسفورڊ يونيورسٽيءَ طرفان وزيراعظم ڀٽي کي ڊاڪٽر آف سول لاز جي اعزازي ڊگري ڏيڻ جو اعلان ڪيو ويو.
- 23 جنوري 1975ع: پاڪستان ۽ ڀارت وچ ۾ واپاري ٺاهه تي صحيحون ٿيون.
- 24 جنوري 1975ع: وزيراعظم اقوام متحده جي سيڪريٽري جنرل ولد هائيمر کي هڪ خط لکيو ته افغانستان پاڪستان ۾ دهشت گرديءَ جي ڪاررواين ۾ رڌل آهي.
- 25- جنوري 1975ع: پاڪستان جي حڪومت بدين ۽ ڀيرو لاشاري جي وچ ۾ 35 ڪروڙ رپين جي خرچ سان ڪاغذ جو ڪارخانو اڳڀائڻ جو فيصلو ڪيو.
- 2- فيبروري 1975ع: روس جو پنجن چئن تي ٻڌل واپاري وفد ڪراچي کان اسلام آباد پهتو.

- 4- فيبروري 1975ع: وزير اعظم ڀٽو تن ڏينهن جي سرڪاري دوري تي آمريڪا پهتو جتي اعليٰ عملدارن سندس استقبال ڪيو.
- 6- فيبروري 1975ع: وائيت هائوس ۾ دعوت جي موقعي تي آمريڪا جي صدر فورڊ تقرير ڪندي چيو ته وزير اعظم ڀٽي نازڪ وقت ۾ حڪومت سنڀالي ۽ پختي ارادي سان ملڪ جي رهنمائي ڪئي آهي. آمريڪا پنهنجي سڄي دوست کي پليڪار چوي ٿو.
- 7- فيبروري 1975ع: وزير اعظم آمريڪا جو دورو مڪمل ڪري ورتو. دوري جي پڄاڻيءَ تي گڏيل اعلان ۾ پاڪستان جي آزادي ۽ علائقائي سالميت جي حمايت جو اعلان ڪيو ويو.
- 8- فيبروري 1975ع: حيات محمد خان شير پاڻو بم جي حادثي ۾ فوت ٿي ويو.
- 9- فيبروري 1975ع: شير پاڻو جي قتل جي الزام ۾ ولي خان سميت سرحد جي ٻين مکيه ليڊرن کي گرفتار ڪيو ويو.
- 13- فيبروري 1975ع: ايران ۽ پاڪستان جي وزارتي ڪميشن جي فيصلن مطابق صنعت، زراعت، مواصلات ۽ واپاري شعبن ۾ گڏيل منصوبا شروع ڪرڻ بابت رضامندي ظاهر ڪئي وئي.
- 17- فيبروري 1975ع: سرحد جي صوبائي حڪومت ختم ڪري گورنر راج لاڳو ڪيو ويو.
- 23- فيبروري 1975ع: آمريڪا پاڪستان کي هٿيارن جي سپلائي بحال ڪئي.
- 26- فيبروري 1977ع: آمريڪا پاڪستان کي هٿيار ڏيڻ متعلق ڀارت جو احتجاج رد ڪري ڇڏيو.

1- مارچ 1975ع: تيل پيدا ڪندڙ ملڪن جي ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ عزيز احمد جي سربراهيءَ ۾ وفد الجزائر روانو ٿي ويو.

6- مارچ 1975ع: وزيراعظم اسڪواٽس جي عالمي چيمپين قمرالزمان ۽ برطانوي چيمپيئن محب الله خان کي ڏهه ڏهه هزار روپين جو انعام ڏنو.

14- مارچ 1975ع: لاڙڪاڻي ۾ وزيراعظم ڀٽي شگر ملز جو افتتاح ڪيو ۽ شيرپاٽو جي مقبري ۽ مسجد جي ڊزائين جي منظوري ڏني.

23- مارچ 1975ع: سڄي ملڪ ۾ يوم استقلال ملهايو ويو ۽ وزيراعظم فوجي پريڊ کي خطاب ڪيو.

27- مارچ 1975ع: قومي اسيمبلي شاهه فيصل جي موت تي گهري رنج ۽ ڏک جو اظهار ڪيو. وزيراعظم جنازي ۾ شرڪت لاءِ رياض پهچي ويو.

4- اپريل 1975ع: وزيراعظم ڀٽي گوجرانواله ۾ هڪ سؤ بسترن واري فيصل شهيد اسپتال جو افتتاح ڪيو.

29- اپريل 1975ع: نٽي ۽ بدين ضلعن ۾ آبادگارن لاءِ قرض تي وياج معاف ڪري ڇڏيو.

2- مئي 1975ع: جاپان پاڪستان کي هڪ ڪروڙ اسٽرلنگ قرض ڏيڻ جو اعلان ڪيو.

7- مئي 1975ع: بلوچستان جي وزيراعليٰ ڄام غلام قادر چيو ته وزيراعظم ڀٽي پٽ فيڊر جي علائقي مان زرعي سڌارن هيٺ حاصل ڪيل پنج لک ايڪڙ زرعي زمين يڪدم ورهائڻ جو حڪم ڏنو آهي.

27- مئي 1975ع: آمريڪا پاڪستان کي 65 هزار تن ڪٽڪ ڏيڻ جو اعلان ڪيو.

31- مئي 1975ع: قومي اسيمبليءَ ۾ اقليتن جون سيٽون ٽن مان وڌائي پنج ڪيون ويون.

5- جون 1975ع: وزير اعظم ڀٽي چيو ته ڪشميري خود اختياريءَ جي حق واري جدوجهد ۾ اڪيلانه آهن، پاڪستاني ۽ ڪشميري عوام جي منزل هڪ ئي آهي.

21- جون 1975ع: سنڀت جي مسلمان ميمبرن لاءِ ختم نبوت جي عقيدتي تي ايمان رکڻ لازمي قرار ڏنو ويو ۽ ڪپڙي جي صنعت وڌائڻ لاءِ چين مان چار ٽيڪسٽائيل پلانٽ خريد ڪرڻ جو اعلان ڪيو ويو.

27- جون 1975ع: ٻوڏ ستيلن جي مدد لاءِ 70 ڪروڙ رپين جي عارضي امداد جو اعلان ڪيو ويو.

28- جولاءِ 1975ع: سعودي عرب ۽ پاڪستان جي گڏيل بئنڪ ”الجزيره“ جي ڊائريڪٽرن جي بورڊ جي اجلاس ۾ جميل نشتر کي نائب صدر چونڊيو ويو.

30- جولاءِ 1975ع: چترال ويجهو هندو ڪش جي جابلو سلسلي ۾ سروي ۽ سون جا وڏا ذخيرا لڌا ويا.

31- جولاءِ 1975ع: محمد عباس عباسي پنجاب جي نئين گورنر جي عهدي جو قسم کڻي ورتو. غلام مصطفيٰ ڪر استعيفيٰ ڏئي ڇڏي.

6- آگسٽ 1975ع: وزير اعظم ڀٽي راولپنڊي ۾ هڪ دفعو ٻيهر اعلان ڪيو ته ڪشمير جو تڪرار نبيروڙ کان سواءِ ننڍي کنڊ ۾ امن قائم ٿي نه سگهندو. ڀارت جي بالادستي قبول نه ڪئي ويندي.

15- آگسٽ 1975ع: بنگلاديش ۾ انقلاب اچي ويو شيخ مجيب الرحمان کي قتل ڪيو ويو.

18- آگسٽ 1975ع: اسلام آباد ۾ ڀارت ۽ پاڪستان جي عملدارن وچ ۾ سلال ڊيم جي سلسلي ۾ ڳالهه ٻولهه شروع ٿي وئي.

2- سيپٽمبر 1975ع: وزير اعظم ڀٽي ۽ شهزادي فهد وچ ۾ مختلف مسئلن تي ڳالهائين شروع ٿي ويون. سعودي عرب

پاڪستان جي ترقياتي منصوبن لاءِ مدد جو واعدو
ڪيو ۽ سعودي حڪومت ختم نبوت تي ايمان نه
رکندي لاءِ حج ڪرڻ تي پابندي هڻي ڇڏي

1- آڪٽوبر 1975ع: تيل جي بحران ۽ علائقائي مسئلن تي
وزيراعظم ڀٽو ۽ شهنشاهه ايران وچ ۾ ڳالهين
شروع ٿي ويون. ڪراچيءَ ۾ اسٽيل ملز جي وڏي
پلانٽ جي تعمير شروع ٿي ويئي.

10- آڪٽوبر 1975ع: آمريڪا جي صدر فورڊ پاڪستان کي يقين
ڏياريو ته پاڪستان جي اقتصادي امداد جاري
رهندي ۽ آمريڪا علائقائي سالميت جي تحفظ لاءِ
پاڪستان جي حمايت ڪندو رهندو.

23- آڪٽوبر 1975ع: پاڪستان ٻن سالن لاءِ سلامتي ڪائونسل جو
رڪن چونڊجي ويو. وزيراعظم ۽ رومانيه جي صدر
وچ ۾ اهم ڳالهين شروع ٿي ويون.

2- نومبر 1975ع: وزيراعظم ڀٽي ۽ اردن جي ولي عهد شهزادي حسن
بن طلال ۾ ملاقات ٿي. وزيراعظم يقين ڏياريو ته
اردن ۽ پاڪستان وچ ۾ وڌيڪ تعاون جاري
رهندو.

4- نومبر 1975ع: پاڪستان ۽ الجزائر جي وچ ۾ واپاري معاهدو ٿيو
جنهن موجب پاڪستان الجزائر ڏانهن ڇهه هزار
ٽن چانور موڪليندو. پاڪستان جي حڪومت
سينيگال جي اڳواڻ گابا کي اسلامي ڪانفرنس
جو نئون سيڪريٽري مقرر ٿيڻ تي مبارڪباد
موڪلي.

وزيراعظم ڀٽي ننڍن هارين لاءِ ڍل ۽ ٻيا محصول معاف ڪري ڇڏيا.

24- نومبر 1975ع: ٻاهرين ملڪن ۾ اسلام جي تبليغ لاءِ وفاقي
حڪومت 21 لک روپين جو پرڏيهي ناڻو منظور

ڪيو. قومي اسيمبلي هوائي اڏن لاءِ سيڪيورٽي بل منظور ڪري ورتو.

26- نومبر 1975ع: قومي اسيمبليءَ ڏاج جو بل منظور ڪيو جنهن موجب پنجن هزارن کان وڌيڪ ڏاج ڏيڻ جي حالت ۾ حڪومت اهو ضبط ڪري وٺندي

16- ڊسمبر 1975ع: وزيراعظم ڀٽو جڏهن سريلنڪا جي دوري تي ڪولمبو پهتو ته اتي وزيراعظم مسز بندرانائڪي سندس استقبال ڪيو. ڀٽي صاحب سريلنڪا جي اسيمبليءَ کي خطاب ڪندي چيو ته ”سريلنڪا ۽ پاڪستان هر آزمائش ۾ پورا لڳا آهن.“

20- ڊسمبر 1975ع: وزيراعظم ڀٽي اعلان ڪيو ته 75 روپيا ماهوار هر هڪ پيرسن مزدور کي پينشن ملندي رهندي جنهن مرد جي عمر 55 سال ۽ عورت جي عمر 50 سال هوندي ۽ انهن پنهنجي ملازمت جا 15 سال پورا ڪيا هوندا.

1- جنوري 1976ع: وزيراعظم ڪراچيءَ ۾ قائداعظم جي سو ساله يوم ولادت جي تقريب جو افتتاح ڪيو.

16- جنوري 1976ع: وفاقي ۽ صوبائي ملازمن جي پگهارن ۾ واڌاري لاءِ هڪ ڪميشن مقرر ڪئي ويئي.

23- جنوري 1976ع: پاڪستان ۽ بنگلاديش ۾ تپال، تار ۽ ٽيليفون جي بحاليءَ جو ٺاهه ٿي ويو. برازيل، پاڪستان کي اسٽيل ملز لاءِ ڪچو لوهه مهيا ڪرڻ جو اعلان ڪيو.

24- جنوري 1976ع: پاڪستان اقوام متحده ۾ فلسطيني رياست قائم ڪرڻ جي حمايت جو اعلان ڪيو.

26- جنوري 1976ع: سکر ۾ وزيراعظم ڀٽي جي صدارت هيٺ پيپلز پارٽيءَ جو ٻن ڏينهن وارو ڪنوينشن شروع ٿيو.

- 1- فيبروري 1976ع: شيخ زيد بن سلطان النهيان لاڙڪاڻي ۾ متحده عرب امارات جي مدد سان ٺهيل زناني اسپتال جو افتتاح ڪيو.
- 6- فيبروري 1976ع: سعودي عرب پاڪستان ۾ ميرپور ماٿيلو وٽ ڪيميائي پاڻ ٺاهڻ جي ڪارخاني لاءِ اٺيهه ڪروڙ روپين جي قرض جو اعلان ڪيو.
- 9- فيبروري 1976ع: ڏهه ڪروڙ ڊالرن جي موٽيءَ سان پاڪ لڊيا ڪمپني قائم ڪرڻ جو اعلان ڪيو ويو.
- 11- فيبروري 1976ع: مظفر علي قزلباش کي فرانس ۾ سفير مقرر ڪيو ويو.
- 12- فيبروري 1976ع: مسجد نبويءَ جو خطيب، امام ۽ مدينه منور جو چيف جسٽس شيخ عبدالعزيز بن صالح پاڪستان پهچي ويو.
- 13- فيبروري 1976ع: وزيراعظم ڀٽي گوٽي مالا جي زلزلي سٽيل جي مدد لاءِ ڪمبل، دوائون ۽ تنبو موڪلڻ جي هدايت ڪئي.
- 18- فيبروري 1976ع: وزيراعظم ڀٽو مغربي جرمنيءَ جي ٽن ڏينهن واري سرڪاري دوري تي بون پهچي ويو ۽ چانسلر شمت سان ڳالهين جو پهريون دور مڪمل ڪيائين.
- 20- فيبروري 1976ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته پاڪستان فرانس سان ايٽمي ري پراسيسنگ پلانٽ حاصل ڪرڻ لاءِ ٺاهه ڪيو آهي. وزيراعظم ڀٽو سوئيڊن جي گاديءَ واري هنڌ اسٽاڪ هوم پهتو ته ان جو گرمجوشيءَ سان آڌرڀاءُ ڪيو ويو.
- 21- فيبروري 1976ع: پاڪستان ۽ سوئيڊن جي وزيراعظمن وچ ۾ ضروري ڳالهين ٻنهي ملڪن جي اهم معاملن تي شروع ٿي ويون.

- 23- فيبروري 1976ع: پاڪستان جي حڪومت عوامي جمهوريه انگولا جي حڪومت کي تسليم ڪيو.
وزيراعظم ڀٽو ڪينيڊا جي ٽن ڏينهن جي دوري تي اوتارا پهچي ويو.
- 24- فيبروري 1976ع: وزيراعظم ڀٽي ۽ ڪينيڊا جي وزيراعظم ايليت ٿرودو جي وچ ۾ عالمي معاملن ۽ گڏيل دلچسپيءَ جي معاملن تي ڳالهه ٻولهه شروع ٿي ۽ ٻنهي ملڪن ۾ هڪ ٺاهه تي صحيحون ٿيون.
- 26- فيبروري 1976ع: وزيراعظم ڀٽي اوتاره ۾ مسجد جي تعمير لاءِ هڪ لک ڊالرن جو عطيو ڏنو.
- 29- فيبروري 1976ع: جنرل ٽڪا خان 43 سالن جي ملازمت بعد رٽائر ٿي ويو. بين الاقوامي سيرت ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ ڪعبه الله شريف جو امام شيخ محمد عبدالله السبيل ڪراچي پهچي ويو.
- 1- مارچ 1976ع: جنرل ضياءُ الحق بري فوج جو چيف آف اسٽاف جنرل محمد شريف جائنٽ چيف آف اسٽاف جو عهدو سنڀاليو. جنرل ٽڪا خان وزيراعظم جي قومي سلامتيءَ لاءِ خاص مددگار جي عهدي جو قسم کنيو.
- 2- مارچ 1976ع: پاڪستان جي پهرين تاريخي بين الاقوامي سيرت ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ 43 ملڪن جا نالي وارا عالم ۽ دانشور اسلام آباد پهتا. اردن جي سينيٽ چيئرمين بهجت طلھوني اسلام آباد ۾ وزيراعظم ڀٽي سان ملاقات ڪئي.
- 5- مارچ 1976ع: عراقي پرڏيهي وزير ڊاڪٽر سعدون حمادي پاڪستان جي هڪ ڏينهن جي دوري تي ڪراچي آيو. دفاع ۽ پرڏيهي معاملن واري مملڪتي وزير عزيز احمد سان ڏيڍ ڪلاڪ تائين ڳالهيون ڪيائين.

6- مارچ 1976ع: وزير اعظم ڀٽو اعلان ڪيو ته پاڪستان هر آزمائش وقت بنگلاديش جي مدد ڪندو.

7- مارچ 1976ع: پاڪستان ۽ ٻين اسلامي ملڪن بيت المقدس جي صورتحال تي غور ڪرڻ لاءِ سلامتي ڪائونسل جو اجلاس طلب ڪري ورتو.

19 - مارچ 1976ع: ايران جو شهنشاھ رضا شاھ پهلوي ۽ سندس راڻي پنجن ڏينهن جي دوري تي اسلام آباد آيا.

23- مارچ 1976ع: سڄي ملڪ ۾ يوم پاڪستان ملهايو ويو. وزير اعظم ڀٽي اسلام آباد پارليامينٽ جي عمارت جو سنگ بنياد رکيو ۽ چيائين ته حڪومتون ختم ٿي وينديون آهن پر قانون باقي رهندو آهي.

1- اپريل 1976ع: وزير اعظم ڀٽي بلوچستان تي 12 لک تقاوي جو قرض معاف ڪري ڇڏيو.

* وزير اعظم بلوچستان جي سموري سرداري ٽيڪس ختم ڪري ڇڏي

2- اپريل 1976ع: بلوچستان جي ناميارن سياستدانن پيپلز پارٽيءَ ۾ شموليت اختيار ڪئي.

7- اپريل 1976ع: وزير اعظم ڀٽي ڪوئيٽا ۾ اسٽاف ڪاليج جي نئين عمارت جو افتتاح ڪيو ۽ تقرير ڪندي چيائين ته پاڪستان پاڻ کي اڳرائي لاءِ هٿياربند نه ٿو ڪري

* وزير اعظم جي هدايت تي پشاور ريڊيو تان گوجري زبان ۾ به خبرون نشر ڪرڻ جو اعلان ڪيو ويو.

8- اپريل 1976ع: سڄي ملڪ ۾ سرداري نظام ختم ڪيو ويو. وزير اعظم بلوچستان جي ترقياتي ڪم لاءِ ٻه ڪروڙ روپين جي منظوري ڏني. چشما بئراج جي

- ويجهو پاڪستان جي ٻئي ايٽمي بجلي گهر اڏڻ جو ابتدائي ڪم شروع ڪيو ويو.
- 9- اپريل 1976ع: بلوچستان جي سمورن سردارن کي حڪومت طرفان چٽاءُ ڏنو ويو ته پنهنجا خانگي جيل بند ڪري سمورن قيدين کي آزاد ڪن ته فوج سمورا جيل ڊاهي ڇڏيندي
- 25- اپريل 1976ع: مرڪزي حڪومت نقلي ۽ غير معياري دوائون وڪرو ڪندڙن کي ڏهه سال قيد ۽ هڪ لک روپيا ڏنڊ جي سزا ڏيڻ جو اعلان ڪيو.
- 5- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽي اقوام متحده جي واپار ۽ ترقيءَ واري ڪانفرنس تي زور ڀريو ته هاڻوڪي ناانصافيءَ تي ٻڌل عالمي اقتصادي نظام کي ختم ڪيو وڃي.
- 7- مئي 1976ع: پاڪستان جي حڪومت اعلان ڪيو ته ڀارت سان ڳالهين 12 مئي تي اسلام آباد ۾ ٿينديون. پي. آءِ. اي جي ملازمت کي لازمي ملازمت قرار ڏنو ويو.
- 10- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽو اترين علائقن جي دوري تي گلگت پهچي ويو.
- 12- مئي 1976ع: اخبارن ۽ رسالن ۾ قرآني آيتن جي غلط نموني ڇپائي ڏوهه قرار ڏني وئي.
- 13- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽي فوج کي مخاطب ٿيندي چيو ته پاڪستان ڀارت سان دوستي ڪرڻ گهري ٿو پر ڪشمير تي سوڊي بازي نه ڪئي ويندي
- 17- مئي 1976ع: پاڪستان جي صدر سياسي جماعتن لاءِ نئون آرڊيننس جاري ڪيو. ملائيشيا جي وزيراعظم داتو حسن عون چيو ته پاڪ ڀارت معاهدي سان ڏکڻ ايشيا تي سٺو اثر پوندو.

19- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽو عوامي جمهوريه ڪوريا ۽ عوامي جمهوريه چين جي دوري جي سلسلي ۾ هانگ ڪانگ پهچي ويو.

22- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽي ۽ ڪوريا جي صدر ڪم ال سنگ وچ ۾ ٻنهي ملڪن جي گڏيل دلچسپيءَ وارن معاملن تي ڳالهين ٿيون ٻنهي اڳواڻن وڏين طاقتن ۽ ٻين ملڪن جي لاڳاپن جو جائزو ورتو.

25- مئي 1976ع: وزيراعظم ڀٽو عوامي جمهوريه چين جي دوري تي پيڪنگ پهتو ته اتي سندس شاندار استقبال ٿيو. ان موقعي تي چين جي وزيراعظم مسٽر هوا ڪوفنگ چيو ته دنيا جي ڪابه طاقت پاڪستان ۽ چين جي دوستيءَ کي ختم نٿي ڪري سگهي.

3- جون 1976ع: پاڪستان جي حڪومت برطانيا ۾ رهندڙ پاڪستانين جي حفاظت لاءِ خاص قدم کنيا.

6- جون 1976ع: وزيراعظم ڀٽو افغانستان جي چئن ڏينهن جي سرڪاري دوري تي ڪابل پهتو جتي هوائي اڏي تي صدر دائود سندس استقبال ڪيو.

16- جون 1976ع: ياسر عرفات وزيراعظم ڀٽي کي جنگ بند ڪرائڻ جي اپيل ڪئي. وزيراعظم ڀٽي چيو ته اسان لبنان جي مخالف ٽولن ۾ ٺاهه ڪرائڻ لاءِ تيار آهيون.

23- جون 1976ع: پاڪستان ۽ ڀارت جي حڪومتن وچ ۾ لاهور ۽ امرتسر وچ ۾ ايڪسپريس ٽرين هلائڻ جو ٺاهه ٿي ويو.

24- جون 1976ع: وزيراعظم ڀٽو اسلامي يونيورسٽي بهاولپور جي وائيس چانسلر مولانا ابوبڪر غزنوي جي ڪٽنب لاءِ پنجاهه هزار روپين جي خاص گرانٽ ڏيڻ جو اعلان ڪيو.

- 27- جون 1976ع: مالديپ جي نائب صدر امير عبدالستار وزير اعظم پٽي سان ڳالهائون ڪيون. وفاقي حڪومت غازي علم الدين شهيد جي مقبري جي مرمت جو حڪم جاري ڪيو.
- 6- جولاءِ 1976ع: وزير اعظم ڀٽو غير سرڪاري دوري تي تهران پهچي ويو ۽ ايران جي شهنشاهه سان ٻنهي ملڪن جي معاملن تي ڳالهه ٻولهه ڪئي.
- 17- جولاءِ 1976ع: سڄي ملڪ ۾ جننگ فيڪٽريون فلور ۽ رائييس ملن کي قومي تحويل ۾ ورتو ويو ۽ زراعت جي انتظام لاءِ يڪدم نئين وزارت قائم ڪئي وئي.
- 23- جولاءِ 1976ع: پاڪستان جي ٽيليفون انڊسٽريءَ جي سمورن ملازمن جي پگهارن ۾ ڏهه سيڪڙو اضافو ڪيو ويو.
- 25- جولاءِ 1976ع: پٽ فيلڊر جي علائقي ۾ هارين کي پنج لک ايڪڙ ايراضي مفت ڏيڻ جو اعلان ڪيو ويو. ڀارت جي هوائي ڪمپنيءَ جي باقاعدي پهرين اڏام وسيلي 18 مسافر بمبئي کان ڪراچي پهتا.
- 5- آگسٽ 1976ع: وزير اعظم پٽي ڪراچي کان 36 ميل پري پورٽ محمد بن قاسم جي پيڙهه جو پتو رکيو.
- 7- آگسٽ 1976ع: وزير اعظم پٽي ۽ موريطانيا جي صدر مختيار الدادا وچ ۾ ٽن ڪلاڪن تائين گڏيل دلچسپيءَ جي معاملن، بين الاقوامي صورتحال ۽ ٻه طرفن تعلقن تي ڳالهه ٻولهه ٿي.
- 11- آگسٽ 1976ع: وزير اعظم پٽي چيو ته فرانس سان ٿيل ايٽمي ري پراسيسنگ پلانٽ وارو معاهدو رد نه ٿيندو. آمريڪا طرفان اهڙي ڪابه ڌمڪي نه ملي آهي. آمريڪا کي فرانس ۽ پاڪستان وچ ۾ ٿيل معاهدي تي اعتراض ڪرڻ جو ڪوبه حق نه آهي.

- 25- آگسٽ 1976ع: فرانس جي حڪومت پاڪستان جي حڪومت کي ايٽمي ري پراسيسنگ پلانٽ وڪرو ڪرڻ وارو فيصلو واپس نه وٺڻ جو اعلان ڪيو.
- 7- سيپٽمبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي برطانيا کي ڪوه نور هيرو واپس ڪرڻ لاءِ چيو.
- 9- سيپٽمبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي چين جي عظيم اڳواڻ ماٿوزي تنگ جي وفات تي هڪ هفتو سوڳ ملهائڻ جو اعلان ڪيو.
- 20- سيپٽمبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي صدر انور سادات کي ٻيو ڀيرو مصر جو صدر چونڊجڻ تي مبارڪن جو پيغام موڪليو.
- 3- آڪٽوبر 1976ع: وفاقي حڪومت ڏاج ۽ تحفن تي پابندين بابت قاعدن قانونن جو اعلان ڪري ڇڏيو. پيڪٽري ڪرڻ وارن کي ڇهه مهينا قيد يا ڏهه هزار رپيا ڏنڊ يا ٻئي سزائون ڏئي سگهجن ٿيون.
- 11- آڪٽوبر 1976ع: سعودي عرب جي شاهه خالد ۽ وزيراعظم وچ ۾ اهم ڳالهين تيون. ڳالهين ۾ ٻنهي حڪومتن جا وفد به شامل ٿيا. وزيراعظم شاهه خالد جي مان ۾ شاندار دعوت ڪئي.
- 18- آڪٽوبر 1976ع: شاهه خالد وزيراعظم ڀٽي کي جيڪا ڪار تحفي ۾ ڏني سا هن پارٽي حڪومت جي حوالي ڪئي.
- 23- آڪٽوبر 1976ع: بيگم نصرت ڀٽو عورتن جي حقن بابت 19 نڪتن تي ٻڌل منشور پيش ڪري ڇڏيو.
- 2- نومبر 1976ع: وزيراعظم مهمند ايجنسيءَ ۾ عوام کي خطاب ڪندي چيو ته عوام خاطر جان قربان ڪرڻ کان به ڀٽي نه هٽندس.

- 3- نومبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽو جمعي ڪارٽر کي آمريڪا جو صدر چونڊجڻ تي مبارڪن جو پيغام موڪليو.
- 8- نومبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته شاعر مشرق علامه اقبال مسلمانن ۾ آزاد شهري وانگر زنده رهڻ جو حوصلو پيدا ڪيو آهي. ملڪي حدون بدلجي سگهن ٿيون پر آزادي جو جذبو ختم ٿي نه ٿو سگهي.
- 14- نومبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي راولپنڊيءَ ۾ اعلان ڪيو ته هاڻي ڪابه حڪومت ڪشمير جي موجوده صورتحال کي قبول ڪري نٿي سگهي ۽ ڪنهن به ملڪ سان ڪنفيڊريشن جو سوال ئي پيدا نٿو ٿئي.
- 25- نومبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي لاڙڪاڻي ۾ چيو ته مون پنهنجي سڄي زندگي عوام جي خدمت لاءِ وقف ڪري ڇڏي آهي ۽ مان پاڪستان جي لڳاتار خدمت ڪندو رهندس. وزيراعظم پوليس سڌارن جو اعلان ڪيو. وزيراعظم ترڪي جي خوفناڪ زلزلي ستيلن سان همدرديءَ جو اظهار ڪيو ۽ هر امڪاني مدد ڪرڻ جو اعلان ڪيو.
- 21- ڊسمبر 1976ع: وزيراعظم ڀٽي پارليامينٽ جي گڏيل اجلاس کي خطاب ڪيو ۽ چيائين ته قائداعظم خود اعتماديءَ جو مجسمو هئو جيڪو هر طوفان ۾ جبل وانگر مضبوط بيٺو رهيو.
- 2- جنوري 1977ع: قومي ۽ صوبائي اسيمبلين جي سيٽن جو اعلان ڪيو ويو. ان موجب صوبي پنجاب ۾ قومي اسيمبليءَ جون 115 سرحد ۾ 26، سنڌ ۾ 43، بلوچستان ۾ 7، قبائلي علائقن ۾ 8، اقليتن لاءِ 6 ۽ وفاقي گادي واري هنڌ لاءِ هڪ سيٽ مقرر ڪئي وئي.

- 4- جنوري 1977ع: مزدورن لاءِ وڌيڪ سڌارن جو اعلان ڪيو ويو. وزيراعظم ڀٽي حضرت لال شهباز قلندر (رح) جي مقبري جي سوني دروازي جو افتتاح ڪيو. هي دروازو 12 فوٽ اوچو 9 فوٽ ويڪرو آهي ۽ ڏيڍ سال جي مدت ۾ 8 لک روپين جي خرچ سان ايران جي مشهور نقاش حسين پرورش جو تيار ٿيل آهي.
- 5- جنوري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي وڌيڪ زرعي سڌارن جو اعلان ڪيو جن موجب ڍل ختم ڪري 25 ايڪڙن کان وڌيڪ ايراضيءَ تي زرعي انڪم ٽيڪس لاڳو ڪيو ويو.
- 6- جنوري 1977ع: سول ۽ فوجي ملازمن جي پينشن ٻيڻي ڪئي وئي.
- 7- جنوري 1977ع: پاڪستان ۾ عام چونڊن جو اعلان ڪيو ويو. علامه اقبال جي ولادت جي سو ساله جشن جو افتتاح وزيراعظم ڀٽي ڪيو. سينيٽ زيارت ريزيڊنسيءَ جو نالو قائداعظم هائوس رکڻ جو ٺهراءُ منظور ڪيو.
- 9- جنوري 1977ع: صدر پاڪستان 10 جنوريءَ تي قومي اسيمبلي ٽوڙڻ جو اعلان ڪري ڇڏيو.
- 17- جنوري 1977ع: اقليتن لاءِ قائداعظم اوارڊ جو اعلان ڪيو ويو. وزيراعظم ڀٽي مارشل لا جي ڏوهين لاءِ خاص بورڊ قائم ڪيو. پيپلز پارٽي کي ”تلوار“ ۽ قومي اتحاد کي ”هر“ جو نشان الات ڪيو ويو.
- 19- جنوري 1977ع: قومي اسيمبلي جي 200 جاين لاءِ 1199 اميدوارن نامزدگيءَ جا فارم پري ورتا.
- 20- جنوري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي آمريڪا جي صدر جمي ڪارٽر کي صدارت جو عهدو سنڀالڻ تي مبارڪن جو پيغام موڪليو ۽ ان خواهش جو به اظهار ڪيو ته

سندس دور صدارت ۾ پاڪستان ۽ آمريڪا جي
تعلقات ۾ اضافو ٿيندو.

21- جنوري 1977ع: اليڪشن ڪميشن وزيراعظم ڀٽي جي بنا
مقابلي قومي اسيمبليءَ جو ميمبر چونڊجڻ جو
اعلان ڪيو.

22- جنوري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي قائداعظم جي مزار جي سينگار
لاءِ ايراني ماهرن جي ڊزائين منظور ڪئي.

24- جنوري 1977ع: پيپلز پارٽيءَ پنهنجي نئين منشور جو اعلان
ڪيو.

30- جنوري 1977ع: نشتر پارڪ ڪراچيءَ ۾ هڪ عام جلوسي ۾
تقرير ڪندي ڀٽي صاحب چيو ته سون ۽ رهائشي
جايون قومي تحويل ۾ نه ورتيون وينديون.

31- جنوري 1977ع: پاڪستان ۾ پهريون ڀيرو فوجي هفتو ملهائڻ جو
رواج پيو ۽ صدر 153 فوجين کي بهادري ۽
جانبازيءَ جا تمغا ڏنا.

1- فيبروري 1977ع: قومي اسيمبليءَ جي اميدوارن کي اليڪشن جا
نشان الات ڪيا ويا.

2- فيبروري 1977ع: فرانسيسي حاڪمن اعلان ڪيو ته پاڪستان
کي ايٽمي پلانٽ ڏيڻ لاءِ فرانس آمريڪا سان
ڪوبه مشورون نه ڪندو.

7- فيبروري 1977ع: سڄي ملڪ ۾ چونڊن تائين ڪوبه هٿيار کڻي
هلڻ تي پابندي لڳائي وئي.

11- فيبروري 1977ع: پاڪستان جي حڪومت فلسطين جي آزادي
واري تنظيم کي هر ممڪن مدد ڏيڻ جو اعلان
ڪيو.

18- فيبروري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي پشاور جي چونڊن واري جلوسي
۾ چيو ته ناٿي جي ڦهلاءَ جي ڪري قيمتن کي گهٽ
ڪرڻ ممڪن نه آهي. پاڪستان جي حڪومت

اعلان ڪيو ته پاڪستان پنج ڪروڙ روپين جي خرچ سان سعودي عرب ۾ هڪ بجلي گهر تعمير ڪندو.

21- فيبروري 1977ع: پي.آءِ.اي ڪي ڇهن مهينن وچ ۾ ٽه ڪروڙ سن لک روپين جو رڪارڊ نفعو ٿيو. اردن جي شاه حسين وزيراعظم ڀٽي ڪي مسجد اقصيٰ جو هڪ ماڊل پيش ڪيو.

22- فيبروري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي لاهور ۾ ٻي اسلامي سربراهي ڪانفرنس جي ياد ۾ ٺهرايل هڪ مينار جو افتتاح ڪيو. هي مينار 160 فوٽ اوچو آهي ۽ اسيمبلي هال الفلاح ۽ واڀا هائوس جي وچ ۾ فيصل اسڪوائر ۾ تعمير ڪيو ويو آهي.

23- فيبروري 1977ع: وزيراعظم ڀٽي چين جي مدد سان ٽيڪسيلا ۾ ڍلاڻيءَ جو ڪارخانو ۽ ڳرين مشينن جي ڪمپليڪس جو افتتاح ڪيو.

6- مارچ 1977ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته جيڪڏهن يحيٰ خان اقتدار سول حڪومت جي حوالي ڪري ها ته ملڪ ۾ اڌ نه ٿئي ها.

7- مارچ 1977ع: پاڪستان ۾ پهريون ڀيرو سول حڪومت جي نظرداريءَ هيٺ قومي اسيمبليءَ جي اليڪشن ٿي ۽ پيپلز پارٽي وڏي اڪثريت سان ڪامياب ٿي.

9- مارچ 1977ع: قومي اتحاد جي اڳواڻن چونڊيل قومي اسيمبلي جي قانوني حيثيت کي مڃڻ کان انڪار ڪيو ۽ صوبائي اسيمبلين جي چونڊن ۾ حصو وٺڻ کان به انڪار ڪيو.

11- مارچ 1977ع: پاڪستان قومي اتحاد اليڪشن ڏاندلين جا الزام هڻي سڄي ملڪ ۾ تحريڪ هلائڻ جو اعلان ڪيو.

13۔ مارچ 1977ع: اليڪشن ڪميشن مختلف جاين تي اليڪشن ۾ ٿيل ڏاندلين جي جاچ جو حڪم ڏئي ڇڏيو. وزيراعظم ڀٽي قومي اتحاد جي سربراھه کي خط لکيو جنهن ۾ سمورن اڳواڻن کي حڪومت سان بنا ڪنهن شرط جي ڳالهين ڪرڻ جي دعوت ڏني وئي.

16۔ مارچ 1977ع: قومي اتحاد جي مرڪزي ڪائونسل وزيراعظم طرفان ڳالهين ڪرڻ جي دعوت تي غور ڪيو.

20۔ مارچ 1977ع: وزيراعظم پاران اصغر خان، پروفيسر غفور مولانا نوراني ۽ شيرباز مزاريءَ کي آزاد ڪرڻ جو حڪم ڏنو ويو ۽ مفتي محمود ۽ ڀٽي صاحب وچ ۾ خط و ڪتابت شايع ڪئي وئي.

26۔ مارچ 1977ع: وزيراعظم ڀٽي کي پيپلز پارٽي جي پارلياماني پارٽيءَ جو قائد چونڊيو ويو.

28۔ مارچ 1977ع: وزيراعظم ڀٽي ايندڙ پنجن سالن تائين وزيراعظم جي عهدي جو قسم کنيو.

29۔ مارچ 1977ع: قومي اتحاد وزيراعظم ڀٽي سان ڳالهين ڪرڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو.

ڪويت پاڪستان ريلوي جي ترقيءَ لاءِ اڍائي ڪروڙ ڊالرن جو قرض ڏيڻ جو اعلان ڪيو.

30۔ مارچ 1977ع: وزيراعظم ڀٽي 22 جڻ تي ٻڌل پنهنجي ڪابينا جو اعلان ڪري ڇڏيو. چين، روس ۽ برطانيه ذوالفقار علي ڀٽي کي وزيراعظم ٿيڻ تي مبارڪون ڏنيون.

31۔ مارچ 1977ع: پاڪستان ۽ چيڪو سلواڪيه وچ ۾ ثقافتي وفد جي مٿاستا جي هڪ معاهدي تي صحيحون ٿيون.

2- اپريل 1977ع: آمريڪا ۽ پاڪستان وچ ۾ هڪ معاهدو ٿيو ته آمريڪا صحت وارين سهوليتن لاءِ پاڪستان کي 75 لک ڊالر امداد ڏيندو.

4- اپريل 1977ع: ڪارن تي ملڪ جو جهنڊا هٽڻ جو قانون منظور ٿيو جنهن موجب صدر پاڪستان وزيراعظم چيئرمين سينيٽ، قومي اسيمبليءَ جو اسپيڪر چيف جسٽس آف پاڪستان، صوبائي گورنرن ۽ وڏن وزيرن کان سواءِ ٻيو ڪوبه ملڪي جهنڊو گاڏيءَ تي هٽي نه سگهندو.

25- اپريل 1977ع: مولانا مفتي محمود ۽ وزيراعظم وچ ۾ سياسي بحران کي ختم ڪرڻ لاءِ ايڏائي ڪلاڪن تائين ڳالهه ٻولهه ٿي. وفاقي ڪابينا ملڪي صورتحال تي غور ڪيو. قومي اسيمبليءَ جو اجلاس سڏايو ويو.

26- اپريل 1977ع: قومي اتحاد جي اڳواڻن سهالا ۾ وزيراعظم ڀٽي جي تجويزن تي غور ڪيو.

2- مئي 1977ع: قومي اتحاد جي اڳواڻن ٺاهه لاءِ حڪومت سان ڳالهين جو فيصلو ڪيو. ياسر عرفات بين الاقوامي سازشن خلاف وزيراعظم ڀٽي جي حمايت جو اعلان ڪيو.

4- مئي 1977ع: لبيا جي پرڏيهي وزير علي طريقي وزيراعظم ڀٽي سان ملاقات ڪئي ۽ کيس ڪرنل قذافيءَ جو خاص پيغام پهچايو.

7- مئي 1977ع: چين جي نائب وزيراعظم وانگ چن چيو ته وزيراعظم ڀٽي جي ڏاهپ پري قيادت ۾ پاڪستان زبردست اقتصادي ترقي ڪئي آهي.

11- مئي 1977ع: وزيراعظم ڀٽي قومي اتحاد جي صدر مولانا مفتي محمود سان ٻيهر ملاقات ڪئي ۽ ملڪ کي درپيش

سياسي بحران کي حل ڪرڻ لاءِ خيالن جي ڏي وٺ ڪئي. قومي اسيمبليءَ آچر بجاءِ جمعي تي هفتيوار موڪل ڪرڻ جو اعلان ڪيو.

24- مئي 1977ع: مفتي محمود ۽ وزيراعظم ڀٽي سياسي مونجھارو حل ڪرڻ لاءِ سعودي عرب جي سفير سان ڳالهائون ڪيون. وزيراعظم ڀٽي ۽ مخالف ڌر ۾ ٺاهه ڪرائڻ لاءِ ياسر عرفات پنهنجون خدمتون پيش ڪيون.

25- مئي 1977ع: سياسي بحران کي حل ڪرڻ جون ڪوششون فيصلو جي ويجهو پهچي ويون.

29- مئي 1977ع: پاڪستان قومي اتحاد ۽ حڪومت وچ ۾ سياسي ڳالهين لاءِ سمورا انتظام مڪمل ڪيا ويا.

2- جون 1977ع: پاڪستان ۽ چين ۾ هڪ ٺاهه تي صحيحون ٿيون جنهن موجب چين تربيعا وٽ ڪپڙي جو ڪارخانو تعمير ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

3- جون 1977ع: قومي اتحاد ۽ حڪومت وچ ۾ ڳالهين جو پهريون دور اڍائي ڪلاڪ هليو جنهن ۾ اخبارن تان سنسريپ ختم ۽ قلم 144 موجب گرفتار ڪيل سمورن ماڻهن کي آزاد ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ويو.

6- جون 1977ع: حڪومت ۽ قومي اتحاد وچ ۾ ڳالهين جي ٻئي دور ۾ حڪومت اليڪشن ڪرائڻ جي سلسلي ۾ ٻه فارمولا پيش ڪيا.

7- جون 1977ع: حڪومت ۽ قومي اتحاد وچ ۾ ٽئين دور ۾ اليڪشن جي بنيادي مسئلي کي حل ڪرڻ لاءِ حڪومت طرفان پيش ڪيل هڪ فارمولي تي اتفاق ٿي ويو ته اليڪشن هن سال آڪٽوبر ۾ ٿيندي.

8- جون 1977ع: قومي اسيمبلي توڙي ۽ اليڪشن جي تاريخ تي اتفاق ٿي ويو.

10- جون 1977ع: وزير اعظم ڀٽي چيو ته پاڪستان ايٽمي ري پروميسنگ پلانٽ جي معاهدي کي رد يا ملتوي نه ڪندو.

13- جون 1977ع: پاڪستان جي ڏهن اهم منصوبن لاءِ وچ اوڀر جي پنجن ملڪن 39 ڪروڙ روپين جي امداد جو اعلان ڪيو.

15- جون 1977ع: حڪومت ۽ قومي اتحاد پر بنيادي مسئلن تي ٺاه ٿي ويو. اليڪشن آڪٽوبر جي پهرئين هفتي پر ٿيندي پاڪستان پر سعودي عرب جي سفير رياض الخطيب چيو ته حڪومت ۽ قومي اتحاد پر ٺاه پاڪستان جي تاريخ پر سنگ ميل جي حيثيت رکي ٿو. چين جي حڪومت اڳتي به پاڪستان جي امداد جاري رکڻ جو اعلان ڪيو.

17- جون 1977ع: قومي اتحاد جي تحريڪ دوران گرفتار ٿيل سمورن ماڻهن کي آزاد ڪرڻ جو حڪم ڏنو ويو.

18- جون 1977ع: وزير اعظم ڀٽو سعودي عرب جي دوري تي ويو جتي شاهه خالد سان سندس سوا ڪلاڪ تائين ڳالهائون ٿيون. شاهه خالد چيو ته پاڪستان جو سياسي بحران ختم ٿيڻ تي مون کي دلي خوشي ٿي آهي.

21- جون 1977ع: وزير اعظم ڀٽي ياسر عرفات سان ملاقات ڪئي. ٻنهي اڳواڻن لبنان جي صورتحال ۽ اتي موجود فلسطينين ۽ وچ اوڀر جي ٻين معاملن بابت ڳالهه ٻوله ڪئي.

25- جون 1977ع: حڪومت سياسي ٺاه لاءِ پنهنجو مسودو قومي اتحاد جي حوالي ڪري ڇڏيو.

26- جون 1977ع: قومي اتحاد جي سيڪريٽري جنرل پروفيسر غفور احمد چيو ته قومي اتحاد جو مسودو حڪومت کي

پيش ڪيو ويندو. ڳالهين کي ڏيکھڻ ڏٺي نٿي سگھجي.

28- جون 1977ع: وزيراعظم ڀٽي چيو ته ڳالهين ۾ ڀر قورم آئين ۽ جمهوريت لاءِ نقصانڪار آهي. حڪومت کي قومي اتحاد جي مسودي سان سخت اختلاف آهي.

30- جون 1977ع: ڳالهين واري سبب ڪاميٽي جو اجلاس ٿي ڪلاڪ جاري رهيو ۽ قومي اتحاد جي ترميمي مسودي تي غور ڪيو ويو.

2- جولاءِ 1977ع: حڪومت ۽ قومي اتحاد وچ ۾ نگران ڪائونسل جي اختيارن تي اتفاق ٿي ويو. قومي ۽ صوبائي اسيمبليون 15 جولاءِ تي ٽوڙڻ جو فيصلو ڪيو ويو.

5- جولاءِ 1977ع: سموري ملڪ ۾ مارشل لا لاڳو ڪئي وئي. قومي ۽ صوبائي اسيمبليون ٽوڙيون ويون. صوبائي گورنر ۽ وزير هٽايا ويا. چئن فوجين تي ٻڌل فوجي جنرل ڪائونسل ضياءَ الحق جي قيادت ۾ قائم ڪئي وئي. ڀٽي صاحب سميت سمورا وڏا اڳواڻ نظر بند ڪيا ويا.

ذوالفقار علي ڀٽي جي پهرين گرفتاري

دنيا جي تاريخ ۾ جن اڳواڻن کي وڏو مرتبو ۽ مان حاصل ٿيو آهي انهن مان ڪيترائي باطل قوتن سان مقابلي ۾ تڪليفن ۽ مشڪلاتن جو شڪار ٿيا آهن. پنهنجي ملڪ ۽ قوم کي وطن دشمنن جي چنبي مان چڏائڻ جي جدوجهد ۾ ڪيترن ئي کي پنهنجي پنهنجي آزادي قربان ڪري ٿيڻي ٿي زندگي گذارڻي پئي آهي. ذوالفقار علي ڀٽو به انهن اڳواڻن مان هڪ آهي جنهن کي پنهنجي عوام جي آزاديءَ لاءِ ڪيترائي ڀيرا قيد ڪاڻڻو آهي. ذوالفقار علي ڀٽو پنهنجي زندگي ۾ پهريون ڀيرو نومبر 1968ع ۾ گرفتار ٿيو جڏهن ان وقت جي فوجي ڊڪٽيٽر جنرل ايوب جي آمرانه نظام حڪومت ۾ بغاوت ڪئي ۽ عوام جي آزادي جي جدوجهد شروع ڪئي. 17 جون 1966ع تي جنرل ايوب جي ڪابيني مان جدا ٿيڻ بعد عوام سان رابطي جي مهڙي سلسلي ۾ ملڪ جا طوفاني دورا ڪيا. ملڪ جي هر گهٽيءَ ۽ گهر ۾ سندس عظيم الشان ۽ تاريخي استقبال ڪيو ويو. جنرل ايوب عوام جي دلين ۾ اهڙي محبت ۽ آڌرپاءَ سهي نه سگهيو ان ڪري هن ڀٽي صاحب کي عوام کان پري رکڻ لاءِ سندس گرفتاريءَ جو حڪم ڏنو اهڙي طرح 13 نومبر 1968ع واري رات 2 وڳي ذوالفقار علي ڀٽي کي گرفتار ڪري ميانوالي جيل موڪليو. جنرل ايوب خان جو خيال هو ته جيل جي اونداهي ۽ سوڙهي ڪوٺڙيءَ ۾ بند ڪرڻ کانپوءِ ذوالفقار علي ڀٽو همت هاري ويندو ۽ حڪومت خلاف هلايل مهڙي تان هٽ ڪئي ويندو پر جنرل ايوب جو اهو خيال غلط ثابت ٿيو. ڀٽو صاحب جيل اندران به پنهنجا خيال پنهنجي پياري عوام ڏانهن پهچائيندو رهيو. جيل مان ڀٽي صاحب لاهور هاءِ ڪورٽ ۾ هڪ قسم نامو داخل ڪرايو جنهن ۾ ڀٽي صاحب چيو هو ته:

”ماڻهو حڪومت جي ڏاڍي زيادتين خلاف جنهن اسان جي معاشري کي مصيبت ۾ وڌو آهي، ميدان تي نڪري آيا آهن. اسان جو عوام ٻين ملڪن جي عوام کان مختلف آهي. انهن جي سهڻي جي به هڪ حد آهي،

اهي به ٻين جو ڏک محسوس ڪن ٿا ۽ پنهنجي اولاد لاءِ خوشين جي آس رکندڙ آهن، انهن جو اهو حق آهي ته کين زندهه رهڻ لاءِ ڪاڌ خوراڪ، رهائش ۽ لباس ميسر هجي. بک ڪيترين ماڻهن جي ڇاتيءَ جو کير، پيٽن جي اکين جا ڳوڙها خشڪ ڪري ڇڏيا آهن. اهو خدائي قانون آهي ته اسان جو عوام هميشه لاءِ مايوس ۽ نااميد هجي ۽ سندن ٻار بک ۽ بيماري سبب مرندا رهن. انهن کي ڪاڌي ۽ ڪپڙي جي ضرورت آهي. اهو ڪو اجايو خواب نه پر اهي اميدون آهن جيڪي هن سائنس جي ترقي يافته دور اڀاريون آهن. جيڪڏهن عوام جي حقن کان منهن موڙيو ويندو ته اهي ڪو ٻيو چوٽڪارو ڏياريندڙ ڳولي وٺندا پر جي اهڙو اڳواڻ نه مليو ته پاڻ پنهنجي چوٽڪار جو رستو ڳولي لهندا.

ذوالفقار علي ڀٽي کي ڪجهه وقت ميانوالي جيل ۾ رهائڻ بعد لاڙڪاڻي موڪليو ويو. 7 مئي 1969ع تي صاحب جيل مان ٿي اعلان جاري ڪيو ته هو ايندڙ صدارتي اليڪشن ۾ صدر ايوب خان سان مقابلي ۾ اميدوار بيهندو. اهو ڀٽي صاحب جي سياست جو ڪارنامو هو جو پاڻ جيل ۾ هوندي به عملي سياست ۾ اڳواڻ طور شامل ٿيو. لاڙڪاڻي ۾ نظر بنديءَ دوران 7 فيبروري 1969ع تي ڀٽي صاحب هاءِ ڪورٽ مان پنهنجي رٽ درخواست واپس وٺڻ جو اعلان ڪندي حڪومت کي اها وارننگ ڏني ته جيڪڏهن هڪ هفتي اندر هنگامي حالتون ختم نه ڪيون ويون ته هو پاڻ مرڻ گهڙي تائين بک هڙتال ڪندو. ايوب خان ۽ سندس ٽولو جڏهن به ڪو اهڙو فيصلو ڪندو هو ته ڀٽو صاحب جيل مان اهڙو ڌماڪو ڪندو هو جو انهن جون سازشون ناڪام ٿي وينديون هيون. ڀٽي صاحب جي مرڻ گهڙي تائين بک هڙتال جو ٻڌي پيپلز پارٽيءَ جي ٻين اڳواڻن طرفان به بک هڙتال جا اعلان اچڻ لڳا اهڙي صورتحال سبب سڄو ماحول ٿي تبديل ٿي ويو. هاءِ ڪورٽ مان ڀٽي صاحب جو حلف نامو ۽ وري رٽ درخواست جي واپسيءَ تي هاءِ ڪورٽ جي ريمارڪن ايوب خان جي قانوني ۽ آئيني حيثيت کي متاثر ڪيو.

ڀٽي صاحب ثابت ڪيو ته سندس گرفتاري دراصل ايوب خان جي سياست ۽ حڪومت جي شڪست آهي، جمع جي يلاري ڏينهن ڀٽي صاحب پنهنجي مطالبن جي حق ۾ مرڻ گهڙي تائين بک هڙتال شروع ڪئي پر اڃا هڙتال کي چار ڪلاڪ مس گذريا هئا ته ايوب خان عوام جي ڪاوڙ ۽

ناراضگيءَ جي خوف سبب ڀٽي صاحب جي آزاديءَ جو حڪم جاري ڪري
چڏيو. ڀٽي صاحب پنهنجي آزادي تي خوشيءَ جو اظهار ڪرڻ بدران هڪ
ٻي وار ڪيو ته:

”حڪومت مون کي منهنجي اميد مطابق آزاد ته ڪيو آهي پر مون مرڻ
گهڙيءَ تائين بڪ هڙتال ان لاءِ ته نه ڪئي هئي ته پاڻ کي آزاد ڪرايان پر
منهنجي بڪ هڙتال جو مقصد اهو هو ته حڪومت هنگامي حالتن جي
خاتمي جو اعلان ڪري“.

ڀٽي صاحب جي اهڙي گهر پڌري ٿيڻ شرط حڪومت اعلان ڪيو ته
هنگامي حالتون ختم ڪيون ٿيون وڃن، ڀٽي صاحب جي آزاديءَ تي
لاڙڪاڻي جي عوام خوشيءَ جي جذبن جو اظهار ڪيو ۽ سڄي شهر جهڙي
طرح سان خوشيون ملهائون سي پاڪستان جي ٻئي پورهيت عوام جي
خوشيءَ جي جذبن جي ترجماني ڪن پيون. ماڻهن کي خبر پئجي وئي ته ڀٽو
صاحب رڳو پاڻ جيل مان ٻاهر نه آيو آهي پر پاڻ سان گڏ ڪروڙين ماڻهن
کي به ڏاڍو ظلم کان آجو ڪرايو اٿس.

ذوالفقار علي ڀٽي جي ٻيو دفعو گرفتاري

جڏهن جنرل ضياءَ فوجي بغاوت ذريعي ذوالفقار علي ڀٽي جي حڪومت جو تختو اونڌو ڪيو ته ڀٽي صاحب کي مريءَ ۾ نظر بند ڪيو ويو. 23 ڏينهن بعد کيس آزاد ڪيائون وري 13 نومبر 1968ع ۾ کيس گرفتار ڪيو ويو. ڀٽي صاحب پاران بڪ هٿتال شروع ڪئي وئي ته عوامي ردعمل جي خوف سبب کيس 7- فيبروريءَ تي آزاد ڪيو ويو.

وري ذوالفقار علي ڀٽو 4 ۽ 5 جولاءِ جي وچ واري رات ۾ ٻيهر گرفتار ٿيو. ڀٽي صاحب جي نظر بندي ۽ گرفتاري واري دور ۾ پيش ايندڙ واقعن جو سمورو تفصيل معلوم ٿي نه سگهيو آهي، پر جيڪي واقعا اخبارن ۾ شايع ٿيا انهن مان ڪن جو تفصيل هيٺين ريت آهي.

8 جولاءِ- غلام مصطفيٰ جتوئي ۽ ٻين اڳواڻن ۽ ڪارڪنن بيگم نصرت ڀٽو سان ملاقات ڪئي ۽ نئين صورتحال بابت خيالن جي ڏي وٺ ڪئي.

9 جولاءِ- نيويارڪ ٽائيمز جنرل ضياءَ جو 5- جولاءِ وارو مارشل لا جو اعلان ورجائيندي پي-اين-اي کي مخاطب ٿي چيو ته مون مسٽر ڀٽي کي اقتدار جي آسمان تان لاهي پٽ تي آندو آهي اوهان جذباتي نه ٿيو. وڌيڪ چيائين ته ”مان سڄي زندگي ڪوبه عهدو قبول نه ڪندس.“

9 جولاءِ- چيئرمين ڀٽي بيگم نصرت ڀٽي سان فون تي ڳالهائيندي ٻڌايو ته پاڻ خيريت سان آهي ۽ پيپلز پارٽيءَ جي ڪارڪنن لاءِ پيغام ڏنو ته سياسي سرگرميون شروع ڪرڻ لاءِ وقت جو انتظار ڪن ۽ پاڻ ۾ اتحاد قائم رکن.

9 جولاءِ- جولاءِ چيف مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جنرل محمد ضياءَ الحق لڀيا، ايران، ڪويت، ترڪي، مصر، افغانستان، روس، فرانس، بنگلاديش،

انڊونيشيا، ڀارت ۽ ڪيناڊا جي سفيرن سان جي-ايڇ-ڪيو ۾ ملاقات ڪئي.

13 جولاءِ- رٽائرڊ ايئر مارشل نور خان ذوالفقار علي ڀٽي سان ملاقات ڪئي پوءِ اخبار نويسين کي ٻڌايائين ته اها ملاقات جنرل ضياءَ الحق جي چوڻ تي ڪئي هئي بعد ۾ ڀٽي صاحب ٻڌايو ته نور خان سان ڪنهن اهم ڳالهه تي گفتگو نه ٿي هئي ڇو ته کيس اختيار ئي حاصل ڪو نه هئا صرف هڪ ڀئي جي خيريت معلوم ڪئي ويئي.

هن ڏينهن بعد 15 جولاءِ تي فوجي بغاوت بعد جنرل ضياءَ الحق سان ڀٽي صاحب جي رويرو پهرين ملاقات ٿي جنرل ضياءَ الحق جي چوڻ موجب مسٽر ذوالفقار علي ڀٽي نهايت اطمينان ۽ تحمل سان ڳالهيون ٻڌيون پر هن ملاقات جي اخبارن کي جاري ڪيل تصويرون مان نظر اچي ٿو ته ماحول خوشگوار نه هو. ڀٽو صاحب فوج جي اقتدار ۾ اچڻ مان خوش نه هو هن ملاقات بعد جنرل ضياءَ الحق پي اين اي جي سربراهه مفتي محمود، پروفيسر غفور احمد ۽ نواب زادي نصرالله سان ملاقات ڪئي.

16- جولاءِ غلام مصطفيٰ ڪر کي راولپنڊي جيل ڏانهن موڪليو ويو.

17 جولاءِ- چيئرمين ڀٽي وزيراعظم هائوس مريءَ ۾ ڪارڪنن جي وفد سان ملاقات ڪئي ۽ کين اڳتي پيش ايندڙ حالتن لاءِ تيار ٿيڻ جو چيو.

28 جولاءِ- 1977ع چيئرمين ذوالفقار علي ڀٽو ۽ ملڪ جي ٻين اڳواڻن کي آزاد ڪيو ويو. 18 آڪٽوبر جي اليڪشن لاءِ تياري ڪري سگهن، ساڳي تاريخ تي ڪارڪنن جي ڪيترن وڏن ڀٽي صاحب سان ملاقات ڪئي.

چيئرمين ڀٽو آزاد ٿيڻ بعد يڪدم ڪراچيءَ هليو آيو ۽ سينٽرل ڪاميٽي جي اجلاس جي صدارت ڪيائين، جنهن ۾ فيصلو ڪيو ويو ته اليڪشن ۾ پرپور حصو وٺبو ۽ چيئرمين ڀٽو رابطو مههه جي شروعات پنجاب کان ڪندو پاڻ ٽرين ذريعي ڪراچيءَ کان لاهور روانو ٿيندو. 7 آگسٽ تي ملتان ۾ خطاب ڪرڻ بعد ڀٽي ڏينهن لاهور ۾ ڪارڪنن کي خطاب ڪندو.

6- آگسٽ ڀٽو صاحب ٽرين ذريعي روانو ٿيڻ وارو هو ته مارشل لا انتظاميه هڪ حڪم ذريعي سياسي ليڊرن تي اليڪشن مههه جي سلسلي ۾

ٿرين ۾ سفر ڪرڻ تي پابندي لڳائي. کين چيو ويو ته جن جاين تي هوائي جهازن ذريعي پهچي سگهجي ٿو اتي هوائي سفر ڪن.

7 آگسٽ چيئرمين ڀٽي ملتان ۾ ۽ 8 آگسٽ تي لاهور ۾ ڪارڪنن

کي خطاب ڪيو پنهنجن جاين تي سندس زبردست استقبال ڪيو ويو. 10-

آگسٽ تي چيئرمين ڀٽي ڪارڪنن کي خطاب ڪندي چيو ته مارشل لا

انتظاميه جي غير جانبداري مشڪوڪ آهي نه ته مولانا مفتي محمود کي آزاد

ڪرڻ بعد جنرل ضياءَ الحق پنهنجن هيلي ڪاپٽرن ۾ چوراولپنڊي وٺي

ويو. 12- آگسٽ تي ڀٽي صاحب پشاور ۾ ڪارڪنن کي خطاب ڪندي

چيو ته پيپلز پارٽي اليڪشن ۾ کڻي ويندي ۽ ٻيهر حڪومت ناهي انقلابي

سڌارن جو سلسلو جاري رکندي 20- آگسٽ 1977ع ۾ پيپلز پارٽي پهرين

ڪاميابي حاصل ڪئي. جڏهن غلام مصطفيٰ جتوئي پيپلز پارٽيءَ جي

اميدوار جي حيثيت ۾ بنا مقابلي ڪامياب ٿيو. 27- آگسٽ 1977ع تي

چيئرمين ڀٽو تن ڏينهن جي دوري تي راولپنڊيءَ پهتو پر سندس اچڻ کان اڳ

اتان جي مقامي اڳواڻن کي گرفتار ڪيو ويو هو. اتي چيئرمين ڀٽي

ڪارڪنن جي تمام وڏي ميڙ کي خطاب ڪيو هئي ڏينهن ڀٽي صاحب

چيف مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جنرل ضياءَ الحق سان ملاقات ڪئي جنهن ۾

پيپلز پارٽيءَ جي ڪارڪنن جي گرفتارين، پيپلز پارٽيءَ جي خلاف

پروپيگنڊا مهڙ ۽ پيپلز پارٽيءَ جي اڳواڻن جي ڪردار کي بابت خيالن

جي ڏي وٺ ٿي. جنرل ضياءَ الحق سان ملاقات کانپوءِ سعودي عرب لڀيا ۽

عرب امارات جي سفير سان ملاقات ڪيائين. 29- آگسٽ تي خاص طور

تي چيئرمين ڀٽي عرب امارات جي سفير سان ٻيهر ملاقات ڪئي، سمجهيو

وڃي ٿو ته هن ملاقات ۾ ڀٽي صاحب متحده عرب امارات جي وفاق جي

سربراھ شيخ زيد بن سلطان الهيان نالي موڪليل پيغام ۾ کيس نئين

صورت حال کان واقف ڪيو. هن ملاقات جو مقصد نجبي سطح تي لاڳاپن کي

وڌيڪ مستحڪم ڪرڻ هو.

اليڪشن جي هن مهڙ دوران پيپلز پارٽيءَ جي خلاف ٻي ڌر تمام

گهڻي سرگرم هئي. ڪيترين ئي اخبارن کي سرڪاري دستاويزن جون

ڪاپيون ڏنيون ويون هيون ته جيئن مارچ 1977ع جي اليڪشن ۾ اڳين

حڪومت جي ڌاندليءَ جون خبرون ظاهر ڪيون وڃن. ڀٽي صاحب جي

نيملي جي ڪردار کي ڀٽي صاحب جي مهڙ عروج تي هڻي ان سان گڏ پيپلز پارٽي

جي ٻين اڳواڻن تي به سخت تنقيد ڪئي ٿي وئي. انهن سڀني ڳالهين باوجود به ذوالفقار علي ڀٽي جي پرڪشش شخصيت ووترن کي پاڻ ڏانهن راغب ڪري رهي هئي. پهرين آڪٽوبر 1977ع تي محترم بينظير ڀٽو اسلام آباد ۾ مردان جي ڪارڪنن کي خطاب ڪندي ڀٽي صاحب خلاف ڪيسن ۽ اخبارن ۾ شايع ٿيل الزامن کي رد ڪندي چيو ته ”منهنجي پيءُ خلاف لڳايل سمورا الزام ڪوڙا آهن.“

”مان پاڻ پنهنجي والد سان گڏ اليڪشن جي مهڙ ۾ حصو وٺنديس.“

2- سيپٽمبر جي رات غلام مصطفيٰ ڪر اوچتو 70 ڪلفٽن تي پهچي ويو جتي هن اڪيلائيءَ ۾ چيئرمين ذوالفقار علي ڀٽي سان ملاقات ڪئي.

ذوالفقار علي ڀٽي جي ٽيون ڀيرو گرفتاري

ذوالفقار علي ڀٽي کي 3۔ سيپٽمبر 1977ع پر صبح جو 70 کلفتن ڪراچيءَ مان پنهنجي جاءِ تان ٽيون ڀيرو گرفتار ڪيو ويو. هن ڀيري سندس گرفتاري نواب محمد احمد خان جي قتل واري ڪيس جي سلسلي ۾ هئي. پنهنجي جاءِ تان روانو ٿيڻ وقت ذوالفقار علي ڀٽي ڪارڪن ڏانهن پنهنجي پيغام ۾ اتحاد قاهر رکڻ تي زور ڏنو. ان کان پوءِ بيگم نصرت ڀٽو پارٽي سيڪريٽريٽ ۾ ڪارڪنن کي خطاب ڪندي چيو:

”حوصلو بلند رکو خبردار رهو. فتح عوام جي ٿيندي مزورن جي فتح ٿيندي انشاءِ الله ملڪ ۾ جمهوريت جو سچ اڀرندو ماڻهن جا ڏک لهي ويندا وقت جي اهم ضرورت ڪارڪنن جو اتحاد آهي.“

گرفتاريءَ کانپوءِ ڀٽي صاحب کي لاهور پهچايو ويو. 4۔ سيپٽمبر تي لاهور ۾ پيپلز پارٽيءَ جي ايگزيڪيٽو ڪميٽيءَ جو هنگامي اجلاس ٿيو جنهن ۾ چيو ويو ته ملڪ وڏي بحران جو شڪار آهي ڀٽي صاحب جي گرفتاريءَ ان کي وڌيڪ سخت بنائي ڇڏيو آهي.

ڀٽي صاحب جي گرفتاريءَ جو ٻڌي ڪراچيءَ ۾ مظاهرا شروع ٿي ويا. مظاهرن ۾ گرفتار ڪيل پارٽي ڪارڪنن ۽ اڳواڻن کي مارشل لا انتظاميه سخت قيد ۽ ڪوٽن جو سزائون ڏنيون.

4۔ سيپٽمبر تي لاهور هاءِ ڪورٽ ۾ ڀٽي صاحب جي ضمانت تي آزاديءَ جي درخواست پيش ڪئي وئي.

7۔ سيپٽمبر تي ڀٽي صاحب کي ڪوٽ لڪپت جيل موڪليو ويو.

13۔ سيپٽمبر تي لاهور هاءِ ڪورٽ ڀٽي صاحب کي ضمانت تي آزاد ڪري ڇڏيو.

ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي آخري پريس ڪانفرنس

ذوالفقار علي ڀٽو 16 - سيپٽمبر 1977ع تي جڏهن ساڍي يارهين وڳي رات جو 70 ڪلفٽن تي پنهنجي گهر پهتو ته اخباري نمائندن سان ڪانفرنس ڪيائين هيءَ ڳالهه ٻولھ مارشل لا دور جي سندس آخري ڳالهه ٻولھ هئي.

سوال: اوهان کي آزاديءَ بعد حالتن ۾ ڪجهه تبديلي نظر اچي ٿي؟
جواب: تبديلي ته نظر اچي ٿي، هر روز ڪجهه نه ڪجهه تبديليون اچي رهيون آهن.

سوال: تبديلي ڇا لاءِ آهي؟
جواب: ائين نه ٿو چئي سگهجي پر عوام جو شعور وڌندو ٿو وڃي، اڳ جي پيٽ ۾ ماڻهو وڌيڪ حقيقتن کان واقف ٿيندا ٿا وڃن.

سوال: اوهان جو ڪهڙو پروگرام آهي؟
جواب: مان عيد ڪرڻ لاءِ باءِ روڊ لاڙڪاڻي وڃي رهيو آهيان ڇو ته پي-آءِ اي اڏام رد ڪري ڇڏي آهي، عيد جي ٻئي ڏينهن ڪراچي ايندس. 18 سيپٽمبر تي راولپنڊيءَ ويندس، جتي سينٽرل ڪاميٽيءَ جي ميٽنگ رکيل آهي. 19 سيپٽمبر تي عام جلسو آهي.

سوال: هن وقت ڪن ڪارخانن ۽ ادارن مان ملازم ڪڍيا ويا آهن؟
جواب: مان انهن ڳالهين کي ٿيڪ نه ٿو سمجهان اسان پبلڪ سيڪٽر ۾ نوڪريون ڏنيون هيون ڇو ته پوئتي پيل ملڪن ۾ نوڪريون حڪومت کي ئي ڏيڻيون آهن ۽ اسان کي ان ڳالهه تي فخر آهي ته اسان بيروزگار ماڻهن کي نوڪريون ڏنيون آهن.

سوال: اوهان جو منشور ڪڏهن اچي رهيو آهي؟
جواب: مان ڏهه ڏينهن جيل ۾ رهيو آهيان هاڻي وري ڪورٽن جون حاضريون آهن ان ڪري مينيڇسٽو ڪاميٽيءَ جو اجلاس سڏائڻ ۾ دير ٿي

وئي آهي تنهن ڪري ڪا به آخري تاريخ ڏني نٿي سگهجي باقي ان جو خاڪو تيار ٿيڻ وارو آهي.

سوال: اوهان فيڊريشن لاءِ خطري جي ڳالهه ڪريو ٿا ان جي وضاحت

ڪريو؟

جواب: مان ان بابت ڪيئي دفعا ٻڌائي چڪو آهيان. هاڻي ته پاڻ مارشل لا ايڊمنسٽريٽر پهرين تاريخ تي پريس ڪانفرنس ۾ چيو آهي ته جيڪڏهن چوٿون پيرو مارشل لا لڳي ته ملڪ اها برداشت ڪري نه سگهندو ٿين ۽ چوٿين ۾ تمام ٿورو فرق آهي. جيڪڏهن ملڪ ۾ بحران نه هجي ها ته هو اهو نه چوي ها ته چوٿين مارشل لا تباهي آڻيندي

سوال: اوهان 1969ع ۾ چيو هو ته ٽي قوتون آهن سياستدان

بيوروڪريسي ۽ فوج تنهي جي ڪم جو دائرو چتو هئڻ گهرجي؟

جواب: ها مون چيو هو پر ان جو مطلب اهو نه آهي ته جيئن اڄڪلهه فوج کي مٿانهون ڪردار ڏنو ٿو وڃي. اسان وٽ 1954ع کان فوج سياست ۾ دخل ڏيڻ شروع ڪيو آهي، جڏهن ڪمانڊر ان چيف کي وزير دفاع به بنايو ويو هو. 1958ع ۾ جيڪا مارشل لا آئي اها ڏهه سال هلي وري يحيٰ خان جي مارشل لا آئي جيڪا ٽي سال هلي. مون اهو چيو هو ته فوج جو آئيني ڪردار مقرر ٿيڻ گهرجي ائين نه ٿئي ته اها سياسي جماعت بنجي وڃي. هنگامي حالتن ۾ ان کي قانوني حڪومت جي مدد ڪرڻ گهرجي. ايئن نه ٿئي جو ان جو تختو اونڌو ڪري پاڻ حڪومت ڪري

سوال: ترڪي جي آئين ۾ فوج کي جيڪي اختيار ڏنا ويا آهن ڇا

اهڙا اختيار پاڪستان ۾ به ڏئي سگهجن ٿا؟

جواب: ترڪي اسان جو ويجهو دوست ملڪ آهي. وڏو بهادر ملڪ آهي. هتي هڪ ئي نسل جا ماڻهو رهن ٿا. اسان وٽ چار صوبا آهن هر هڪ صوبي جي پنهنجي حڪومت آهي. ترڪيءَ ۾ مشڪلاتون تڏهن شروع ٿيون جڏهن مينڊريس جي حڪومت جو تختو اونڌو ڪري کيس قاسمي ڏني وئي. ترڪيءَ جي حالتن تي ان جا خراب اثر پيا، سياسي حالتن ۾ خرابيون پيدا ٿيون ۽ فوج ڪنهن جواز کان سواءِ تختو اونڌو ڪري ملڪ کي مشڪلاتن ۾ مبتلا ڪري ڇڏيو. جيڪڏهن وزيراعظم مينڊريس قبول نه هو ته ووٽ ذريعي ان کي هٽايو وڃي ها پر ترڪيءَ جي ووٽرن کي پنهنجو حق استعمال ڪرڻ ئي نه ڏنو ويو کيس غير قانوني طريقي سان هٽايو ويو. اڄ

تائين ترڪيءَ ۾ سياسي نظام پائيدار نه ٿيو آهي اسان به فيصلو ڪيو هو ته اليڪشن ڪرائينداسين، ان جو اعلان به ٿي چڪو هو پوءِ ان ۾ فتح يا شڪست هڪ قدرتي عمل آهي پر جمهوري ۽ آئيني رستي کي روڪيو ويو آهي تڏهن ان جا بحرائي نتيجا اچي رهيا آهن.

سوال: جيڪي ڪارخانا کي قومي تحويل مان واپس وٺي مالڪن کي ڏنو ويا آهن انهن بابت اوهان جي ڪهڙي راءِ آهي؟

جواب: اسان حڪومت ۾ آياسين ته اسان جي پاليسي ساڳئي هوندي، واپس ڏنل ملون وري قومي تحويل ۾ وٺنداسين. ڪوئلو سنگ مرمر ۽ ڪروم جي ڪاٿين کي به قومي تحويل ۾ وٺنداسين. جن ملڪن ۾ اهي خانگي تحويل ۾ هئا اتي به هاڻ سرڪاري تحويل ۾ ورتا ويا آهن. فرانس ۽ پورچوگال انهن جو سٺو مثال آهي. جرمني ۽ جاپان ۾ اها پاليسي غور هيٺ آهي. سرڪاري تحويل ۾ اچڻ سان حڪومت جو فرض ٿو ٿئي ته هوءَ وڌ ۾ وڌ ماڻهن کي روزگار ڏئي ۽ اهڙيءَ طرح بيروزگاري ختم ڪري سرمائيدار ته حڪومت کان قرض به ٿو وٺي ۽ رعايتون ۽ غير ملڪي ناٿو به حڪومت ذريعي حاصل ٿو ڪري.

ذوالفقار علي ڀٽو چوٿون ڀيرو جيل ۾

لاهور ۾ هاءِ ڪورٽ جي حڪم سان جيل مان آزاد ٿي اڃا ڀٽي صاحب کي چار ڏينهن ئي مس ٿيا هئا ته وري 17 - سيپٽمبر تي ڪيس لاڙڪاڻي واري سندس گهر المرتضيٰ مان مارشل لا جي قاعدي نمبر 12 مطابق گرفتار ڪيو ويو. هن قاعدي موجب جنهن شخص جي باري ۾ خبر پوي ته هو اهڙي طريقي سان ڪم ڪري رهيو آهي جيڪو مارشل لا جي مقصدن لاءِ نقصانڪار آهي يا پاڪستان جي حفاظت، مفاد، سلامتي، پاڪستان يا ان جي ڪنهن حصي جي دفاع يا مارشل لا کي اثرائتي لحاظ سان هلائڻ لاءِ نقصانڪار آهي ته ان کي گرفتار ڪري سگهجي ٿو. 17 سيپٽمبر تي جنرل ضياءَ اعلان ڪيو ته ڀٽي تي فوجي عدالت ۾ ڪيس هلائي اليڪشن کان اڳ ان جو فيصلو ڪيو ويندو. 20 سيپٽمبر تي بيمگ نصرت ڀٽو صاحب ڀٽي صاحب جي گرفتاريءَ خلاف سپريم ڪورٽ ۾ رٿ داخل ڪئي جيڪا ان وقت جي چيف جسٽس يعقوب علي خان منظور ڪئي هئي. ان منظوري سبب ڪيس 23 سيپٽمبر تي عهدي تان هٽايو ويو. لنڊن ٽائمز جسٽس يعقوب علي جي هٽائڻ تي تبصرو ڪندي لکيو ته جنرل ضيا ڪيس ان ڪري هٽايو آهي جو هو اڳوڻي وزيراعظم ذوالفقار علي ڀٽي جي نظربندي خلاف ڪيس جي ٻڌڻي ڪرڻ وارو هو. 9 - آڪٽوبر تي لاهور هاءِ ڪورٽ جي چيف جسٽس چوڌري مشتاق نواب محمد احمد جي قتل واري ڪيس ۾ ڀٽي صاحب جي ضمانت رد ڪري ڪيس جيل ۾ هميشه لاءِ بند ڪرائي ڇڏيو ۽ زندگيءَ جي آخري پساهن تائين مارشل لا اختيارين ڪيس جيل ۾ ئي رکيو. ننڍي کنڊ ۾ ڪنهن حڪومتي اڳواڻ تي قتل جي الزام ۾ ڪيس هلائڻ جو هيءُ پهريون مثال هو. ڪيس جي حاضريءَ تي ڪيترائي ڀيرا ڀٽي صاحب کي هاءِ ڪورٽ آندو ويندو هو ۽ اهو ڪم ايس پي زمان جو هو جنهن ڀٽي صاحب کان اڪثر اهو چوندو ٻڌو هو ته مولوي مشتاق هن کان ذاتي بدلو وٺي رهيو آهي ۽ هو ضياءَ الحق جي چوڻ تي ڪيس

موت جي سزا ڏيندو. ڪوٽ لڪپٽ جيل ۾ ڀٽي صاحب کي ذهني ۽ جسماني
تڪليف ڏيڻ لاءِ جيل جي عملدارن کي خاص حڪم جاري ڪيا ويا هئا.
جنهن ڪوٺڙيءَ ۾ کيس رکيو ويو هو ان جون ڀٽيون لوهي چادرن جون هيون.
ليٽرن به ڪمري اندر هئي جنهن جي هر وقت صفائي به نه ٿيندي هئي.
ڪمري جي چوڌاري عادي ڏوهاري ۽ چريا قيدي رکيا ويا هئا جيڪي رات
ڏينهن گوڙ ڪندا رهندا هئا. اهڙي بدسلوڪيءَ بابت ڀٽي صاحب 28
ڊسمبر 1977ع تي جيل سپرنٽينڊنٽ کي هڪ خط لکيو ته، ”مان هن جيل ۾
ٽن مهينن کان اڪيلائيءَ ۾ قيد آهيان، مڪمل پابنديءَ کان سواءِ مون لاءِ
جيڪا ڳالهه تڪليف جو سبب آهي سا اها آهي ته منهنجي ڪوٺڙي جي
پرسن واري وارڊ ۾ بند ڪيل چريا نظر بند يا سزا يافتہ قيدي جيڪي ڏينهن
رات رڙيون ۽ دانهون ڪندا ٿا رهن اوهان به جڏهن مون سان ملڻ آيا هئا ته
انهن جون رڙيون ٻڌي چوڪيدار کي انهن کي ماڻ ڪرائڻ لاءِ چيو هو پر
چرين کي چپ ڪرائڻ لاءِ جڏهن کين ماريو ٿو وڃي ته انهن جون رڙيون ۽
دانهون اڃا به زور سان اچڻ لڳن ٿيون. مان سمجهان ٿو ته اهڙن ماڻهن جو
تعداد چاليهه يا پنجاهه ٿي سگهي ٿو مون کي خبر آهي ته هي جيل تمام
ويڪرو آهي انهن ماڻهن کي سولائيءَ سان ٻئي هنڌ رکي سگهجي ٿو. جيئن
ته مان رات جو دير سان سمهندو آهيان ان ڪري اڌ رات جو انهن جون رڙيون
ننڊ ڦٽائينديون آهن. جيڪڏهن ڪنهن ٻئي هنڌ انهن جو بندوبست نه ٿي
سگهي ته پوءِ ڪنهن ٻئي جو آرام ڦٽائڻ بدران پلي هتي ئي رهن، مان
برداشت ڪري ويندس. هن کان اڳ مون ٻين ننڍين ڳالهين لاءِ توهان جو
توجهه چڪايو هو هاڻي وري ياد ٿو ڏياريان ته گهڻي عرصي کان پاڻيءَ جو نل
بند آهي. هاڻي شڪايتن بابت پهريون ڀيرو مان هن جو نقل پنهنجي وڪيل
کي به ڏئي رهيو آهيان.“

ذوالفقار علي ڀٽو

28- ڊسمبر 1977ع

ڪوٽ لڪپٽ جيل ۾ ڀٽي صاحب کي ذهني صدمو ڏيڻ خاطر پيپلز
پارٽيءَ جي ڪارڪنن کي به سندس ڪوٺڙيءَ جي سامهون ڪوڙا هنيا
ويندا هئا، جيئن ڀٽو صاحب انهن جون دانهون ٻڌي ذهني تڪليف
محسوس ڪري.

ذوالفقار علي ڀٽو اٽڪل 5 مهينا ڪوٽ لڪپٽ جيل ۾ رهيو جڏهن مولوي مشتاق جي اڳواڻيءَ ۾ هاءِ ڪورٽ جي هڪ بينچ کيس قاسيءَ جي سزا ٻڌائي، ڀٽي صاحب سپريم ڪورٽ ۾ اپيل داخل ڪئي جڏهن جيلن جي ڊپٽي انسپيڪٽر جنرل شوڪت محمود کي اها ذميواري ڏني وئي ته هو ڀٽي صاحب کي ڪوٽ لڪپٽ جيل مان سينٽرل جيل راولپنڊي ڏانهن آڻي چيو وڃي ٿو ته جڏهن ڀٽي صاحب کي راولپنڊي جيل ڏانهن وٺي وڃڻ مهل جيل مان ڪڍيو ٿي ويو ته مين گيٽ کولڻ بجاءِ ڀٽي صاحب کي ننڍي دريءَ مان ٻاهر نڪرڻ لاءِ چيو ويو جنهن تي ڀٽو صاحب شوڪت محمود تي ناراض ٿيو ۽ چيائين ته ”مان ڪو معمولي ماڻهو نه آهيان جو جيل مان مٿو نورائي نڪران مان سينو تائي جيل ۾ آيو هوس ۽ انهيءَ شان سان ٻاهر نڪرڻ پسند ڪندس.“

پوءِ شوڪت محمود مين گيٽ کولڻ جو حڪم ڏنو. ڀٽي صاحب کي پوليس جي عام بس ۾ سوار ڪري ايئرپورٽ پهچايو ويو. جنرل ضياءَ الحق ۽ سندس ٽولي جي ذهنن تي ڀٽي شهيد جي شخصيت جو خوف ۽ دهشت ايتري قدر سوار هئي جو کيس جيل ۾ بند ڪرڻ باوجود به 17 مئي 1978ع تي جڏهن ڪوٽ لڪپٽ جيل لاهور مان سينٽرل جيل راولپنڊي ڏانهن منتقل ڪيو پي ويو ته مارشل لا اختيارين طرفان حفاظت جا خاص انتظام ڪيا ويا هئا. انهن انتظامن بابت ڪن ٻين ذريعن وٽان مليل معلومات لکجي ها ته شايد اعتبار ۾ نه اچي ها پر راولپنڊي سينٽرل جيل جي اسپيشل سيڪيورٽي سپرنٽينڊنٽ ڪرنل رفيع الدين پنهنجي ڪتاب ”ڀٽي جا آخري 323 ڏينهن“ ۾ هيٺيان تفصيل بيان ڪيا آهن.

ڪرنل رفيع الدين لکي ٿو ته مان 1978ع ۾ راولپنڊي ڇاوڻي ۾ 27 برگيڊ جي ڪمانڊ ڪري رهيو هيس ته مئي 1978ع ۾ مون کي برگيڊ هيڊڪوارٽر طرفان دسترڪت جيل راولپنڊي ۾ رپورٽ ڪرڻ لاءِ چيو ويو. اتي ڪمشنر ۽ ڊپٽي ڪمشنر راولپنڊي سپرنٽينڊنٽ انجنيئر راولپنڊي ۽ جيل سپرنٽينڊنٽ چوڌري يار محمد موجود هئا ڪجهه دير بعد ميجر جنرل شاهه رفيع عالم جيڪو ان وقت ڊپٽي مارشل لا ايڊمنسٽريٽر به هو سو آيو اسان سڀني جيل ۾ عورتن جو وارڊ گهمي ڏٺو. اتي ٽينڊر اڏاوتي ڪم جي باري ۾ ڪجهه هدايتون ڏنيون پوءِ مون کي برگيڊ هيڊڪوارٽر ۾ گهرائي

منهنجي ڊيوٽيءَ بابت هدايتون ڏنيون ويون. تڏهن خبر پيئي ته ذوالفقار علي ڀٽي کي نواب محمد احمد خان جي قتل واري ڪيس ۾ آيل موت واري سزا خلاف سپريم ڪورٽ ۾ داخل اپيل سبب ڪوٽ لڪيٽ جيل لاهور راولپنڊي جيل مان حاضريءَ تي اچڻ وڃڻ آسان ٿيندو. جيل جي زنانہ وارڊ جي اتر طرف لوهي دروازي سان لڳ ٻن ڪوٽرين کي چٽ کان وٺي فرش تائين هڪ وڏي مضبوط پٽ ذريعي جدا ڪري فرش ڪوٽي لوهه ۽ ڪنڪريٽ جو مضبوط فرش ٻڌو ويو هو چٽ کان ڪجهه فوٽ هيٺ لوهي چٽ ٺاهي ويئي هئي ان جي به هيٺان ٿلهين لوهي چادرن جي چٽ بنائي ويئي هئي. پراڻي ۽ نئين چٽ وچ ۾ ڪنڊن وارين تارن جا ويڙها پريا ويا هئا ان سموري انتظام جو مقصد ته ڀٽي صاحب کي چٽ پيچي کڻي وڃڻ واري امڪان کي روڪيو وڃي ان مقصد لاءِ ڪوٽري جي مضبوط پٿر وارين پٽين تي ٻيو پلستر ڪرايو ويو هو اڱڻ واري حصي ۾ ڪوٽريءَ کان ٻاهرين پٽ تائين ڪنڊيدار تارن جا ويڙها رکي رکاوٽ پيدا ڪئي ويئي هئي جيئن ڀٽي صاحب جي پيچي وڃڻ يا ٻئي ڪنهن حملي کي ناڪام بنائي سگهجي سيڪيورٽي وارڊ جي چوڌاري ڪنڊيدار تارن ۽ رکاوٽن جي وچ ۾ پنج برجيون ڪاٺ ۽ فولاد جي چادرن سان ٺاهيون ويون هيون جن تي هر وقت پهريدار موجود هوندا هئا. سيڪيورٽي وارڊ ۽ ان جي آسپاس سرچ لائيت وسيلي روشنيءَ جو بندوبست ڪيو ويو هو. بجلي بند ٿيڻ جي حالت ۾ هڪ جنريٽر جو انتظام ڪيو ويو هو. ڏيڍيءَ جي مٿين منزل ۾ آپريشن روم قائم ڪيو ويو هو جنهن ۾ نقشا چارٽ وائيلس سيٽ، ٽيليفون وغيره سميت ضروري سامان رکيو ويو هو. ڪوٽريءَ جي چٽ کي هوائي حملن کان بچاءَ لاءِ مشين گنون ۽ هوائي جهازن تي مار ڪندڙ توپون نصب ڪيون ويون هيون ان کان سواءِ جيل جي چوڌاري هڪ جهاز تباهه ڪندڙ ”ٻيٽو“ ٻيٽو به مقرر ڪيو ويو هو اهي سڀ انتظام 15 مئي 1978ع تائين مڪمل ڪيا ويا هئا. ڀٽي صاحب جي قيد دوران پوليس ۽ فوج جا هيٺيان فورس مقرر ڪيل هئا.

جيل جا سپرنٽينڊنٽ جيل راولپنڊي جي سربراهيءَ ۾ سينٽرل جيل جو موجوده اسٽاف جيلن جي انسپيڪٽر جنرل طرفان سپرنٽينڊنٽ جيل راولپنڊيءَ کي وڌيڪ 50 وارڊن جي نظري ڏني وئي هئي.

پوليس کاتو ايس ايس پي راولپنڊي جي سربراهيءَ ۾ ضلع جي پوليس ۽ ايس ايس پي راولپنڊي کي پوليس ٽريننگ ڪاليج سهالا مان پنج سو سپاهين جو وڌيڪ فورس ڏنو ويو.
آءُ جي ۽ ڊي آءُ جي جي رزرو فورس مان 500 جوان وڌيڪ ايس-ايس پي راولپنڊي جي حوالي ڪيا ويا.
فوج 27 پنجاب ريجمينٽ کي سيڪيورٽي بٽالين طور مقرر ڪيو ويو.

هڪ ڪمپني ايڪس 3 ايف ايف ريجمينٽ اسپيشل ٽاسڪ فورس طور مقرر ڪئي وئي ۽ بيٽري 94 لائيٽ اينٽي ايئر ڪرافٽ ريجمينٽ کي اسپيشل ٽاسڪ فورس طور مقرر ڪيو ويو.
گجها اوزار: مئي 1978ع جي ٻئي هفتي ۾ پٽي صاحب جي جيل ۾ اچڻ کان ڪجهه ڏينهن اڳ مون کي اطلاع ڏنو ويو ته هڪ انٽيلي جنس ايجنسيءَ طرفان فلاڻو ماڻهو ضروري سامان کڻي ايندو ته جيئن سيڪيورٽيءَ جو مڪمل بندوبست ڪيو وڃي ان ڪري ٻئي ڏينهن صبح جو هڪ ڊائريڪٽر سان گڏ اهو ٽيڪنيشن آيو ۽ انهيءَ ڪوٺڙي ۾ گجها جاسوسيءَ جا اوزار لڳائڻ شروع ڪيا جنهن ۾ پٽي صاحب کي رکڻو هو. اهي اوزار وائيلس کان سواءِ زير زمين تارن سان ڳنڍيا ويا هئا جيڪي جيل سپرنٽنڊنٽ جي آفيس جي ڀر واري ڪمري تائين آندا ويا هئا ٻن ٽن ڏينهن بعد اها زير زمين تان وڌائي منهنجي پلٽون جي هيڊڪوارٽر واري آفيس به پهچائي وئي. جيئن جيل جي ڪنهن ماڻهوءَ کي خبر نه پوي ته انهن گجهن اوزارن کان ڪهڙي وقت ڪم ورتو وڃي ٿو اهي حفاظتي انتظام هئا جيڪي پٽي صاحب کي راولپنڊي سينٽرل جيل ۾ آڻڻ کان اڳ ۾ ڪيا ويا هئا! ان مان محسوس ٿي رهيو ته پٽي صاحب جي شخصي دهشت ۽ عوامي مقبوليت جو خوف سڀني کي ٿي رهيو هو ڇڻ ته پٽي صاحب جي ايترن حفاظتي گهيرن کي توڙي بچي نڪري وڃڻ جو امڪان موجود هو. پٿر ۽ فولاد جي پتڻن ۽ چٽ اندر قيد هڪ شخص جي نگرانيءَ لاءِ فوج سيڪيورٽي ۽ ٻئي حفاظتي عملي جي موجودگيءَ به اسان جون ننڍون حرام ڪري ڇڏيون هيون. ٻئي طرف جڏهن پٽي صاحب ڏانهن ڏسندو هيس ته مون کي بي نياز ۽ بي پرواهه نظر ايندو هو. پٽي صاحب جي اها ڪوٺڙي 12x7 سائيز جي هئي جنهن ۾ سندس 323 ڏينهن نهايت تڪليف ۽

بيقراريءَ ۾ گذريا. جيل جي عملدارن ۽ مارشل لا وارن جو رويو ساڻس نهايت توهين وارو ۽ ظالماڻو رهيو. درحقيقت حڪومت ڀٽي صاحب سان قاسي واري ڏوهاري جهڙو سلوڪ ڀٽي ڪيو ۽ مارشل لا عملدارن جا حفاظتي قدم ۽ طريقي ڪار فوجي طريقن کان به سخت ۽ نهايت هوشياريءَ سان ٺاهيا ويا هئا. جيل سپرنٽينڊنٽ پاڻ تالن جون چاڀيون کڻي تالا کوليندو ۽ بند ڪندو هو جيتوڻيڪ وارڊن جي وڏي فوج ساڻس گڏ هوندي هئي. اهو به حڪم هو ته جيستائين سيڪيورٽي بٽالين ڪمانڊر ايس ايم ايل اي ۽ ڊي ايم ايل اي گڏ نه هجن تيستائين ڀٽي صاحب کي جيل مان نه ڪڍيو وڃي. 24 مارچ 1979ع تي ڀٽي صاحب جي نظر ثانيءَ واري اپيل جي فيصلو جو اعلان ٿيو ته مونکي ۽ جيل سپرنٽينڊنٽ کي نون حڪمن تي عمل ڪرڻ جو تاڪيد ڪيو ويو. ٺهوار جي ڪٽ ڪڍي ان جي جاءِ تي لوهي ڪٽ رکي ويئي پر ڀٽي صاحب لوهه جي ڪٽ رکڻ نه ڏني ان جي جاءِ تي گاديلو فرش تي رکي ڇڏيو. پاڻ پنهنجون دوائون ۽ شيونگ جو سامان ڪوٺڙيءَ مان ڪڍڻ نه ڏنو جيل جي عملدارن فيصلو ڪيو ته جڏهن غسل خاني ۾ وڃي ته اهي شيون ٻاهر ڪڍيون وڃن. ان خبر پوڻ تي هن پاڻ ڪاٺ جو ڪموڊ کڻي ڪوٺڙيءَ جي هڪ ڪنڊ ۾ رکي ڇڏيو جيل وارن کي جڏهن اها خبر پئي ته ٽي چار وارڊن گڏ موڪلي اها ڪاروائي ڪئي وئي. ڀٽو صاحب مجبوراً خاموش رهيو جڏهن ٻيو ڪجهه نه ڪري سگهيو ته 24 مارچ تي بڪ هٿتال ڪيائين، 23 مارچ تي رات جو مانيءَ بعد نه ڪجهه کاڌائين نه پيئائين، 9 ڏينهن لاڳيتو بڪ هٿتال ڪيائين. لاڳيتو 9 ڏينهن جي بڪ هٿتال سبب هو نهايت ڪمزور ٿي ويو. 29 مارچ تي پيرزادو ڀٽي صاحب سان ملڻ آيو پاڻ هڪ توال ويڙهي ويٺو هو ڪپڙا پاڻ ڏوٽي سڪا وڌا هڻائين، جڏهن کيس پيرزادي جي اچڻ جو ٻڌايو ويو تڏهن اڌ آلا ڪپڙا پهري ويٺو ۽ پيرزادي سان ملاقات ڪيائين. جيل ۾ ڀٽي صاحب جي حالت ڏينهنون ڏينهن خراب ٿيندي رهي. هن ڪنهن جي به پرواهه نه ڪئي ۽ سڀ تڪليفون سهندو رهيو. 6 فيبروري 1979ع تي جڏهن ڀٽي صاحب جي رحم جي اپيل به رد ٿي ته سڀني ماڻهن جو رويو بدلجي ويو ان بعد جڏهن مان ساڻس مليس تڏهن شڪايت ڪيائين ته سندس بي عزتي ٿي رهي آهي، عام وارڊن به سندس پرواهه نه ٿي ڪئي، مون ڪوشش ڪئي ته جيل جا عملدار ايتري سختي نه ڪن پر سڀني منهن مٿي ڇڏيو هو.

ضياء الحق طرفان ڀٽي صاحب جي نگرانيءَ لاءِ پنهنجي مقرر ڪيل خاص ماڻهو ڪرنل رفيع الدين پنهنجي ڪتاب ۾ جيڪي ڀٽي صاحب سان ٿيل زيادتيون مڃيون آهن اهي ته انهن ظلم ۽ زيادتين جي ڪنهن حصي ۾ به نه آهن جيڪي سندس زندگيءَ جي آخري 323 ڏينهن ۾ هن سڻيون.

سينٽرل جيل راولپنڊيءَ ۾ ڀٽو صاحب اٽڪل 11 مهينا قيد رهيو ان دوران ساڻس ملڻ لاءِ فقط هيٺين 25 ماڻهن کي اجازت ڏني وئي هئي انهن مان ٻه پهرين ڏهن مهينن ۾ ڪنهن به ملاقاتيءَ کي 30 منٽن کان وڌيڪ جي اجازت نه هئي.

ملاقاتي: بيگم نصرت ڀٽو بينظير ڀٽو دوست محمد اعوان (وڪيل)، يحيٰ بختيار (وڪيل)، غلام علي ميمڻ (وڪيل)، حفيظ لاکو (وڪيل)، ليفٽيننٽ جنرل شوڪت علي (ڊاڪٽر) محترم امير بيگم ڀٽو صديق ڪرل، نسيم الاسلام بيگم منورالاسلام ڊاڪٽر ظفر نيازي مجيد پيرزادو امداد ڀٽو رخسانه ڀٽو شبنم ڀٽو محترم شيرين، امير بيگم چوڌري مختيار احمد، عزيزالرحمن، مسٽر مظفر علي ڀٽو نبي بخش ڀٽو مظفر مصطفيٰ ۽ بيگم مظفر حفيظ پيرزادو ياسين وٽو مشتاق علي ڀٽو ممتاز علي ڀٽو طارق الاسلام ۽ شاه بانو.

ذوالفقار علي ڀٽو هڪ عظيم ۽ پروقار شخصيت جو مالڪ هو. هو ملڪ جو پرڏيهي وزير، ملڪ جو صدر وزيراعظم اسلامي ڪانفرنس جو چيئرمين، ٽين دنيا جو مڃيل اڳواڻ نه رڳو پاڪستان ۾ سڄي دنيا جي ملڪن ۾ رهندڙ ڪروڙين ماڻهن جو محبوب ليڊر رهي چڪو آهي جيڪو پاڻ پنهنجي ڪروڙين گهڻگهرن سان هر وقت ملڻ لاءِ آتو هوندو هو هن لاءِ ان کان وڌيڪ اذيت ڪهڙي هوندي ته کيس زندگيءَ جي آخري يارنهن مهينن جي ڊگهي عرصي ۾ صرف 25 ماڻهن سان ملاقات ڪرڻ ڏني وئي.

جنرل ضياءَ ڀٽي کي قتل ڪرڻ جو فيصلو ڪيو هو

جنرل ضياءَ ذوالفقار علي ڀٽي کي قتل ڪرڻ جو فيصلو سندس حڪومت جو تختو اونڌو ڪرڻ کان اڳ پر ڪري ڇڏيو هو. ان ڪري ڀٽي صاحب کي نواب محمد احمد جي قتل ڪيس پر قاسايو ويو جن فوجين جي ٽولي ڀٽي صاحب کي حڪومت تان لائو هو انهن مان ڪن جي راءِ هئي ته ڪيس بنگلاديش جي شيخ مجيب الرحمن وانگر گهر پاتين سميت قتل ڪيو وڃي ۽ عوام کي ٻڌايو وڃي ته پنهنجي ڪرسي بچائڻ لاءِ مزاحمت ڪرڻ تي قتل ٿي ويو پر ڀٽو صاحب هڪ دورانديش ۽ ذهين سياستدان هو. تاريخي واقعن تي سندس ڳوڙهي نظر هئي، سڄي دنيا پر فوجي بغاوتن سبب ٿيندڙ واقعن کان چڱيءَ طرح واقف هو ان ڪري هن حڪومت کسجڻ واري ناقابل برداشت وقت پر به همت ۽ سياسي بردباريءَ کان ڪم ورتو جنرل ضياءَ ۽ سندس ٽولي کي اهڙو ڪوبه موقعو نه ڏنو جو بهانو بنائي ڪيس قتل ڪري سگهن.

ان هوندي جنرل ضياءَ ڀٽي صاحب کي ختم ڪرڻ جو فيصلو نه بدلايو. 17 سيپٽمبر 1977ع پر ڀٽي صاحب کي اهڙي قتل جي ڪيس پر قاسايو جنهن مان اڳ پر ٿي جسٽس شفيق الرحمن ڪيس باعزت آزاد ڪري ڇڏيو.

ڪرنل رفيع الدين جنهن کي جنرل ضياءَ جي خاص حڪم موجب ڀٽي صاحب جي سپريم ڪورٽ پر هلندڙ ڪيس دوران راولپنڊي جيل پر اسپيشل سيڪيورٽي سپرنٽينڊنٽ مقرر ڪيو ويو هو پنهنجي ڪتاب ”ڀٽي جا آخري 323 ڏينهن“ جي صفحي 89 تي لکي ٿو ته:

5 فيبروري تي مون کي ايس ايل اي سان ڊپٽي مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جي آفيس پر سڏايو ويو اتي مون کي ٻڌايو ويو ته سپاڻي متان سپريم ڪورٽ ڀٽي صاحب جي اپيل منظور ڪري ڪيس آزاد ڪرڻ جو

حڪم جاري ڪري ته اهڙي حڪم باوجود به کيس جيل مان ٻاهر نه ڇڏيو وڃي، هو مارشل لا تحت ڪيترن ٻين کيسن ۾ گهربل آهي جيڪي پوءِ الڳ هلايا ويندا. مونکي ان وقت پڪ ٿي وئي ته ڀٽي صاحب کي مارشل لا اختيارين ڪنهن به صورت ۾ آزاد نه ڪنديون، کيس سزا ضرور ملندي، جنهن جو مونکي ڏک ٿيو مونکي ٻين ذريعن سان به خبر پئي ته هڪ خاص ملٽري ڪورٽ مقرر ڪئي وئي آهي ته جيڪڏهن سپريم ڪورٽ جو من پسند فيصلو نه اچي ته پوءِ ان فوجي ڪورٽ ۾ ڀٽي صاحب جو کيس هلايو وڃي. دهليءَ مان شايع ٿيندڙ هڪ مشهور هفتيوار اخبار مستقيم 19 آڪٽوبر 1978ع واري اشاعت ۾ ڀٽي صاحب کي پنهنجي رستي تان هميشه لاءِ هٽائڻ بابت جنرل ضياءَ جي منصوبن بابت لکيو ته آمريڪا ۽ برطانيه جي نظر ۾ جنرل ضياءَ الحق جي ڪمزوري اها هئي ته هو ڀٽي صاحب کان ڊڄندو هو ان ڪري هن ڀٽي صاحب کي قاسمي ڏيڻ جو فيصلو ڪري ڇڏيو هو. جنرل ضياءَ نٿي چاهيو ته قاسمي جي صورت ۾ سندس اپيل صدر فضل الاهي چوڌريءَ وٽ اچي ۽ هو اها منظور ڪري ڇڏي ان ڪري هن کيس صدارت تان هٽائي ڇڏيو. اها ئي ساڳي ڳالهه فضل الاهيءَ جي پٽ عطاءَ الاهيءَ به هڪ اخباري بيان ۾ ٻڌائي. ليفٽيننٽ جنرل رفيع عالم جيڪو ڀٽي صاحب کي قاسمي ڏيڻ کان 15 ڏينهن اڳ راولپنڊيءَ ۾ ڊپٽي مارشل لا ايڊمنسٽريٽر هو شهيد ڀٽي جي قاسميءَ تي پنهنجو ردعمل ظاهر ڪندي لاهور جي هڪ رسالي ”مون ڊائجسٽ“ کي انٽرويو ڏيندي ٻڌايو ته هو پاڻ ڀٽي صاحب کي قاسمي ڏيڻ جي خلاف هو ۽ ملٽري ڪائونسل جي اجلاس ۾ هن ان سزا جي خلاف اعتراض ڪيو هو ان ڪري قاسميءَ جي سزا تي عمل ڪرائڻ کان 15 ڏينهن پهريائين مون کي راولپنڊيءَ مان بدلي ڪيو ويو هو. سپريم ڪورٽ جي ستن مان ٽي جج ڀٽي صاحب کي باعزت آزاد ڪرڻ جا حامي هئا باقي چار جج سزا جي حق ۾ هئا پر تڏهن به سڀني ججن متفق ٿي اها سفارش ڪئي هئي ته صدر چاهي ته ڀٽي جي سزا ۾ گهٽتائي ڪري سگهي ٿو. دنيا ۾ هي پهريون مثال آهي جو سپريم ڪورٽ جي ججن اهڙي سفارش ڪئي هجي. سپريم ڪورٽ جي سفارش بعد جنرل ضياءَ کي اهڙي سفارش بعد ڪوبه اخلاقي يا قانوني سبب ڪونه هو ته ڀٽي جي سزا ۾ گهٽتائي نه ڪري پر جنرل ضياءَ سفارش جي پرواهه نه ڪئي ۽ چيو ته هو ڪورٽ جي معاملن ۾ دخل نه ڏيندو ۽ موت جي سزا معاف نه ڪندو. جنرل

ضياءَ جي اها ڳالهه ڪوڙي هئي، ان ساڳئي عرضي ۾ هن ٽن ماڻهن جي موت جي سزا معاف ڪئي يا عمر قيد ۾ بدلائي هئي ۽ شبنم ڌاڙي ڪيس جي ڏوهارين جي سزا معاف به ڪئي هئي مطلب ته لڳ ڀڳ هڪ سو کان وڌيڪ ماڻهن جي موت جي سزا معاف ڪئي هئائين. ڀٽي صاحب جي حڪومت جو تختو اونڌو ڪرڻ واري ڪم ۾ سندس ساڄو هٿ جنرل فيض علي چشتي پنهنجي ڪتاب ”ڀٽو ضياءَ ۽ مان“ جي صفحي نمبر 70 تي لکيو آهي ته جنرل ضياءَ مونکي پنهنجي گهر گهرائي ماڻ مياڻ ۾ ڪراچي وڃڻ لاءِ چيو ان مقصد لاءِ چڪلاله فوجي اڏي تي فيلڪن جهاز ڏينهن جو 11 وڳي وڃڻو هو جنرل ضياءَ هڪ ضروري ڪم سبب اوڏانهن پاڻ وڃي نٿي سگهيو ان ڪري مونکي موڪلي رهيو هو ته مان وڃي جنرل ارباب سان ملان ۽ ان کي ڀٽي کي گرفتار ڪرڻ لاءِ سندس زباني حڪم ٻڌايان. مون ضياءَ کي چيو ته اهو پيغام ته خفيه فون وسيلي به ڏئي سگهجي ٿو پر پاڻ چيائين ته پيغام روبرو ڏيڻ ضروري آهي، پوءِ مان فيلڪن ذريعي جيڪو چڪلاله تي تيار ٿيو هو ڪراچي ويس ۽ ليفٽيننٽ ارباب کي اهو پيغام پهچايو. 3- سيپٽمبر تي ڀٽي صاحب کي قتل جي الزام گرفتار ڪري آيف آءِ اي جا ملازم ڪيس فيلڪن جهاز ۾ لاهور وٺي ويا.

جنرل چشتي وڌيڪ لکي ٿو ته:

ڀٽي صاحب جي رحم جي درخواست تي جهڙي تڪڙ ۾ عمل ڪيو ويو ان مان معلوم ٿو ٿئي ته جنرل ضياءَ ۽ پنجاب جي نئين گورنر سوار خان وچ ۾ هي هڪ سوچيل سمجهيل منصوبو هو. سوار خان جلديءَ ۾ رحم جي درخواست رد ڪري هٿون هٿ جنرل ضياءَ ڏانهن موڪلي. جڏهن ته گورنر پنجاب کي رحم جي درخواست منظور ڪرڻ جو حق هو.

جنرل چشتي ڪتاب جي صفحي نمبر 74 تي لکي ٿو ته:

جڏهن ڀٽي صاحب جي ڪيس جو فيصلو ٻڌائڻ جو وقت آيو ته شيخ زيد بن سلطان النهيان پاڪستان ۾ موجود هو. شيخ النهيان چيو ته جيستائين هو پاڪستان ۾ آهي تيستائين اهو فيصلو نه ٻڌايو وڃي، ان جي تاريخ هٿي وڃي نه ته هو پاڻ واپس وطن ويندو جنرل ضياءَ عدالت کي فيصلو جي تاريخ اڳتي وڌائڻ لاءِ چيو. جنرل ضياءَ شيخ النهيان کي رات جي مانيءَ جي دعوت ڏني جيڪا شيخ صاحب قبول نه ڪئي. ان بعد جنرل ضياءَ پاڻ شيخ النهيان سان ملاقات لاءِ ويو. شيخ النهيان جنرل ضياءَ کي

ٻڌايو ته هو زندهه ڀٽي سان ته ڳالهيون ڪري سگهي ٿو پر بي جان ڀٽي سان نه. شيخ صاحب وڌيڪ چيس ته مقتول ڀٽو سڄي عمر توکي تڙپائيندو رهندو. هن چيو ته ڀٽي صاحب پاڪستان جي تمام گهڻي خدمت ڪئي آهي. شيخ النهيان پوءِ جنرل ضياءَ سان پنهنجي ملاقات جا تاثرات بيان ڪندي چيو ته سندس اندازو آهي ته جنرل ضياءَ ڀٽي صاحب کي ضرور قاسمي ڏيندو جيتوڻيڪ هن کيس معافي ڏيڻ لاءِ يقين ڏياريو آهي. ذوالفقار علي ڀٽي جي گرفتاريءَ کان قاسمي ڏيڻ تائين جنرل ضياءَ سڀني جاين تي پنهنجا اعتماد وارا ماڻهو مقرر ڪيا هئا، مقصد پوري ٿيڻ بعد انهن کي خاص رعايتون ڏنيون ويون. ڪرنل رفيع کي ترقي ڏئي ٻاهرين ملڪن ۾ اتاشي مقرر ڪيو ويو. برگيڊيئر راحت لطيف کي ميجر جنرل بنايو ويو. ميجر صغير کي ليفٽيننٽ جنرل جي عهدي تي ترقي ڏني وئي. رٽائر ٿيڻ بعد کيس اردن ۾ سفير بنايو ويو. ليفٽيننٽ جنرل سوار خان کي وائيس چيف آف آرمي اسٽاف جو عهدو ڏنو ويو.

شهيد ذوالفقار علي ڀٽو ڄاڻي پيو ته کيس زنده رهڻ نه ڏٺو ويندو

ذوالفقار علي ڀٽو هڪ تاريخ ساز شخصيت هو. پنهنجي اعليٰ اصولن جو پابند، پنهنجي ملڪ جي عوام سان بيحد محبت ڪندڙ وطن جي سلامتي ۽ پائداري ايندڙ نسلن جي خوشحالي لاءِ ڪم ڪندڙ هو. هن ملڪ ۽ قوم جي بدخواهن سان ڪنهن به قسم جو ٺاهه ڪرڻ کان انڪار ڪري انهن ڳالهين جي نتيجي ۾ کيس ماريو ويو. جيڪڏهن پاڻ چاهي ها ته اصولن تي سوڊي بازي ڪري پنهنجي جان بچائي ٿي سگهيو پر هو هڪ عام انسان نه هو خدا تعاليٰ طرفان عطا ڪيل اعليٰ صلاحيتن وارو هڪ عظيم اڳواڻ هو. هن پنهنجي جان قربان ڪري ڇڏي اصول قربان نه ڪيا. هن جو چوڻ هو ته:

”مان فوج جي هٿان مرڻ پسند ڪندس پر تاريخ هٿان نه“

پٽي صاحب کي پنهنجي زندگيءَ ۾ ڪروڙين ماڻهن جي دلي محبت حاصل هئي. شهادت بعد ان ۾ واڌارو ٿيو گهٽتائي نه آئي. جنرل ضياءَ ۽ ان جي چاڙتن، ڪالمر نگارن، مضمون نويسن اهم ملڪي ۽ غير ملڪي اخبارن ۾ ڪالمر ۽ مضمون ڇپرائي اهو تاثر ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي ته پٽي کي يقين هو ته کيس قاسمي نه ايندي، هو انهيءَ غلط فهمي ۾ ماريو ويو. آخري وقت تائين سمجهندو رهيو ته ان سان ڊرامو ڪيو ٿو وڃي، وغيره وغيره. پر حالتن ۽ واقعن اهو ثابت ڪيو آهي ته پٽي صاحب کي يقين هو ته کيس ته جيئرو نه ڇڏيو ويندو جيستائين پنهنجا اصول ڇڏي حڪمران ٽولي سان اهو ٺاهه نه ڪندو. ان ڪري اهو فيصلو ڪيائين ته پنهنجي جان قربان ڪندو پر پنهنجي ملڪ ۽ عوام سان بي وفائي نه ڪندو.

ڀٽي صاحب سان جيل ۾ ملاقات لاءِ جڏهن سندس گهر واري بيگم نصرت ڀٽو ۽ ڌيءُ محترمہ بينظير وينديون هيون تڏهن انهن کي تلقين ڪندو هو ته ”مان ڄاڻان ٿو ته جنرل ضياءَ ڇا ٿو چاهي پر اوهان ان سان ڪنهن به صورت ۾ ٺاه نه ڪجو چاهي منهنجي زندگيءَ جو معاملو چونه هجي.“ هڪ دفعو محترمہ بينظير کيس چيو ته اوهان جي زندگي نهايت قيمتي آهي، اسان لاءِ نهايت اهم آهي. ڀٽي صاحب جواب ۾ چيو ته منهنجي زندگي اوهان لاءِ اهميت واري هوندي پر مونکي رحم ۾ مليل زندگيءَ جي ضرورت نه آهي نه وري اهو سوچي زنده رهڻ ٿو گهران ته مون قوم سان بي وفائي ڪئي آهي.

ڪرنل رفيع الدين جيڪو سينٽرل جيل ۾ ڀٽي صاحب جي نگرانيءَ لاءِ مارشل لا اختيارين مقرر ڪيو هو ۽ ان کي هيءُ ذميوارِي سهڻي نموني نڀائڻ سبب جنرل ضياءَ انڊونيشيا ۽ ملائيشيا ۾ ملٽري اتاشي جي اهم عهدي تي مقرر ڪيو اهو پنهنجي ڪتاب ڀٽي جا آخري 323 ڏينهن ۾ لکي ٿو ته مان ڪاڪول ملٽري اڪيڊميءَ ۾ پڙهندو هيس ته مونکي پامسٽريءَ جو شوق ٿيو ڪميشن حاصل ڪرڻ بعد ان سلسلي جا ڪافي ڪتاب پڙهيم پيشمارهت به ڏنم. جڏهن کان ڀٽي صاحب سان جيل ۾ ملڻ جلڻ ٿيو ته پامسٽريءَ جي شوق سبب سندس هٿ کي غور سان ڏسندو هيس ڇاڪاڻ ته ڀٽو صاحب ڳالهائڻ وقت هٿ به چوريندو هو سندس شمسي ۽ قسمت جون ليڪون بلڪل چٽيون هيون دل، دماغ ۽ حياتيءَ جون ليڪو به غور سان ڏسندو هيس هن کيس جي ڪري سندس زندگيءَ جي ليڪن کي هر هر ڏسندو هيس مونکي سندس هٿ تي حادثي يا اتفاقي موت جي ڪا به نشاني نظر نه آئي. ڀٽي صاحب جي اپيل رد ٿيڻ بعد هڪ ڏينهن ڳالهين ڪندي پارٽ هٿ لوڏي رهيو هو ته مان سندس حياتيءَ جي لڪير کي غور سان ڏسي رهيو هيس. ڀٽو صاحب چوڻ لڳو ته رفيع منهنجي هٿ تي ڇا آهي جو جنهن کي ايتري غور سان ڏسي رهيو آهين. مون جواب ڏنو ته جناب اوهان جي هٿ تي زندگيءَ جي لڪير مان معلوم ٿئي ٿو ته اوهان جي حياتي وڏي آهي. ڀٽي صاحب چيو ته ڪرنل! ڀٽا هميشه جوانيءَ ۾ مرندا رهندا آهن. مون جواب ڏنو ته توهان جو هٿ ان جي ابتڙ چٽي رهيو آهي. هن پنهنجو هٿ ڏنو مون سمجهيو ته مون کي ڏسڻ لاءِ ڏيندو پر ائين نه ڪيائين. پوءِ چوڻ لڳو ته رفيع

ٻن ڪنڌن مان هڪ کي ويڙو آهي ڀٽي جو ڪنڌ يا جنرل ضياءَ جو ڪنڌ. جيئن ته ڀٽي جو ڪنڌ اندر آهي ان ڪري ان کي ئي ويڙو چوندا. جيل ۾ قيد هئڻ دوران ڀٽي صاحب جي لکڻين ۾ ان ڳالهه جا اشارا آهن ته جنرل ضياءَ ۽ سندس ٽولو کيس ماريندا خاص طرح سندس ڪتاب ”اگر مون کي قتل ڪيو ويو ته“ ۾ فوجي حڪومت هٿان پنهنجي زندگي ختم ٿيڻ جي خدشي جو اظهار ڪيل آهي ۽ اهو خدشو سچ ثابت ٿيو. پاڪستان جي ڪروڙين ماڻهن کان سندن پيارو اڳواڻ هميشه لاءِ جدا ڪيو ويو.

فرانس جي صدر ڏانهن ذوالفقار علي ڀٽو جو آخري خط

ڊيئر مسٽر پريزيڊنٽ!

اگر موت جي هن ڪال ڪوٺڙيءَ مان جنهن تي سخت حفاظتي پهرو لڳل آهي. هٿ ٻاهر ڪڍڻ ايترو مشڪل نه هجي ها ته مان اوهان کي پنهنجي جذبات کان واقف ڪرڻ لاءِ گهڻو اڳ رابطو ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ها.

هن وقت جڏهن مان موت ۽ حياتيءَ جي تارازي ۾ لڏي رهيو آهيان. مسٽر صدر اوهان ڄاڻو ٿا ته منهنجو ضمير ۽ دل جي سچائي اوهان جي مفڪرائي پيار جي نتيجي ۾ اها نمونديءَ جي اظهار ڪرڻ لاءِ وقت کان اڳ مجبور ڪري رهي آهي چاهي ڪجهه به هجي ايترو چوڻ ضروري ٿو سمجهان ته هڪ معصوم ماڻهوءَ جي عزت بچائڻ لاءِ اوهان جنهن ڳڻتي ۽ جو اظهار ڪيو ان سان اوهان ۽ اوهان جي ملڪ جي عوام پاڪستان جي ماڻهن جون دليون کٽي ورتيون آهن.

فرانسسي 1781ع کان اڳ مغربي تهذيب جو وڏو مرڪز رهيو آهي. 1958ع تائين جنت جي مثال رهيو آهي. ان کان اڳ يورپ ۾ اهڙو ڪو مثال نٿو ملي. اوهان ڪميونسٽ چيلينج جو مقابلو سڌو سنئون پنهنجي ٽيڪنالوجي ۽ ٽيڪنڪ سان ڪيو آهي ۽ پنهنجي دفاع کي مضبوط ڪري طاقت جو توازن قائم رکيو آهي. ڪميونسٽ رياستن خاص طرح روس ۽ چين سان اوهان جي تعلقات جو توازن قابل ذڪر آهي.

فرانس ٻه غير معمولي سپاهي پيدا ڪيا آهن جن جي رهبريءَ ۾ توهان جي ملڪ قابل ذڪر ترقي ڪئي آهي.

1- نپولن بونا پارٽ 2- چارلس ڊيگال

في الحال مان پنهنجي ملڪ جي ڳالهه ٿو ڪريان سنڌو ماڻهيءَ جي تهذيب وڏي آڳاٽي ۽ شاندار آهي. پر هاڻي هتان جي رهاڪن کي خوف ۽

دهشت ۾ گذارڻو ٿو پوي آزاديءَ کان وٺي اڄ تائين هي ملڪ تي دفعا فوجي حڪومت جي تجربن مان گذريو آهي. هرڪا سياست فوجي بغاوت هن ملڪ کي پهرينءَ فوجي بغاوت جي دور کان به ڪمزور ڪندي رهي آهي. جيڪڏهن اهڙا حادثا ڀارت ۾ پيش اچن ها ته اڄ تائين ٽن يا چئن ٽڪرن ۾ ورهائجي وڃي ها. لاقانونيت ته ڀارت ۾ آهي پر اتي جمهوريت جون پاڙون ايتريون ته مضبوط آهن جو وڏي ۾ وڏو سياستدان به اسان جي ڊڪٽيٽرن کان بهتر هوندو آهي. مون به دفعا فوجي آمريت جو ڪاميابيءَ سان مقابلو ڪيو آهي پر آخرڪار ٽئين دفعي ۾ موت جي سزا ملي آهي. جيڪڏهن مونکي قتل ڪيو ويندو ته منهنجو خون برصغير جي نوجوان مرد ۽ عورت جي منهن تي اهڙي لالي بنجي اُڀرندو جهڙي بهار جي مند ۽ فرانسيسي گلاب ۾ هوندي آهي. مان پندرهن سالن کان آزاديءَ جي جنگ وڙهي رهيو آهيان. مون نهرو ۽ قائداعظم سان به ڪم ڪيو آهي. مون جنرل ۽ ڊيگال کي سندس عروج جي زياني ۾ ڏٺو آهي. مون کي مائوري تنگ جي عزت جو شرف به حاصل ٿيو آهي. منهنجي سياست عشق ۽ شاعريءَ جو ميلاپ آهي. مرن اڄ تائين عوام کانسواءِ ٻئي ڪنهن سان محبت نه ڪئي آهي. ان ڪري مان سمجهان ٿو ته ”عوام طاقت جو سرچشمو آهي“ اهو ڪو سياسي نعرو نه پر منهنجو پڪو اعتقاد آهي.

ان ڪري مسٽر پريزڊنٽ جيڪڏهن مان جيئرو رهيس ته هر حال ۾ پنهنجي جدوجهد جاري رکندس چاهي مونکي ان لاءِ ڪيتري به وڏي قرباني ڏيڻي چو نه پوي ڪرام جي پلائي واري مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ منهنجي خاندان کي ڪيتريون ئي تڪليفون ڏسڻيون پئجي رهيون آهي.

مونکي اُميد آهي ته مير مرتضيٰ ڀٽي اوهان تي جيڪو بار رکيو آهي اوهان محسوس نه ڪيو هوندو آخر هڪ پٽ پنهنجي پيءُ لاءِ ايترو ڪجهه ڪرڻ جو حق ته رکي ٿو.

اوهان جي ملڪ سان مونکي ڪيتري محبت آهي ان جي اوهان کي خبر آهي. اوهان لاءِ مان جيڪي تعريفِي جذبا رکان ٿو انهن مان به واقف آهيو. جيڪڏهن مان زندهه رهيس ته انسانيت جي پلائي لاءِ ڪيل ڪم مان حاصل ٿيندڙ خوشيون گڏجي محسوس ڪندا سين.

پر جيڪڏهن مان ماريو وڃان اوهان کي ٻيهر ملڻ تائين هن دعا سان الوداع ڪيان ٿو ته منهنجي ملڪ جي ماڻهن کي غربت لاچارِي، خيرات پنڀڻ

کان بچائڻ لاءِ اسان جنهن ڪم جي شروعات ڪئي آهي ان کي پوري ڪرڻ لاءِ چڱا ماڻهو اچن.

قاتل قرار ڏنل شخص جي حيثيت ۾ مان ايتري همت نٿو رکڻ جو اوهان کي پنهنجو دوست چئي سگهان. مهرباني ڪري منهنجا عزت ۽ احترام ڀريل جذبا پنهنجي وفادار ۽ لائق گهر واريءَ تائين پهچائيندا ۽ پنهنجي پٽ هينريءَ کي منهنجا پيار پريا سلام چئجو.

سمنڊ جيتري وسيع عزت ۽ اونهي پيار سان.

ذوالفقار علي ڀٽو

شهيد ذوالفقار علي ڀٽي جو آخري خط

هي خط 4 اپريل 1979ع جي آخري رات ڀٽي شهيد فرانس جي صدر واري زيسڪار ويسٽان کي لکيو هو جيڪو ان وقت يورپي يونين جو صدر هو. هي خط ڀٽي صاحب قاسي ملڻ کان اڳ لکيو هو جيڪو ان جو آخري خط ثابت ٿيو.
ڊيئر پريزيڊنٽ!

مون ٻن فوجي آمريت جو ڪاميابيءَ سان مقابلو ڪيو آهي. ان ڪري ٽينءَ مون کي مارڻ جو حڪم ڏنو آهي. جيڪڏهن مون کي قتل ڪيو وي ته منهنجورتن هن ملڪ جي نوجوان مرد عورت لاءِ اهڙي لالي بڻبي جهڙي بهار جي مند ۾ فرانسيسي گلاب ۾ هوندي آهي. اوهان ڪميونسٽن جي چئلينج جو مقابلو پنهنجي ٽيڪنڪ ۽ ٽيڪنالاجي سان سڌو سنئون ڪريون ٿا اسان وري اڻ سڌيءَ طرح اهڙو مقابلو فوجي آمرن جي فوجي بغاوتن سان مزاحمت جي صورت ۾ ڪريون ٿا جيڪي اقتدار تي قبضو ته امان امان قائم ڪرڻ لاءِ ڪن ٿا پر خود بدامني پيدا ڪن ٿا. مغربي ملڪ انهن جو بچاءُ ڪري پاڻ پنهنجي تباهيءَ جو بچ پوکن ٿا. مان 15 سالن جي عمر کان وٺي هڪ جوشيلو ۽ پنهنجي مقصد تي ٺاه نه ڪرڻ وارو آزاديءَ جو مجاهد رهيو آهيان. منهنجي سياست عشق ۽ شاعري جو مجموعو آهي منهنجو سڀ کان چٽو عشق عوام سان رهيو آهي ان ڪري مان عوام جي اقتدار تي هڪ سياسي نعري وانگر نه پر پورو پورو يقين ۽ اعتقاد رکڻ ٿو.

جيڪڏهن مغرب جي خود غرضي ۽ ڪوتاه نظري ۽ مشرق جي انڌي جذبا نيت انسانيت کي ٽين عالمگير جنگ ۾ مبتلا ڪن تڏهن به انسان ان خاڪ مان ٻيهر وڌي شان ۽ شوڪت سان پيدا ٿيندو. ”مان واعدو ٿو ڪريان ته جيڪڏهن منهنجي جان بچي ويهي ته ان ميدان ۾ بي پناه مشڪلاتن کان بي ڊپو ٿي جنگ جاري رکندس. جيڪڏهن مان مري وڃان ته پوءِ اوهان کي هن دعا سان خدا حافظ چوان ٿو ته ”منهنجي عوام جي نفرت انگيز غربت ۽ بي سروسا مانيءَ کي ختم ڪرڻ واري نامڪمل جنگ کٽڻ لاءِ وڌيڪ سٺا ماڻهو ايندا.“

ذوالفقار علي ڀٽو
راولپنڊي جيل 4- اپريل 1979ع

ڀٽو نيوپولين ۽ جنرل ڊيگال

فرانس جي اڳئين صدر والري زسيڪارويستان ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي اعليٰ سياسي نظرين سبب ساڻن خاص محبت رکندو اهو ئي سبب آهي جو پنهنجي اتحادي ملڪ آمريڪا جي سخت مخالفت باوجود پاڪستان کي ايٽمي ري پروميسنگ پلانٽ ڏيڻ جو معاهدو ڪيو جيتوڻيڪ آمريڪا ايٽمي پلانٽ واري ٺاه تي سفارتي سطح سخت واويلا مچائي پر فرانس پنهنجي اعلان تي سختيءَ سان قائم رهيو. فرانس جي اڳوڻي صدر پنهنجي هڪ خاص مضمون ۾ ڀٽي صاحب جي شخصيت کي گهڻو ساراهيو آهي کيس فرانس جي تاريخ جي عظيم هيرو نيوپولين بوناپارٽ ۽ ٻي مهاڀاري لڙائيءَ ۾ فرانسيسي قوم کي جرمن فوج جي قبضي کان آزادي ڏياريندڙ عظيم جنرل ڊيگال سان مشابهت ڏني اٿس. لکي ٿو ته:

ڏهن سالن کان ڪجهه وڌيڪ عرصو گذريو آهي جو مون کي 3 جولاءِ 1977ع ۾ ايلس پيلس ۾ هڪ خط مليو جيڪو ذوالفقار علي ڀٽو ڪنهن نه ڪنهن طرح راولپنڊي جيل مان مون تائين پهچائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو. خط جي شروعات هنن لفظن سان ٿيل هئي ته ”ان ڪال ڪوئڙيءَ مان جنهن جي چوڌاري سخت پهرو آهي. لوهي سلاخن مان رابطي ۾ اچڻ ڏکيو نه هجي ها ته گهڻو اڳ اوهان کي دلي مبارڪباد پيش ڪريان ها.“

هي جذباتي خط موت جي ڏاڪي تي بيٺل شخص لکيو هو. هڪ مجاهد لکيو هو. هن ۾ جمهوريت جي وڪالت سان گڏ فوجي آمرن جي ڪريل ذهنييت آنڊيو ويو هو جيڪي نظر و ضبط جي نالي تي اقتدار تي قبضو ڪري بدنظمي پکيڙن ٿا. ان خط ۾ عوام جي آزادي لاءِ سخت ۽ بي غرضانه جدوجهد جو عهد ڪيو ويو هو. انهن ڏکوئيندڙ گهڙين ۾ ڪنهن دلير شخص ۾ ئي اها خوبي ٿي سگهي ٿي ته هوشڪست ۽ خوف جو شڪار ٿيڻ بجاءِ اهڙو خط لکي حقيقت اها آهي ته عليءَ جي دل ۾ اها اميد هئي ته سندس خون هن ننڍي کنڊ جي نوجوان مردن ۽ عورتن ۾ جدوجهد جو جذبو

پيدا ڪندو. موت جي اکين ۾ اڪيون ملائي جرئت جو مظاهرو ڪرڻ جو مطلب مستقبل تي پختو يقين هجڻ آهي. اهڙو مثال قائم ڪرڻ جنهن تي عمل ڪري پاڪستان ۽ ٻيا ڀٽي پيل ملڪ ترقي ڪري خوشحالي ماڻي سگهن.

جولاءِ 1977ع ۾ فوج سندس حڪومت جو تختو اونڌو ڪيو ته سندس دوستن کيس مشورو ڏنو ته ڪنهن ٻئي ملڪ ۾ پناه وٺي هن تي بيهودا الزام لڳايا ويا ته پاڻ پنهنجي بي گناهي ثابت ڪرڻ کي ترجيح ڏنائين. جيتوڻيڪ مقامي جوفيصلو اڳيئي طي ٿيل هو. موت جي سزا ٻڌائي وڃڻ کانپوءِ ان وقت جي مارشل لا ايڊمنسٽريٽر جنرل جي ضياءَ الحق کي رحم جي اپيل ڪري سگهيو ٿي پر هن ائين نه ڪيو ۽ پنهنجي گهر پاتين کي به منع ڪري ڇڏيائين ته ڪنهن به صورت ۾ اپيل نه ڪن.

اوهان کي خبر آهي ته مون سندس مرضي جي برخلاف رحم جي اپيل ڪئي هئي پر اها به رد ڪئي وئي. علي ڀٽو انصاف گهري رهيو هو خيرات نه پر کيس انصاف ملي نه سگهيو. ڊاڪٽر نيازي مون کي ان وقت لکيو ته پتي جو مقدمو ڪو عام مقدمو نه هو ۽ پتي کي ٻڌايل سزا ڪا عام سزا نه هئي جيڪا رڳو مقامي جي تحقيقات جي بنياد تي ٻڌائي وڃي. سنجيده لفظن ۾ سڀ ڪجهه ٻڌايو ويو هو.

علي ڀٽو پنهنجي ملڪ جي علائقائي حيثيت جيڪا تڪليف ڏيندڙ فوجي ٽڪراءَ سبب ڀڳ ڀڳ پر شڪار ٿي هئي. بحال ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو هو. هن ۾ هڪ نئين سفارتي صورتحال کي قبول ڪرڻ جي سياسي جرات هئي. جنهن جو اظهار هن بنگلاديش تسليم ڪرڻ جي صورت ڪيو. ساڳئي سال هن ڀارت سان سفارتي تعلقات معمول تي آڻي ٻيهر ان سياسي جرات جو مظاهرو ڪيو.

صرف عقلمند ماڻهو ئي اهڙا بي مثال ڪارناما سرانجام ڏيڻ جي اهليت رکندا آهن. علي ڀٽو نپولين ۽ چارلس ڊيگال جهڙن عظيم اڳواڻن وانگر جن جي هو تعريف ڪندو هو. بين الاقوامي توازن جو عالمي تصور جو حامی هو. علي ڀٽو هڪ دورانديش سفارت ڪار هو هن سوويت يونين سان تعلقات بگاڙڻ بغير چين سان دوستاڻا ناتا قائم ڪيا ۽ آمريڪا سان به ويجهو لاڳاپو برقرار رکيا. اولهه يورپ ڏانهن به توجه ڏنائين. هن دولت

مشترڪ مان جدا ٿيڻ تي ڪا به هٻڪ محسوس نه ڪئي اهڙيءَ طرح جنرل ڊيگال سان هڪجهڙائيءَ جو مظاهرو ڪيائين.

وڏين طاقتن وچ ۾ توازن قائم رکڻ جي خواهش ويجهن پاڙيسرين سان پروسي واري فضا ۾ تعلقات قائم ڪرڻ تاريخ جي ليرگهير تي نظر رکڻ ۽ ان تي اثر انداز ٿيڻ جي اهليت هجڻ هي سڀ عقلمندي ۽ دورانديشي جون نشانيون آهن جن جي ذات علي ڀٽو کي هئي. ملڪي سياست ۾ پاڻ اهڙي قسم جي دورانديشيءَ جو ثبوت ڏنائين. هو دنيا ۾ هڪ نئون ملڪ پيدا ڪرڻ جو خواهشمند هو جنهن ۾ هن کي ڪاميابي نصيب ٿي ۽ ثابت ڪيائين هيءَ قوم زندهه رهڻ جي صلاحيت رکي ٿي. ملڪ کي پائدار بنيادن تي بيهارڻ لاءِ هو ان حقيقت مان واقف هو ته کيس مذهبي سياسي ۽ معاشي حقيقتن سان ٺاه ڪرڻو پوندو ان بعد دنيا جي ان حصي ۾ پيدا ٿيندڙ واقعن ثابت ڪيو ته سندس سوچ درست هئي. اسلام سان گهري محبت رکڻ وارن پاڪستاني ماڻهن جي هن ملڪ ۾ علي ڀٽو آئيني جمهوري حڪومت قائم ڪرڻ جو خواهش مند هو پر افسوس جو سندس راه ۾ رنڊڪون وڌيون ويون.

بهرحال ان جا مکيه سڌارا اڄ به اسان جي ذهنن ۾ محفوظ آهن. هن فوجي طرز جي انصاف جو عملي طرح خاتمو آندو. سياسي قيدي آزاد ڪيائين هن گهٽ ۾ گهٽ پگهار جو سرشتو رائج ڪيو. طبي سهوليتون ڏياريا. رٽائر مينٽ بعد مزورن لاءِ پينشن جو نظام بحال ڪرايائين هڙتال جو حق ميجرايائين.

پاڪستان جي هاڻوڪن واقعن مان سندس سوچ ظاهر ٿئي ٿي. علي ڀٽو پنهنجي پاليسين جو بنياد وقتي ڳالهين تي زير مستقل بنيادن تي رکيو هن جان ڏئي ڇڏي پر پنهنجي اصولن تان نه هٽيو. ذوالفقار علي ڀٽي جان ڏئي جيڪا ڪاميابي حاصل ڪئي سا سندس ڌيءَ بينظير جي ڪاميابي جي صورت ۾ ظاهر ٿي.

مان چاهيان ٿو علي ته ڀٽي جي خط جو آخري پروگرام اوهان کي پڌريان.

”مان زندهه رهيس بلاشڪه وسيلن جي زير ورهاست متعلق انساني جدوجهد کي ڪامياب ڪرڻ لاءِ گڏجي ڪم ڪنداسين. جيڪڏهن مري ويس ته هن دعا سان اوهان کي خدا حافظ چونڊس ته مان پنهنجي عوام کي

غريبِي ۽ لاچارِيءَ جي چار مان ڪيڙي جي اڻپوري جدوجهد ڇڏي ٿو ويهان ان ڪم کي پوري ڪرڻ لاءِ چڱا ماڻهو اڳتي ايندا.

هڪ سزا مليل ۽ قاتل سڏيو ويڃڻ ڪري مان پاڻ ۾ ايتري همت نٿو سمجهان ته اوهان کي پنهنجو دوست چئي مخاطب ٿيان. مهرباني ڪري پنهنجي معزز ۽ محترم گهر واريءَ کي منهنجا سلام ۽ پٽ کي مون طرفان پيا ڪندا.

شڪريه علي ڀٽو ته اوهان ڪيتري پياري هستي هئا ۽ توهان ڪهڙا ڪهڙا ڪارناما سرانجام ڏنا. هاڻي منهنجو وارو آهي ته اوهان کي خدا حافظ چوان جيتوڻيڪ منهنجو اوهان تائين پهچڻ اوهان جي ڪال ڪوٺڙيءَ جي نسبت وڌيڪ مشڪل آهي. پر مان هيءَ ڳالهه دل سان چوان ٿو ۽ ڄاڻان ٿو ته هڪ ڏينهن ايندو جڏهن اوهان سان وري ملاقات ٿيندي

بينظير ڀٽو ڏانهن آخري خط

ذوالفقار علي ڀٽي پنهنجي نوجوان ڌيءَ بينظير ڀٽو ڏانهن راولپنڊي جيل مان سندس سالگره جي ڏينهن 21 - جنوري 1976ع تي محبت ۽ همدرديءَ جو خط لکيو. ان وقت بينظير پاڻ به قيد ۾ آهي ۽ پنهنجي پيءُ تڪليف جي کان چڱي ريت واقف آهي. هي پيغام هڪ جيل کان ٻئي جيل تائين هڪ زنجير کان ٻئي زنجير تائين دنيا جو هڪ عجيب رابطو آهي. لکي ٿو ته:

اوهان جي ڏاڏي مونکي فخر جي سياست سڀڪاري آهي ۽ اوهان جي ڏاڏيءَ مونکي غربت جو سبق ڏنو آهي مان پنهي جي ڳالهين تي عمل ڪندو آهيان. پياريءَ ڌيءَ مان توکي رڳو هڪڙو پيغام ٿو ڏيان، هي پيغام مستقبل جو پيغام آهي ته عوام تي ڀروسو ڪريو انهن جي چوٽڪاري ۽ مساوات لاءِ ڪم ڪريو. الله تعاليٰ جي جنت تنهنجي والده جي پيرن هيٺ ۽ سياست جي جنت عوام جي قدامن هيٺ آهي. وڏن ماڻهن لاءِ ته هي ننڍيون ڳالهيون آهن. پر مون جهڙن ننڍن ماڻهن لاءِ وڏيون ڳالهيون آهن. تون وڏي ٿي نٿي سگهين جيستائين تون زمين کي چمڻ لاءِ تيار نه آهين، يعني عاجزيءَ جو رويو اختيار نه ڪنديءَ، تون زمين جو دفاع نه ڪري سگهنديءَ. تيستائين زمين جي خوشبوءِ مان واقف نه هونديين. مان پنهنجي زمين جي خوشبوءِ مان واقف آهيان. مان هن جيل جي ڪوٺڙيءَ مان توکي ڪهڙو تحفو ڏيان جڏهن ته مان رڳو پنهنجو هٿ به ٻاهر ڪڍي نٿو سگهان بس عوام جو هٿ ئي تحفي ۾ ٿو ڏيان ۽ مان تنهنجي لاءِ ڪو به فنڪشن ڪري نٿو سگهان فقط توکي هڪ مشهور نالو ۽ مشهور يادگيرن جي تقريب جو تحفو ٿو ڏيان، تون دنيا جي سڀ کان قديم تهذيب جي وارث آهين. ان قديم تهذيب کي وڌيڪ ترقي يافته ۽ طاقتور بنائڻ لاءِ پنهنجو ڀرپور ڪردار ادا ڪر. مون ٽن خاص قوتن جو 1977ع ۾ ذڪر ڪيو هو ۽ چيو هيم ته اهي ئي خوفناڪ قوتون سرگرم عمل آهن جيڪي ڪڏهن هڪٻئي سان وڙهن ٿيون ته ڪڏهن

هڪ ٻئي سان تعاون ڪن ٿيون. اهي قوتون آهن مذهب ڪميونزم ۽ وطنيت. مون پنهنجي ملڪ جي ماڻهن کي چيو هو ته ڪنهن هڪ نظريه جي پاسداريءَ ۾ پاڻ ۾ وڙهڻ بدران انهن جي خاص خاص نقطن تي پاڻ ۾ مفاهت پيدا ان تحمل ۽ بردباريءَ سبب ڪا به تلخي پيدا نه ٿيندي ۽ عالمي ۽ علائقي امن به برقرار رهندو. سمجھداري انهي ۾ آهي ته پنهنجو نظريو ڪمزور به نه ٿئي ۽ ان سان وفاداري ۾ ڪا تبديلي به نه اچي. ان جو مطلب آهي ته ”جيءُ جيئڻ ڏيو“.

هڪڙو وقت هو جڏهن قائداعظم کي هندو مسلم اتحاد جو سفير چيو ويندو هو پر جڏهن هو هندن جي تنگ نظر ذهنيت جيڪا سياست ۽ اقتصاديات تي ٻڌل هئي، مان واقف ٿيو تڏهن هن اقبال جي خواب جي تڪميل ڏانهن ڌيان ڏنو ۽ ان تي مضبوط ارادي سان قائم رهيو. پاڪستان جي مخالفت انڊين ڪانگريس طرفان قوم پرست مسلمانن ڪئي جن ۾ مودودي ۽ ان جي جماعت اسلامي شامل هئي. گانڌيءَ اعلان ڪيو ته هو ڀارت ماتا جي ورهاست لاءِ ڪڏهن به راضي نه ٿيندو. مسلمانن جي گهڻائي وارن صوبن ۾ پاڪستان جي مخالفت پنجاب جي وڏي وزير خضر حیات خان توانه بنگال ۾ مخالفت فضل الحق سنڌ ۾ مخالفت اله بخش سومري ڪئي. 1943ع ۾ ان جي قتل ٿيڻ بعد جي.ايم سيد ان جي پيروي ڪئي. سرحد ۾ سرحدي گانڌي عبدالغفار خان ۽ رياست ڄمون ۽ ڪشمير ۾ شيخ محمد عبدالله مخالفت ڪئي. انهن حالتن هوندي به مسلم عوام قائداعظم جو ساٿ ڏنو. هندن جي دشمني ۽ انگريزن جي منافقت مسلمانن جي جذبي کي وڌيڪ اپاريو. نيٺ انهن هڪ جرائتمند ۽ باهمت ليڊر قائداعظم جي قيادت هيٺ فتح حاصل ڪئي. مان هڪ ناممڪن صورتحال کي بچائڻ لاءِ اقوام متحده ۾ حد درجي جي ڪوشش ڪري رهيو هوس تڏهن جنرل يحيٰ خان ٿيندڙ تباهيءَ جو جائزو ورتو کيس يقين ٿي ويو ته هاڻي ڪجهه به واپس ٿي نٿو سگهي، جيڪو بچيو آهي اهو به خطري ۾ آهي، ان ڪري هن هڪ خاص جهاز مون کي پاڪستان ڏانهن واپس گهرائڻ لاءِ موڪليو. 20 ڊسمبر 1971ع تي صبح جو ساڍي ڏهين وڳي مان جنرل يحيٰ خان وٽ پهتس. ڏنر ته سندس اکيون ڳاڙهيون هيون، شراب جي بوتل سندس ڀر سان رکيل هئي. چيائين ته اسان هارا يو آهي باقي بچيل پاڪستان جي چارج تون سنڀال صرف اوهان ئي آهيو جنهن ۾ باقي رهيل ملڪ کي بچائڻ جي صلاحيت

آهي. اهڙي نازڪ وقت ۾ مون سوائين ٻارهيڻ وڳي صدر پاڪستان جي حيثيت ۾ حلف ڪيو.

جن سڀني مسئلن تي مون يڪدم ڌيان ڏنو انهن ۾ ملڪي آئين سرفهرست هو صوبائي خودمختياري جهڙي چرڪائيندڙ مسئلي تي منهنجي ڪوششن سبب جمهوري اتفاق راءِ سان آئين منظور ٿي ويو. ان بعد مون سماجي ۽ اقتصادي سڌارا آندا. مون بنگلاديش جي مسئلي کي بنگلاديش کي تسليم ڪري حل ڪيو. ڀارت سان بنا ڪنهن ڳجهي شرط جي شملہ معاهدو ڪيو ۽ پنجاب ۽ سنڌ جي پنج هزار چورس ميلن جو علائقو واپس ورتو. 90 هزار جنگي قيدي باعزت طور بنا ڪنهن جنگي مقامي جي واپس ورتا. لاهور ۾ اسلامي سربراهي ڪانفرنس ڪرائي ۽ آمريڪا طرفان هٿيارن تي لڳل پابندي ختم ڪرائي. مون هٿياربند فوجن کي نئين طرح منظم ڪيو. مون کي سڀ کان وڌيڪ خوشي هن ڳالهه جي آهي ته ملڪ کي سڀني سياسي پارٽين طرفان مڃيل آئين ڏنو جيڪو جمهوري اسيمبليءَ يڪراءِ منظور ڪيو آهي.

فوجي ڊڪٽيٽرن ملڪ جي جمهوري ادارن کي تباھ ڪري ڇڏيو آهي ۽ پنهنجي عوام سان جانورن جهڙو سلوڪ ڪيو آهي. پيشيور فوجي ڊڪٽيٽرن جي سوچ هڪ جهڙي ئي آهي، انهن جو چوڻ اهو ئي هوندو آهي ته انهن مجبوراً ۽ عارضي طرح بيرڪن مان نڪري ملڪ کي گهرو ويڙهه ۽ ڪيونزرم جي خرابيءَ کان بچائڻ لاءِ حڪومت تي قبضو ڪيو آهي ۽ بدعنوان سياستدان جيڪا گڙڙ پيدا ڪئي آهي ان کي درست ڪرڻ، امن امان قائم ۽ ڪرڻ رشوت ختم ڪرڻ لاءِ انهن اهو قدم ڪيو آهي. جيڪڏهن اوهان ايوب خان، يحيٰ خان ۽ ضياءُ الحق جي تقريرن جو مطالعو ڪندا ته سڀني ۾ اها هڪ جهڙي ڳالهه نظر ايندي آهي ايتي ري پروسيڪيٽنگ پلانٽ واري ٺاهه ۾ ترميم ڪرڻ نامي جي ڪاٺين ۾ ٻاهرين ملڪن جي فائڊن کي تحفظ ڏيڻ۔ ناٿو يا سينٽو جهڙن معاهدن مان نه نڪرڻ جي خاطري ڪرائڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا ۽ جڏهن اقتدار کان الڳ ٿيندا آهن ته پٺيان وڌيڪ بي قاعدگيون، رشوت خوري، ڪمزور اقتصاديات ۽ انتشار ڇڏي ويندا آهن. انهن جو خيال آهي ته سياستدان مسئلن ۾ اجايو ڊيگهه ٿا ڪن. فوجي سپاهي يڪدم ڪاميابي حاصل ڪري وٺندا آهن. ايوب خان يحيٰ خان ۽ هاڻي ضياءُ الحق ڪشمير جو مسئلو فوجي انداز ۾

جلد حل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي پر انهن مان هر هڪ ان مسئلي کي وڌيڪ ڏکيو بنائي ڇڏيو. مطلب ته انهن جي حماقتن عوام کي وڌيڪ مشڪلاتن ۽ تڪليفن ۾ مبتلا ڪري ڇڏيو. اهو نه سمجهو ته فوجين جيڪي مون سان ڪيو آهي ان ڪري مان انهن جي خلاف آهيان پر مان تاريخ مان تمام گهڻو واقف آهيان. مون کي خبر آهي ته نپولين بوناپارٽ جهڙي محب وطن فرانس جي قومي هيرو انقلاب جي بانيءَ سان ڇا ڪيو ويو. مصر ۾ جمال عبدالناصر فاروق جي بدعنوان حڪومت جو تختو اونڌو ڪيو سندس ڪيترن ساٿين جي خواهش هئي ته فاروق کي قتل ڪيو وڃي پر ناصر انڪار ڪيو هن فاروق کي مصر مان نڪري وڃڻ جي اجازت ڏني. ان ڪري ناصر کي مهذب دنيا ۾ عزت سان ڏنو ٿو وڃي. جڏهن شاه فاروق روانو ٿيو ته ناصر پنهنجي بادشاهه کي سلام ڪيو. هڪ سٺي مسلمان جي حيثيت ۾ ناصر اسلامي روايتن جي پيروي ڪئي. مصر جي انقلاب کي ان ڪري نقصان نه پهتو جو هن انقلاب سان رحمدليءَ جو مظاهرو ڪيو ويو. ترڪيءَ ۾ فوجين جو خيال هو ته ترڪيءَ جي مسئلن جو حل اڏنان مينڊريز کي قاسي ڏيڻ ۾ آهي. سيپٽمبر 1960ع ۾ ايوب خان مون کي ترڪيءَ موڪليو ته فوجين هٿان مينڊريز کي قاسي ڏيڻ کان بچائڻ جي اپيل ڪريان. مون جنرل گرسل سان سندس پرڏيهي وزير جي موجودگيءَ ۾ ڊگهي ملاقات ڪئي. جنرل گرسل مون کي چيو ته مينڊريز کي قاسي ڏيڻ سان سڀ مسئلا حل ٿي ويندا ۽ ماڻهو ٻن ٽن مهينن ۾ مينڊريز کي وساري ڇڏيندا. مون جنرل گرسل کي چيو ته مينڊريز ته قاسيءَ کان پوءِ لافاني ٿي ويندو پر ان واقعي جو گهرو داغ ترڪيءَ جي چهر تي تان ڪڏهن به نه ميساريو. ترڪي اڄ تائين ان ڏکوئيندڙ واقعي کان متاثر آهي ۽ ان نفسياتي صدمي کان چوٽڪارو حاصل ڪري نه سگهيو آهي.

انهن وحشين جيڪي ڪجهه مون سان ۽ منهنجي دوستن سان ڪيو تنهن قومي مفادن کي سخت نقصان پهچايو آهي. مون کي ذاتي تڪليف پهتي آهي پر قومي جذبو ان تي غالب آهي. هي ماڻهو پاڪستان کي 1947ع واري دور ۾ واپس وٺي آيا آهن. ان وقت عوام ۾ جيڪو اتحاد ۽ اخوت جو جذبو هو. هاڻي اهو به نه رهيو آهي. هي اسان کي پوئين پيرين واپس وٺي آيا آهن. قومون يا ته ترقي ڪري اڳتي وڌنديون آهن يا وري نابود ٿي وينديون آهن.

تون هاڻي پنهنجي عمر جي موسم بهار ۾ آهين پر ماحول جي اونداهي سرديءَ ۾ رهي رهي آهين، هر هنڌ مايوسيءَ ۽ بي اطميناني آهي. دنيا جي ڪن ملڪن ۾ انهي مايوسيءَ وارين حالتن جو تدارڪ ٿي سگهي ٿو هتي ته تدارڪ جو وقت گذري ويو آهي. انسانيت بدترين بحران ۾ مبتلا آهي مان ائٽر تباهيءَ کي ايندو ڏسي رهيو آهيان. تون ان کان بچڻ لاءِ تياري ڪر جيڪا سرماييداري يا ڪميونسٽ بلاڪ پنهي مان ڪنهن به هڪ جي حمايت ڪرڻ سان نه بلڪه عوام سان رابطو ڪري انهن جي خواهشن ۽ گهرجن مطابق پارٽي کي ٻڌل رکي ڪري سگهين ٿي.

تو کي آخر تائين انسان ذات جي عزت احترام ۽ مساوات لاءِ ڪوشش جاري رکڻ کپي. مسئلن جي صحيح سڃاڻپ سان ئي انهن جو حل ٿيندو. بي همتي ڪمزوريءَ جي نشاني آهي.

انهن شروعاتي دستاويزن مان جيڪي مون لکيا آهن ۽ تقريرن مان جيڪي وقت به وقت مان ڪندو رهيو آهيان. خاص طرح پاڪستان پيپلز پارٽيءَ جي قيام بعد تن مان به فائدو حاصل ڪندي ره. اهي خيال ۽ نظريا اسلامي تاريخ جي روشنيءَ ۾ نئين حالتن ۽ واقعن مطابق آهن. مون کي يقين آهي ته ماڻهو اڃا تائين چاهن ٿا ته مان سياست جي اسٽيج تي هجان پر جيڪڏهن مجبوراً مون کي سياست جي اسٽيج کان جدا ٿيڻو پيو ته تون مون کان وڌيڪ فصيح ۽ بليغ خطاب ڪري سگهين ٿي. عوام سان تنهنجو مڪمل تعلق هوندو تنهنجي جدوجهد ۾ وڌيڪ طاقت ۽ جوش هوندو تنهنجو هر قدم جراتمند ٿو هوندو. مون وٽ صرف اهو ئي تحفو آهي جيڪو مان توکي تنهنجي سالگره تي ڏيان ٿو.

مان پنجاهه سالن جو ٿي ويو آهيان ۽ تون منهنجي اڌ عمر جيتري آهين، منهنجي عمر تائين پهچڻ وقت توکي عوام لاءِ منهنجي حاصل ڪيل ڪاميابين کان پيڻ تي ڪاميابي حاصل ڪرڻ گهرجي. مير غلام مرتضيٰ جيڪو منهنجو پٽ ۽ وارث آهي اهو هن وقت مون سان گڏ نه آهي ۽ نه وري شاهنواز ۽ صنم گڏ آهن. منهنجي ورثي جي حصي طور انهن کي به هن پيغام ۾ شريڪ ڪيو وڃي.

ذوالفقار علي ڀٽو

ڊسٽرڪٽ جيل - راولپنڊي

21 - جون 1978ع

ذوالفقار علي ڀٽو شهيد جي زندگيءَ جي آخري رات

ڀٽي صاحب کي 3-4 اپريل جي وچ واري رات قاسي ڏني ويئي ان رات سينٽرل جيل راولپنڊي کي اهڙي طرح سيل ڪيو ويو هو جو ڪا به شي اندران ٻاهر نه اچي سگهي نه ٻاهران اندر وڃي سگهي. ڀٽي صاحب کي رات جو 2 بجي مهل قاسي ڏني ويئي جيڪا جيل جي قانونن جي خلاف آهي. عام طرح موت جي سزا فجر مهل ڏني ويندي آهي پر جنرل ضياءَ ۽ سندس ٽولي جو خيال هو ته رات جي اونداهه ۾ قاسي ڏني لاش لاڙڪاڻي پهچائي ڏينهن جي روشنائيءَ کان دفن ڪرائجي جيئن عوام کي خبر نه پئجي سگهي. هن خوف واري ماحول ۾ قاسيءَ کان اڳ ۽ پوءِ ڇا وهيو واپريو ان بابت پڪ سان ڪجهه به چئي نٿو سگهجي ڪيترن ماڻهن جو خيال آهي ته قاسيءَ کان اڳ ڀٽي تي سخت تشدد ڪيو ويو هو جنهن جي نتيجي ۾ پاڻ مري ويو. اهو سچ آهي يا ڪوڙ. ان بابت اهي ماڻهو ٻڌائي سگهندا جيڪي اتي موجود هئا خاص طرح مارشل لا انتظاميه طرفان مقرر ڪيل اسپيشل سيڪيورٽي سپرنٽنڊنٽ ڪرنل رفيع الدين جنهن لاءِ چيو ٿو وڃي ته ان هڪ دستاويز تي ڀٽي صاحب کان صحيح ڪرائڻ تي گهريو پر جناب ڀٽي صاحب انڪار ڪيو ڪرنل جي هر هر زور ڀرڻ تي ڀٽي صاحب انڪار تي قائم رهيو. ان تي ڪاوڙ ۾ اچي ڀٽي صاحب تي سخت تشدد ڪيائين جو سندس پاسريون به ڀڃي پيون ۽ پاڻ دم ڏنائين.

بهر حال ڀٽي صاحب جي حياتي جي آخري رات جي واقعن بابت اهي ماڻهو چڱيءَ طرح ٻڌائي سگهن ٿا. جيڪي ان وٽ موجود هئا جهڙوڪ سپرنٽنڊنٽ جيل صوبه پنجاب چوڌري نذير اختر، جيل سپرنٽنڊنٽ چوڌري يار محمد، اسپيشل سيڪيورٽي سپرنٽنڊنٽ ڪرنل رفيع الدين جيل جو ميڊيڪل آفيسر ڊاڪٽر علي اصغر شاهه اسٽنٽ سپرنٽنڊنٽ جيل مجيد قريشي مجسٽريٽ بشير احمد خان ۽ جلاد تارا مسيح وغيره ڀٽي صاحب

جي قاسيءَ بعد جن جا مختلف اخبارن ۽ رسالن ۾ وقت به وقت انٽرويو شايع ٿيندا رهيا آهن. ڊاڪٽر اصغر علي شاھ ٻڌايو ته قاسيءَ واري رات هڪ بجي كاظم علي بلوچ ۽ مجيد قريشي مونڪي اچي ٻڌايو ڀٽو صاحب ماڻ ڪيون سمهيو پيو آهي متان گذاري ويو هجي مان پريشان ٿي ويس پنهنجي دوائن واري بئگ کڻي ٽڪڙو ٽڪڙو پتي صاحب جي ڪوٺڙيءَ ڏانهن آيس ڏٺو ته ماڻ ڪري سمهيو پيو هو پوءِ اسٽيٽواسڪوپ سيني تي لڳائي ڏٺو ته گهري ننڊ ۾ هو. ايتري ۾ سپرنٽنڊنٽ جيل ۽ ٻيا ملازم به آيا آهي پتي صاحب کي کونگهرا هڻندو ڏسي اطمينان سان واپسي ويا. موت جي تصور کان وڌا وڌا بهادر ۽ دلير ماڻهو به ڏکندا آهن ته انهن جي ننڊ ڦٽي ويندي آهي هو سمهڻ جي ڪوشش ڪندا آهن پر انهن کي موت جي خوف سبب ننڊ نه ايندي آهي پر هي اهو شخص هو جيڪو ڏسڻ ۾ ضعيف ۽ ڪمزور هئڻ باوجود موت کان هڪ ڪلاڪ اڳ آرام واري گهري ننڊ ۾ سمهيو پيو هو جڏهن ته بيگم نصرت ڀٽو ۽ مس بينظير ڀٽو به کيس ٻڌائي ويون هيون ته سندن آخري ملاقات آهي پوءِ اهڙي سڪون اطمينان سان سمهي پوڻ هڪ غير معمولي شخص هئڻ جو ثبوت آهي.

پوءِ سپرنٽنڊنٽ جيل ۽ ٻيا عملدار واپس هليا ويا. مجيد قريشيءَ جي ڊيوٽي لڳائي ويئي ته پتي صاحب کي جاڳائي آخري رسمن لاءِ تيار ڪري ڊاڪٽر اصغر شاھ ٻڌايو ته جڏهن مجيد قريشي پتي صاحب کي جاڳائڻ ۾ ڪامياب نه ٿيو ته پوءِ مون کيس ٻانهن کان وٺي چڪيو ته پوءِ نڍاڪڙي حالت ۾ پڇيائين ته ڪير آهي مون چيو ته مان آهيان ڊاڪٽر اصغر مونڪي ٻڌايو ويو هو ته اوهانجي طبيعت خراب آهي پتي صاحب چيو ته مان بالڪل ٺيڪ آهيان مونڪي آرام ڪرڻ ڏيو مجيد قريشيءَ چيو ته سرا! اوهان جو آخري وقت ويجهو اچي ويو آهي اها ڳالهه ٻڌي پتي صاحب اٿي ويٺو. مون چيو ته سرا قريشي سچ ٿو چوي هن مهل هڪ ٿي ويو آهي اوهان اٿي غسل ڪريو ٻي بجي اوهان کي قاسي ڏني ويندي مجيد قريشيءَ چيو ته سرا گرم پاڻي موجود آهي. پتي صاحب جواب ڏنو ته مان صاف پاڪ آهيان مونڪي غسل ڪرڻ جي ضرورت نه آهي البت مونڪي ڪافيءَ جي طلب آهي. ان دوران سيڪيورٽي ۽ فوج جي آفيسرن سميت جيل جا سڀ اعليٰ آفيسر اتي پهچي ويا. بشير احمد خان مئجسٽريٽ چيو ته سرا! اوهان ڪا وصيت لکي هجي ڏيو ته مان ان تي تصديق ڪريان. پتي صاحب مشڪي چيو ته ”جا

پتي جي قلم سان لکيل وصيعت کي ڪنهن چوهي آفيسر جي تصديق جي ضرورت آهي. سيڪيورتي آفيسر چيو ته هاڻي وصيعت لکڻ جو وقت به گذري چڪو آهي. يار محمد بليڪ وارانٽ پڙهي ٻڌاءِ يار محمد بليڪ وارانٽ جي عبارت پڙهي ٻڌائي ۽ پتي صاحب کان پڇيائين ته سرا اوهان اهو سڀ ٻڌو پتي صاحب يار عمر جي ڳالهه کي اڻ ٻڌو ڪري مجيد قريشيءَ کي چيو ته مون اوهان کي ڪافيءَ لاءِ چيو هو. هڪ سيڪيورتي آفيسر واچ ڏسي چيو ته ”هاڻي شايد ان خواهش کي پوري ڪرڻ جو وقت به نه بچيو آهي.“

پتي صاحب چيو ته توهان سڀ جلاد آهيو مون کي قاسي ڏيڻ لاءِ آتا آهيو نه مون کي وصيت لکڻ ٿا ڏيو ته هڪ ڪپ ڪافي ٿا ڏيو جيڪو وڻي سو ڪيو مان تعاون نه ڪندس اهو چئي پتي صاحب ٻيهر سمهي پيو. يار محمد چيو ته سرا! اوهان لاءِ اسٽريچر گهرايون يا قاسي گهات تائين پيدل هلڻ پسند ڪندا. پتي صاحب اڪيون ٻوڙي پاسو ورايو اهو ظاهر ڪيائين ته مون کي ڪنهن جي به ڪا پرواهه نه آهي. چوڌري نذير اختر پتي صاحب کي چيو ته سرا! اسان حڪم جا بندا آهيون اسان جي مجبورين جو خيال ڪريو پتي صاحب اڪيون پتي اٿي ويٺو ۽ چيائين ته ”اوهان اهو ته ڪري سگهو ٿا ته ٽيلي فون تي مون کي گهر واريءَ سان ڳالهاريو“ چوڌري نذير اختر ڪرنل رفيع ڏانهن ڏٺو ۽ چيو ته چوڌري صاحب اوهان کي ته خبر آهي ته هيٺئر اسان وٽ ٽيلي فون جو رابطو ڪونه آهي.

اسٽريچر گهرايو جلدي ڪريو. جيل جا سپاهي اسٽريچر کڻي آيا ۽ پتي صاحب کي کڻي ان تي ويهاريائون هڪ ٻئي سپاهي کين هٿ ڪڙي لڳائي پتي صاحب انهيءَ ڪوٺڙيءَ کي حسرت ڀرين نگاهن سان ڏسندو رهيو ممڪن آهي کيس اهي پيارا ياد ايندا هجن جيڪي کيس ملڻ لاءِ هن ڪوٺڙي تائين ايندا هئا جڏهن سپاهي اسٽريچر کڻي هلڻ لڳا تڏهن پتي صاحب چيو ته مان پيادل قاسي گهات ڏانهن هلندس پنڌ هلندي کيس هڪ ٿاڻو آيو. يار محمد چيو سرا! بهتر آهي ته اسٽريچر تي ويهو قاسي گهات ڪجهه پري آهي. جيل جي سپاهين اسٽريچر آڏو ڪيو ۽ پاڻ ان تي ويهي رهيا چئن سپاهين اهو ڪنيو ۽ سڄو قافلو قاسي گهات ڏانهن روانو ٿيو جن سپاهين اسٽريچر ڪنيو هو انهن جي اکين ۾ ڳوڙها هئا انهن مان هڪ ته سڌڪا پري رهيو هو. پتي صاحب ان کي چيو ته ”تون چوڻو روئين قاسي ته مون کي ڏني ويندي.“ جيل جو اهو سپاهيءَ پوءِ سڌڪا پري روئندو رهيو تان جو قاسي گهات اچي ويو. مجيد قريشيءَ اسٽريچر تي ويٺل پتي صاحب جي

ڪن ۾ سرپاٽ ڪيو ته ”سرا تاريخ توھان ڏانھن ڏسي رھي آھي“. ڀٽي صاحب مجيد قريشي ڏانھن اک ڪٽي چيو ته ”تاريخ اوھان سڀني ڏانھن بہ ڏسي رھي آھي“ ۽ اُتي بيٺو انگريزيءَ ۾ ڪجهہ چيائين ڪيترا آفيسر چون ٿا پنھنجي گھر واريءَ لاءِ چيائين ته اھا اڪيلي ٿي ويئي آھي وري ڪن جو چوڻ آھي ته هن پنھنجي ملڪ لاءِ چيو ته ملڪ جو ليڊر ان کان ڪسيو ٿو وڃي. انھيءَ دوران هٽڪريون ڪولي هٿ پوئتان وارئي پيھر هٿ ڪريون هنيون ويون. ڀٽي صاحب کان پڇيو ويو ته قاسيءَ واري چبوتري تي پاڻيھي چڙهي سگھندا. پاڻ جواب ڏيڻ کان سواءِ چبوتري ڏانھن هلڻ لڳو ۽ وري پنھنجي منھن چوڻ لڳو ته مونکي تڪليف ٿي ٿئي سندس اشارو غالباً هٿ ڪڙين ڏانھن هو جڏهن هو چبوتري تي ڏاڪڻ تي چڙهيو ته ڪمزروي سبب چنگھون ڏڪڻ لڳيون ڇاڪاڻ ته نہ جڏهن کيس گرفتار ڪري ڪوٽ لڪپٽ جيل ۾ آندو ويو هو ته ان وقت سندس وزن 180 پائونڊ هو. هيٺس 80 پائونڊ رھجي ويو هو. تارامسيح سندس منھن تي نقاب چاڙهي رھيو هو ته پاڻ ان کي منع ڪيائين ته اھو لاءِ ان جي ڪا بہ ضرورت ڪانہ آھي مگر ان نقاب چاڙهي ڳچيءَ ۾ رسي وجھي ڳنڍي ڏني. ڊاڪٽر اصغر علي شاھ چيو ته سرا مٿي ساھ کڻو اڃا قاسيءَ وارو ليور نہ چڪيو ويو هو ته رڙ ڪري چيائين فنش اٿ. پر بي. بي. سيءَ تي قاسيءَ جي خبر نشر ڪندي ٻڌايو ويو هو ته ڀٽي صاحب جا آخري لفظ اھي هئا يا خدا منھنجي مدد ڪر..... مان بي گناھ آھيان ان وقت بہ لڳي پنج منٽ ٿيا هئا. جيل جي سپرنٽنڊنٽ جي اشاري تي ليور چڪيو ويو ان سان گڏ پاڪستان جو وڏو ليڊر يارنھن فوت اونھي ڪڏي ۾ لڙهي رھيو هو. قاسيءَ کان پوءِ عام طرح لاش کي اڌ ڪلاڪ لڙڪائي رکيو آھي. هن قاسيءَ بعد ڪجهہ آفيسر ايترا ته بي چين هئا جو ڪجهہ منتن بعد ڊاڪٽر کي قاسي گھات موڪلي چيڪ ڪرڻ لاءِ مجبور ڪيائون. ڊاڪٽر اصغر علي شاھ ڀٽي صاحب جي نبض ڏئي ان وقت کيس محسوس ٿيو جن ڀٽو صاحب جيئرو هجي. هن ڀٽي صاحب جي روح کي پنھنجي اکين آڏو جسد خاڪي مان پرواز ٿيندي محسوس ڪيو. پوءِ اسٽيشن ڪوٺ سان اڳوڻي وزيراعظم جي سيني جو معائنو ڪيائين ان وقت دل بيھي چڪي هئي. ڊاڪٽر اڳوڻي وزيراعظم جي موت جي تصديق لاءِ مختلف ڪاغذن تي صحيحون ڪيون. ميڄسٽريٽ بہ انھن ڪاغذن تي تصديق ڪئي جيل سپرنٽنڊنٽ يار محمد بہ بليڪ وارنٽ تي لکيو ته ڏوھاريءَ کي قاسي ٿي لٽڪائي ماريو ويو آھي. هيٺيان

پنهنجي صحيح ڪئي اهڙيءَ ڪاروائي پر ڏهه پندرهن منٽ گذري ويا. اڌ ڪلاڪ بعد تارا مسيح ۽ سندس ڀائيچ ڀٽي صاحب جي لاش کي لاهڻ لاءِ ويا. لاش لاهي ڳچيءَ مان رسي ڪڍي لاش اسٽريچر تي رکي ٻاهر آندو ويو ۽ غسل لاءِ نيو ويو. غسل جو انتظام اڳ پر ڪيو ويو هو. مولوي عمر حيات نالي هڪ شخص کي پوليس هڪ ڏينهن اڳ پر پڪڙي آڻي هئي. مولوي صاحب نهايت عقيدت مان غسل ڏنو هو. سندس منهن نهايت معصوم ۽ پروقار هو ۽ لاش بلڪل هلڪو هو. وڏي ڌڪ جهڙي ڳالهه آهي ته پاڪستان جو هڪ بادشاهه اڳئين جهان وڃي رهيو هو پر جيل پر ڪوفاتح پڙهڻ وارو ڪونه هو.

ٻئي ڏينهن جيل وارن مولوي صاحب کي 30 رپيا معاوضو ڏيڻ گهريو پر اهي پيا هن ونڻ کان انڪار ڪيو. جيل وارن سمجهيو ته شايد گهٽ رقم هئڻ ڪري نه ٿو وٺي. پر مولوي صاحب چيو ته ”ڀائرو مون جنهن شخص کي غسل ڏنو آهي اهو اسان جو بادشاهه رهي چڪو آهي. منهنجي لاءِ اها سعادت ئي ڪافي آهي ته مون پنهنجي بادشاهه جي ميت کي غسل ڏنو آهي.“ مولوي حيات جڏهن غسل ڏئي ڪفن پهرايو ته پوءِ ميت تي خوشبو چٽڪارڻ وٺي جيڪا ڦاسيءَ جي نگراني ڪندڙ فوجين آندي هئي. ڀٽي صاحب جي ميت کي تابوت پر رکي راولپنڊي سينٽرل جيل جي مين گيت بجاءِ پوئين ديوار پيچي ٻاهر آندو ويو. چاڪاڻ ته جيل جي گيت وٽ پيپلز پارٽي جا ڪارڪن گهيرو ڪري ويٺا هئا. ڀٽي صاحب جي ميت کي خاص جهاز پر اسلام آباد کان سکر آندو ويو. جهاز جي پائلٽ کي خبر ئي ڪانه هئي ته ڪهڙي مشن تي وڃي رهيو آهي. جڏهن سيڪنڊ پائلٽ کيس ٻڌايو ته هو ڏاڍو غمگين ٿيو جهاز تي ڪنٽرول نه رکي سگهيو. هوش حواس تي قابو رکڻ لاءِ جهاز ڪجهه دير لاءِ سرگودا ايئرپورٽ تي لٿو ويو. جهاز جي اسلام آباد مان روانگيءَ سان گڏ هڪ عظيم سياستدان ڪروڙين عوام جي محبوب اڳواڻ تي ترقي ۽ تنزل جي ڪهاڻي بظاهر ختم ٿي ويئي پر ڀٽي صاحب جي عروج ۽ اقبال جو سفر اڃا باقي آهي. ڀٽي صاحب هڪ دفع پنهنجي نوجوان ڌيءَ بينظير ڀٽو کي چيو هو ته ”مان قبر پر سمهي به هن ملڪ تي حڪومت ڪندس“ ۽ کيس وصيت ڪيائين ته پنهنجي پيءُ جي وڃايل ڪرسي حاصل ڪرڻ کان اڳ دهل شرنائين جي محفل نه سڃاڻيندي سعادتمند ڌيءُ پيءُ جي هن حڪم کي دل ۽ جان سان قبول ڪيو.

موت جي ڪوٺڙيءَ جي ڊائري

ذوالفقار علي ڀٽو شهيد کي ڪوٽ لڪپت جيل لاهور ۽ سينٽرل جيل راولپنڊي ۾ قيد وارن اٺ وڻندڙ حالتن ۾ ڪنهن به قسم جي سهولتن جي اڻهوند باوجود پنهنجا خيال نظريا ۽ احساس ۽ پاڻ سان پيش آيل واقعن کي ڪاغذ تي لکندو رهندو هو. اهي جيل جون لکيتون تاريخي دستاويز جي حيثيت رکن ٿيون. انهن مان ٻه ڪتابي صورت شايع ٿي چڪيون آهن. 1- جيڪڏهن مون کي قتل ڪيو ويندو. 2- منهنجي سڀ کان پياري ڌيءَ. مشهور آهن انهن کان سواءِ به ڪاغذ جي ٽڪرن تي لکندو رهندو هو جيڪي جيل مان ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ٻاهر پهچندا هئا جيڪي هيٺ ڏجن ٿا.

مان هڪ قوم تيار ڪرڻ لاءِ پيدا ٿيو آهيان. مان عوام جي خدمت لاءِ پيدا ٿيو آهيان. مان ڪال ڪوٺڙيءَ ۾ رهڻ يا غدارن جي بدلي جي اڃ اڄهائڻ لاءِ ڦاسيءَ تي چڙهڻ لاءِ پيدا نه ٿيو آهيان. مان هڪ ظالم ٽولي جي طرفان بي عزتي ۽ غير انساني ورتاءَ لاءِ پيدا ڪونه ٿيو آهيان مان عوام کي عزت ۽ مان ڏيڻ لاءِ پيدا ٿيو آهيان.

ڪنهن هڪ شخص کي اهو اختيار ناهي ته هو مون کي پاڪستان جي سياسي زندگيءَ کان ڌار ڪري سگهي. سياست هڪ وڌندڙ ويجهندڙ معاشري کي رڻ پٽ ۾ تبديل ڪرڻ جو نالو نه آهي. سياست زندگيءَ جو روح آهي ۽ اها منهنجو پنهنجي عوام سان لافاني عشق آهي.

مون وٽ سياست ۽ عوام هڪ لفظ جون ٻه معنائون آهن. هي هڪ مڪمل ۽ ڪليو سچ آهي. تو ۽ تنهنجي حوارين کي اهو حق ناهي ته منهنجي ملڪ جي پياري عوام جو روحاني ۽ لازوال تعلق ٽوڙي سگهو.

مان وطن جي گرد غبار ۽ خوشين جو حصو آهيان. درياھ پنهنجو رستو بدلائي سگهي ٿو. پر مان پنهنجو رستو مٽائي نٿو سگهان. هتان جي عوام جا ڳوڙها منهنجا ڳوڙها آهن. انهن جي حسين مڪڙن جي مسڪراھٽ

منهنجي مسڪراھٽ آھي ڇا اوهان جي دل اڃا نه ڀري آھي. يقينن اوهان جي بدلي جي باھ ڪڏهن به نه وسامندي اوهان جي زندگي ۽ بدلي جي باھ واري بڪ ايتري قدر وڌي ويئي آھي جو سڀ ليڪا لنگهي ويئي آھي. مان توکي تنهنجو حلف وفاداري ياد نه ڏياريندس جيڪو تو ملتان ۾ وزيراعليٰ پنجاب جي گھر تي ڪنيو هو ۽ نه وري توکي مون سان وفادار رهڻ وارو اهو حلف ياد ڏياريندس جيڪو تو منهنجي طرفان چيف آف دي آرمي اسٽاف مقرر ٿيڻ کان اڳ مون سان وزيراعظم ھائوس راولپنڊي منهنجي سامھون ڪنيو هو. اڄ جڏهن مان هن سوڙهي ۽ اونداھيءَ ڪوٺڙيءَ جي چوڌيوارِي ۾ بند ٿيو ويٺو آھيان ته منهنجي ذهن تي زندگيءَ جو اهو سمورو عڪس پکڙجي ويو آھي. جيڪا مون پنهنجي عوام جي خدمت ۾ گذاري ۽ اھي نظارا منهنجي ذهن تي اُڀري رھيا آهن جيڪي تھوارن ۽ جشن جي صورت ۾ ملھايا ويا هئا. اھو شانہ وقت ياد ڪري رھيو آھيان جڏهن هن ننڍي ڪنڊ جو ورھاڱو ٿيو هو جڏهن نوجوان نسل بغاوت ڪئي جڏهن پاڪستان ۽ ڀارت وچ ۾ جنگيون ٿيون هيون.

جناب ذوالفقار علي ڀٽي شهيد جي تقريرون مان چونڊ حصا

مان لاءِ الله محمد رسول الله پڙهي پاڻ ميدان ۾ نڪرندس. مان خدا کي حاضر ناظر ڄاڻي چوان ٿو ته مون تي ڀلي ڪيترا به ظلم ٿين پر آمريت جو هر قيمت تي مقابلو ڪندس.

21 سيپٽمبر 1968ع حيدرآباد ۾ ڪارڪنن کي خطاب
مون عوام جي خدمت ڪئي آهي ۽ اڳتي به انهن سان ڪلهوڪلهي
پر ملائي عوام جي خدمت ڪندو رهندس. اسين عوام کي سڀ حق ڏياري پوءِ
آرام ڪنداسين ڪا به طاقت اسان جي ارادن کي بدلائي نٿي سگهي. مون
لاءِ چيو ٿو وڃي ته جذباتي آهيان پر مان جذباتي غيرتمند آهيان.

25۔ جنوري 1968ع فيصل آباد ۾ عام جلسي کي خطاب
دنيا امير ۽ غريب قومن ۾ ورهائجي ويئي آهي. غربت جي خاتمي لاءِ
غريب قومن جي ٻڌي تمام ضروري آهي. عالمي طاقتون پاڪستان کي
پنهنجي ماتحت رکڻ جي ڪوشش ۾ آهن. ڪيترائي مفاد پرست به
پاڪستان کي نقصان پهچائي رهيا آهن. دشمن يارت به ماڻ ڪري نه وينو
آهي اهو پاڪستان کي ٽڪرا ٽڪرا ڪري ان کي ختم ڪرڻ جا مضبوط
نامي رهيو آهي. انهن منصوبن جي تڪميل کان اڳ ملڪ جي سڄو ڌرين
کي گهرجي ته اڄ ئي ترقي يافتہ ۽ سائنٽيفڪ جدوجهد اختيار ڪري
پاڪستان کي انهن دشمنن کان بچائن.

18۔ جنوري خانيوال بار ايسوسي ايشن کي خطاب
هڪ مسلمان جي حيثيت سان مونکي خدا تي پورو پورو يقين آهي.
مان ان لاءِ تيار نه آهيان ته پنهنجي يقين تان ڦري وڃان.

اوريا نه فلاشي (کي انٽرويو)

مان ملڪ ۽ قوم جو ليڊر آهيان. جيل ۽ موت کان نٿو ڊڄان مرنڊو مري ويندس پر رحم جي خيرات نه گهرندس. مان پنهنجي عوام ۽ وطن لاءِ جدوجهد ڪندو رهندس. دنيا جي ڪا به طاقت مونکي هن راهه تان هٽائي نٿي سگهي. پاڪستاني عوام جي جوشييلي محبت جي پيٽ پر هي مصيبتون منهنجي لاءِ راحت ڏيندڙ آهن. مون کي الله تعاليٰ تي ڀروسو آهي. مان نه رعايتن جو طالب آهيان نه سهولتن جو. جيستائين ملڪ پر عوامي حڪومت قائم نه ٿيندي ملڪ ترقي ڪري نه سگهندو مان حق تي آهيان ۽ مونکي الله تعاليٰ تي ڀروسو آهي. مون پاڻ کي عوام جي خدمت لاءِ وقف ڪري ڇڏيو آهي. عوام چاهي ته منهنجو محاسبو ڪري سگهي ٿو.

18- جنوري

مان چاهيان ٿو ته عوام جا مسئلا حل ٿي وڃن. نوڪر شاهي ختم ٿي وڃي شاگرد، مزدور هارين کي سندن حق ملي وڃن. ملڪ پر جمهوريت بحال ٿي. وڃي عوام کي سندس سڀ حق ملي وڃن ڪو به شخص سندن حقن تي غاضب ٿو قبضو نه ڪري

اسان ملڪ پر اهڙو نظام رائج ڪرڻ گهرون ٿا. جنهن پر ڪنهن به شخص کي ناجائز ڪم ڪرڻ جي ضرورت نه پوي اسان جمهوريت ۽ اقتصادي انصاف چاهيون ٿا.

21- جنوري 1968ع- ساھيوال

جڏهن اسان سوشلسٽ نظام جي حمايت ٿا ڪريون ته ان جو اهو مطلب نه آهي اسين مذهب کان انڪار ٿا ڪريون. هي ملڪ اسلام جي نالي تي وجود پر آيو آهي ۽ اسين اسلام خاطر وڏي پر وڏي قرباني ڏيڻ لاءِ تيار آهيون.

اسان جي عوام جو مذهب اسلام آهي ۽ اسلام هڪ اهڙو رشتو آهي جنهن پر مختلف علائقن جا ماڻهو پاڻ پر ڳنڍيل آهن. جمهوريت هڪ اهڙو سياسي نظام آهي، جيڪو قائداعظم هن ملڪ لاءِ منتخب ڪيو هو ۽ سوشلزم انهن اقتصادي برائين جو علاج آهي، جيڪي پاڪستان جي بنياد

کي کوٽي رهيون آهن. ان ڳالهه پر ڪا به سچائي ڪا نه آهي ته اسلام ۽ سوشلزم هڪ ٻئي جو ضد آهن. قائداعظم فرمايو هو ته ”پاڪستان اسلامي ۽ سوشلسٽ نظام اختيار ڪريو“.

14 فيبروري 1969ع لاڙڪاڻي ۾ خطاب

پيپلز پارٽي قائداعظم جي نظريه سوشلزم جي دعويٰ دار آهي. اها ماڻهن کي يڪ راءِ ڪرڻ لاءِ ڳوٺ ڳوٺ ۽ گهر گهر ويندي عوام جي حاڪميت بحال ڪرڻ لاءِ هر قسم جي مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ کان نه گهٻرائيندي

23 جنوري 1968ع

اسان کي هيءَ حقيقت مڃڻ گهرجي ته اسان تاشقند پر مسئلي جو تڪڙو حل ڳولي نه سگهيا آهيون. اعلان تاشقند پارٽي ڪو حل نه آهي نه وري پارٽي سان اسان جي تعلقات پر تبديليءَ جي ضمانت ڏئي ٿو سگهي ڇو ته مسئلي ڪشمير جو مستقل ۽ پرامن حل وساري نٿو سگهجي. اسان جي شهيدن هن خريد ڪيل امن لاءِ پنهنجو رت نه وهايو هو. انهن جون قربانيون اجايون نه وينديون. اسان پارٽي کي انهن جو اهل ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا رهنداسين.

15 جنوري 1968ع حيدرآباد

ننڍي کنڊ پاڪستان ۽ پارٽي کي چين مان ڪو به خطرو نه آهي. جيستائين عوامي جمهوريه چين جو تعلق آهي ته پاڪستان ان بابت پارٽي يا آمريڪا جي نظرين سان ڪڏهن به متفق ٿي نه ٿو سگهي. پاڪستان پنهنجي خارجي پاليسي پنهنجي قومي مفادن مطابق بنائڻ جي آزادي پر ڪنهن جي به مداخلت برداشت نه ڪندو.

عوام دلي طرح سان اسان سان گڏ آهي ۽ پاڪستان کانسواءِ سموري ايشيا، يورپ، آفريڪا ۽ لاطيني آمريڪا جي ماڻهن جون نگاهون پيپلز پارٽيءَ تي لڳل آهن جيڪا خاص عوامي پارٽي آهي. اها ڪنوينشن ليگ ۽ ريپبليڪن پارٽي وانگر مٿا ٿاڻيل نه آهي.

نئين پارٽي ٺاهي هلائڻ سولو ڪر نه آهي پر اسان عوام جي تعاون سان سڀني ڏکيائين تي قابو پائي وٺنداسين ڇاڪاڻ ته اصول نه ٽوڙيا ويندا آهن ته وري انهن کي ناڪامي نصيب ٿيندي آهي. اهو صحيح آهي ته شروعات ۾ انقلابي تحريڪن هلائڻ وارن جو تعداد گهٽ هوندو آهي پر اهڙيون عوامي تحريڪون اڳتي هلي ضرور ڪامياب ٿينديون آهن.

30- نومبر 1967ع لاهور

بينڪي راج جو نظام لوڏن ۾ آهي. ايشيا ۽ آفريڪا جي عوام ۾ نئي قوت پيدا ٿي رهيو آهي. ايشيائي اڳواڻن آڏو بنيادي مسئلو سندن خود مختياري جو چيلينج آهي. جنهن ڏينهن مغربي ملڪن ايشيائي ملڪن کي مساوات ۽ برابري جي بنياد تي تسليم ڪري ورتو. ان ڏينهن دنيا ۾ امن جون گهرجون پوريون ٿينديون.

ويت نام جي جنگ افر و ايشيائي ملڪن جي جنگ آهي. پاڪستان جو عوام آزادي پسند تحريڪن ۽ آزاديءَ لاءِ جدوجهد ڪندڙن سان گڏ آهي. ايشيا ۾ آزادي وارين تحريڪن مان ثابت ٿي ٿو ته اوڀر وارن ملڪن جي اولهه وارن ملڪن تي بالادستيءَ واري پيڙهي ٻڏي رهي آهي. جيستائين ڀارت ڄمون ۽ ڪشمير ۾ پنهنجي جارحيت ختم نه ڪندو تيستائين ساڻس تعاون ڪرڻ جو سوال ئي پيدا نٿو ٿئي.

30- اپريل 1966ع انقره

منهنجي عظيم دوست سوئيڪارنو جو چوڻ آهي ته ”اڳتي وڌندا هلو پوئتي نه ڏسو“ آفريشيائي اتحاد لاءِ ٻن بيلا، ابوبڪر تڦاوي، سوئيڪانو ۽ ٻين اڳواڻن جون قربانيون اجايون نه وينديون. آفريشيائي ملڪ غربت جي خاتمي ۾ اهرين دخل اندازي کان چوٽڪاري ۽ انصاف حاصل ڪرڻ جي جدوجهد ۾ ضرور ڪامياب ٿيندا. ڪا به طاقت انهن جي فولادي ارادي کي لوڏي نه سگهندي.

23- نومبر لاهور

اسان جي زندگيءَ ۾ وجود جو دارومدار ان ڳالهه تي آهي ته پنهنجي پاڻ کي پاڪستاني ۽ فقط پاڪستاني سمجهون. جڏهن پارٽي حڪمرانن

هي اعلان ڪيو هو ته اهي لاهور تي قبضو ڪري وٺندا. تڏهن مون چيو هو ته ڀارت ۾ ڪنهن ماءُ اهڙو ڀٽ نه ڄڻيو آهي جيڪو لاهور طرف اڪيون کڻي ڏسي سگهي. اسان کي همت ۽ مستقل مزاجيءَ جي ضرورت آهي اسين حق تي آهيون ۽ انشاءِ الله فتح ياب ٿينداسين.

18 - جولاءِ، پشاور ۾ هارين جي ميڙ کي خطاب

اقتصادي تبديلن کانسواءِ ملڪي مسئلن جو حل ناممڪن آهي. اسين جمهوريت تي يقين رکون ٿا ۽ جمهوريت ئي عوام جو بنيادي حق آهي.

اسلام ۽ پاڪستان جي سريلندي انهيءَ ۾ آهي ته غريبن، مزدورن ۽ هارين کي خوشحال بنايو وڃي. ”پيپلز پارٽي مزدورن، هارين، شاگردن ۽ سڄاڻ ماڻهن جو اتحاد آهي.“

”اسان کي خوددار قومن وارو رويو اختيار ڪرڻ گهرجي نه ته وڏيون طاقتون اسان کي نابود ڪري ڇڏينديون.“ ”ڪنهن ملڪ جي خارجي پاليسي ان جي اندرون ۾ حالتن ۽ قومي گهرجن مطابق ترتيب ڏني ويندي آهي. خارجي پاليسيون هميشه اندروني حالتن تي اثر انداز ٿينديون آهن.“

”افريشيائي عوام جو روشن مستقبل افريشيائي اتحاد جي بنيادن تي تعمير ٿيندو. افريشيائي قومن جو اتحاد هڪ تاريخي حقيقت آهي. جنهن کي دنيا جي وڏي ۽ وڏي سازش به ناڪام بنائي نٿي سگهي.“

الجزائر ۾ پريس ڪانفرنس کي خطاب

”پاڪستان جون موجوده حالتون ان ڳالهه جي گهر ٿيون ڪن ته هڪ ڊگهو رستو اختيار ڪيو وڃي. اسان کي تجربي مان معلوم ٿيو آهي ته جڏهن اهڙا مسئلا پيش اچن جن سان ملڪ ۽ قوم جي تقدير واڳيل هجي نٿو رستو منزل تي نٿو پهچائي.“

***

ذوالفقار علي ڀٽو: شخصيت، تاثر ۽ مشاهدا

ڪوثر نيازي

ذوالفقار علي ڀٽي جي شخصيت پر خدا تعاليٰ انتهائي ڪشش ۽ چڪ رکي هئي. هو اوڀر توڙي اولهه جي انهن مدبر اڳواڻن مان هو جيڪي پنهنجي ملندڙن کي سٺي گفتگو متاثر ڪن شخصيت ۽ ڏاهپ جي ڪري تمام تڪڙو پنهنجو ڪري وٺندا آهن. هو هر ملندڙ سان خوش اخلاقي ۽ گرم جوشيءَ سان لندو هو. هن ڪنهن به ملڻ واري کي اهو احساس ٿيڻ نه ڏنو ته هو پاڻ هن کان مٿانهون ۽ بلند رتبہ آهي، هو معمولي کان معمولي ڪارڪن توڙي معمولي ماڻهوءَ سان به اهڙي طرح ملندو هو جو ڪنهن کي به پنهنجي گهٽ حيثيت جو احساس نه ٿيندو هو. پاڻ پنهنجي ساٿين جي ڏڪن، تڪليفن کي محسوس ڪندو هو ۽ انهن ڏڪن توڙي تڪليفن پر هر لحاظ کان پاڻي پائيوار رهيو.

سندس ڪيترائي خدمتگار هاري ۽ پاڙي وارا يا ڀرسان وارن ڳوٺن جا ماڻهو انهيءَ ڳالهه جو اعتراف ڪن ٿا ته انهن ڀٽي صاحب جي سهڪار سان پنهنجي اميدن جون جهوليون ڀريون. زرعي اصلاحن کانپوءِ سندس زمين گهٽجي ويئي پر پوءِ به پنجيتاليهه هزار ايڪڙ زمين ۽ انهن تي ڪم ڪندڙ هاري هزارن جي تعداد ۾ هئا، انهن مان ڪيترائي هزار هاري پوءِ پاڻ زمينن جا مالڪ بڻيا پر اهي هاري انهن جا پٽ، ڌيئرون اڄ به انهن گهڙين کي اد ڪن ٿا، جڏهن ذوالفقار علي ڀٽو انهن جي ڏڪن ۽ خوشين ۾ شريڪ ٿيندو هو.

هن جا ذاتي خدمتگار جهڙي طرح هن جي ذاتي مهربانين ۽ عنايتن کي ياد ڪن ٿا، شايد ٻئي ڪنهن سياسي اڳواڻ يا ليڊر جا نوڪر ڇاڪر ائين پنهنجي مالڪ کي ياد ڪندا هجن، هن جا ڪيترائي خدمتگار هئا

جن جي نياڻين جو ڏيڇ پٽو صاحب جي مدد سان خريد ڪيو ويو. هن جا ڪافي ملازم اهڙا هئا جن جي زالن کي آخري عمر تائين بيوهه الاٽونس ملندورهيو.

هن ملڪ ۾ سياسي اڳواڻن ۾ اڪيلو ذوالفقار علي ڀٽو ئي هو جنهن جي شخصيت کان متاثر ٿيندڙ فرد هن جي حڪم تي ۽ هن جي خاطر موت کي به ڪل خوشيءَ سان پليڪار ڪرڻ لاءِ تيار هئا. هن جي مخالفن سندس خلاف هلندڙ تحريڪ جي ڏينهن ۾ اڪثر ڪري انهن مٿان اهو الزام هنيو آهي ته هو هڪ وڏو جاگيردار هو ۽ سوشلزم جي ڳالهه پيو ڪري انهن کي شايد اها خبر ناهي ته اهو جناب ڀٽو ئي هو جنهن ايوبي دؤر ۾ زرعي اصلاحن جو منصوبو جوڙيو ۽ انهيءَ منصوبي کي عملي جامو پارائڻ وقت اٺيهه هزار ايڪڙ زمين هن پاڻ حڪومت جي حوالي ڪئي ته جيئن هارين ۾ ورهائي وڃي. ذوالفقار علي ڀٽو جي زندگيءَ جو سڀ کان وڏو هارين لاءِ قربانيءَ جو مثال هيءُ آهي ته هو جيڪو ڪڏهن چاليهه هزار ايڪڙ جو مالڪ هو انهيءَ وٽ ذاتي طور وڃي ڏيڍ سئو ايڪڙ زمين بچي.

اها ڳالهه به شايد ڪنهن کي خبر نه هجي ته ڀٽي صاحب وٽ جڏهن گهڻي زمين هئي ته ان مان ملندڙ پيداوار مان هو پنهنجي هارين کي اڌ اڌ حصو ڏيندو هو ڪوبه اهڙو هاري نه ملندو هو جنهن سان ڪا ذري جي زيادتي ٿي هجي يا هو ڀٽي صاحب جي ڪري ڪنهن مصيبت جو شڪار ٿيو هجي.

پاڪستان جي وڏن وڏن زميندارن جي 28 سالن جي زندگي هن ملڪ جي استحصال تاريخ جو هڪ ڏکائيندڙ باب آهي. هنن پنهنجي زمين کيريندڙن سان جيڪي ظلم ڪيا اهي اسان جي 28 ساله تاريخ جو اونداهو دؤر آهن. تمام ٿورا اهڙا وڏا جاگيردار يا زميندار هئا جن پنهنجي هارين کي پنهنجي ساٿي يا مددگار وارو درجو ڏنو هجي پر ذوالفقار علي ڀٽو هميشه پنهنجي هارين کي پنهنجو مددگار ساٿي ۽ ڪامريڊ سمجهيو. اها وصف هن ۾ تڏهن کان نه آئي هئي جڏهن کان هن پيپلز پارٽيءَ جو بنياد رکيو هو پر 1952ع ۾ جڏهن کان هو وطن واپس آيو هو ۽ اباڻين زمينن جو هن انتظام سنڀاليو هو تڏهن کان ئي هن هارين سان دوستيءَ جي شروعات ڪئي هئي. ان ڳالهه ۾ وڌاءُ ناهي ته ذوالفقار علي ڀٽي کي هارين، غريبن ۽ خدمتگارن سان لڳاءُ ننڍپڻ کان ئي هو. پيلومودي جيڪو سندس ننڍپڻ جو دوست هو ساڻس تمام ويجهو رهي چڪو هو هن مختصر سوانح ۾ اهو

اعتراف ڪيو آهي ته برڪلي ۾ پڙهڻ دؤران هڪ ڀيرو جناب ڀٽي هن کي چيو هو ته هن کي سوشلزم سان چاهه... ٿيو آهي جو هن سوشلزم تي ڪجهه پروفيسرن جا ليڪچر ٻڌا هئا ۽ تحريرون پڙهيون هيون ته جناب ڀٽو انهيءَ ڳالهه جو انڪار ڪندي چيو هو ته نه سوشلزم سبب هو سنڌي هارين ۽ آبادگارن کي ويجهو ٿيو آهي ۽ هن ننڍپڻ ۾ هارين ۽ آبادگارن جا جيڪي ڏک ۽ تڪليفون اکين سان ڏٺيون هيون اهي ڏک هن کي سوشلزم ڏانهن وٺي ويا آهن ۽ اهي ئي سبب هئا جيڪي پهرئين ايوي دؤر جي زرعي اصلاحن ۽ پوءِ عوامي حڪومت جي زرعي ۽ سماجي انقلاب جو سبب بنيا هئا.

جن ماڻهن هن کي 1971ع کان اڳ جي ڏينهن ۾ لاڙڪاڻي جي قيام دؤران پنهنجي هارين جا معاملن پسندي ذاتي ڪچهرين ۾ ڏٺو هوندو آهي سموري دنيا جي آڏو ساڪ ڏيندا ته جناب ڀٽو انهن سان ائين حال احوال ڪندو هو جن انهن جي برابر جو ساٿي هجي.

رڳو هارين ۽ آبادگارن هن جي شفقت مان گهڻو فائدو نه ورتو هو پر سندس ساٿين ۽ رفيقن ۽ دوستن توڙي پارٽي ڪارڪنن به ڀٽي صاحب جي مهربانين ۽ قرب مان پورو پورو حصو حاصل ڪيو آهي.

اهو ڀٽي صاحب جو اخلاق ٿي هو جو پيپلز پارٽي جي غير معمولي شروعاتي مقبوليت ۽ هر دلعزيزيءَ جو سبب بڻيا، جڏهن پاڻ حيدرآباد جي هڪ گهر ۾ پيپلز پارٽيءَ جي پيڙهه جو پهريون پٿر رکيو ان وقت ڪجهه صحافي سندس چوڌاري ضرور ويٺا هئا پر همدرد ۽ ساٿي صرف هڪ هو پر جڏهن 30 نومبر 1967ع تي هن لاهور ۾ پارٽيءَ جو پهريون ڪنوينشن گهرايو ته انهيءَ جي حاضري ڇهه سئو ماڻهن کان به مٿي هئي ۽ ايترو تعداد ڪجهه مهينن ۾ ئي هن جي چوڌاري گڏ ٿيو هو اهي ماڻهو سندس ويجهو اسلامي ۽ سماجي پلائي واري منصوبي هيٺ آيا هئا پر ڀٽي صاحب جو بهتر اخلاق ٿي ان جو وڏو سبب هو جيڪڏهن هو حد درجي جو خليق، ملنسار ۽ خوش مزاج نه هجي ها ته سندس ڪاميابيءَ جا درجا ايترو تيزيءَ سان بلند نه ٿين ها.

عالمي تحريڪن جي تاريخ کان واقف ماڻهن انهيءَ ڳالهه کي چڱي طرح ڄاڻيندا هوندا ته دنيا ۾ جيڪي به عالمي تحريڪون ٽڪڙو پڪڙيون آهن، انهيءَ جو سبب انهن جي بانين جو حسن اخلاق آهي، ڪوبه تنگ مزاج، چيڙاڪ ماڻهو پلي ڪٿي ڪيڏو به ڏاهو هوشيار ۽ چالاڪ هجي پر انهيءَ جو فڪر عالمي تحريڪ ناهي بنجي سگهيو انهيءَ حساب سان ڀٽو

صاحب 1970ع تائين جيڪا ڪاميابي ڏني، جيڪو ماڻهن جو سيلاب سندس ڏانهن متوجه ٿيو ان جو سبب ڀٽو صاحب جو ذاتي اخلاق هو. هتي جيڪو ڪروڙين ماڻهو 1970ع جي عام چونڊن ۾ سندس پارٽي جي حق ۾ ووٽ وڌا اهو انهن جو عوام سان لڳاءُ، شفقت ۽ ماڻهن جي پلائي بهتري جو خيال هو جنهن عوام ۾ وڃي عملي صورتحال مان نه رڳو ايترو ته ڀٽو صاحب نهنن کان چوڻي ۽ تائين سراپا خلق هو ۽ وٽس رڳو شفقت ئي شفقت هئي پر هن پنهنجي دوستن ۽ ساٿين جي تربيت اهڙي طرح ڪئي، جيئن هڪ مشفق استاد ۽ فرض شناس پيءُ پنهنجي محبوب شاگرد يا اولاد جي ڪندو آهي.

مون کي ياد آهي ته پيپلز پارٽيءَ جو پهريون ڪنوينشن جڏهن لاهور ۾ ٿيو هو ته ڪجهه اخبارن انهيءَ تي تبصرا ڪندي لکيو هو ته ڀٽي صاحب جي چوڌاري جيترا به ماڻهو گڏ ٿيا آهن، اهي سڀ سيڪڙاٽ سياستدان ۽ اڻ تجربڪار آهن. اها تمام ٿورن ماڻهن کي خبر آهي ته جناب ڀٽو پنهنجي ساٿين جي تربيت ڪرڻ وقت انهن کي پڙهايو به انهن کي مطالعي لاءِ سٺا ۽ عمدو ڪتاب مهيا ڪري ڏنا ۽ انهن سان ڪلاڪن جا ڪلاڪ سياسي مسئلن تي خيالن جي ڏي وٺ ڪئي، انهن کي هڪ مضبوط ٽيم جوڙڻ لاءِ هڪ هڪ فرد سان اهڙي ئي محنت ڪيائين، جهڙي هڪ فرش شناس ڪيپٽن پنهنجي ٽيم ۾ شامل رانديگر تي فردن فردن ڪندو آهي. جناب ڀٽو نه رڳو پنهنجي ساٿين جي تربيت ڪئي پر انهن جي حوصلا افزائي به ڪئي. هن ساٿين کي برابر پاڻ سان گڏ اڳتي وڌايو ۽ جيڪا شهرت پاڻ حاصل ڪيائين ۽ جيڪو مقام پاڻ حاصل ڪيائين پنهنجي ساٿين کي به انهيءَ ۾ حصيدار بنايائين.

ساٿين ۽ دوستن جي باري ۾ هڪ حد درجي جو فراخ دل هو. دوستن جي وڏي کان وڏي غلطي اهڙي طرح معاف ڪري ڇڏيندو هو جيئن مهربان پيءُ يا شفيق استاد پنهنجي پٽ يا شاگرد جي غلطي معاف ڪري ڇڏيندا آهن. هو ساٿين کي اهو محسوس ٿي ٿيڻ نه ڏيندو هو ته پاڻ انهن کان ناراض آهي.

باوجود ان جي جو هو دوستن جي هڪ هڪ ڳالهه تي نگاهه رکندو هو ۽ انهن کان جيڪڏهن ڪا ڪوتاهي ٿي ويندي هئي انهيءَ جو نوٽيس ضرور وٺندو هو پر ان لاءِ نه ته هو ساٿين کي ڪا سزا ڏني پر ان لاءِ ته جيئن انهن جي اصلاح ٿي سگهي.

۽ اهو ئي سبب آهي جو پوءِ هن جا ساٿي ايترا سلجھي ويا جو ڪافي جاين تي هو پاڻ کي ٻين کان بهتر ڏسندا هئا.

حقيقت ذوالفقار علي ڀٽو جي تربيت ۾ هن جي والد صاحب جو وڏو هٿ هو هن جو والد به انتهائي خوش خلق ۽ ملڻو جلڻو ماڻهو هو هو به پنهنجن ملندڙن سان ڏاڍو ادب آداب سان ملندا هئا.

جناب ڀٽي جو پنهنجو بيان آهي ته هن کي ڪا گهڙي به اهڙي ياد ناهي جڏهن هو انهيءَ وٽ ويو هجي ۽ پل ڪٿي هن وٽ ڪهڙا به ۽ ڪيترا به مهمان هجن پر ساڻس اٿي بيهي نه مليو هجي.

جناب ڀٽو پنهنجي والد گرامي کي رڳو پيءُ نه سمجهندو هو پر هڪ مشفق استاد به سمجهندو هو جڏهن پنهنجي والد جو ذڪر ڪندو هو ته عقيدت جي جذبي سبب سندس اکيون آليون ٿي وينديون هيون.

جيتوڻيڪ هن جي والد جي وفات کي ڪافي عرصو گذري ويو هو پر پوءِ به پنهنجي حڪومتي دور جو ڪهڙو ڏينهن يا رات هئي جڏهن جناب ڀٽي پنهنجي والد کي ياد نه ڪيو هجي. پنهنجي والد جي زندگيءَ ۾ هو ساڻس عشق جي حد تائين پيار ڪندو هو. پيلومودي پنهنجي ڪتاب ۾ جناب ڀٽي جي پنهنجي والد سان محبت جا ڪجهه مثال سکيا آهن.

مثال طور هن لکيو آهي ته جڏهن هو بيريسٽر بڻجڻ کانپوءِ ساڻوٺ اليمپٽن جي انٽرنيشنل لائونڊسٽي ۾ ليڪچرار هو ۽ اهو هڪ وڏو اعزاز هو پر هن اهو اعزاز رڳو انهيءَ ڪري ڇڏي ڏنو ته هن وٽ لاڙڪاڻي مان خبر آئي هئي ته هن جو والد بيمار آهي، هو بيماري جي خبر ٻڌندي ئي وطن واپس موٽي آيو ۽ پيءُ وٽان اوستائين نه هٽيو جيستائين هن جي حالت بهتر نه ٿي ويئي.

ٻيو مثال هي آهي ته پاڻ ون يونٽ جي سخت خلاف هو ۽ تحريڪ ۾ ڀرپور حصو وٺي رهيو هو ته جڏهن حڪومت سندس والد سان رابطو ڪيو ۽ کيس پنهنجي والد کان حڪم مليو ته ون يونٽ مخالف تحريڪ ۾ حصو نه وٺو ته هن پيءُ جي حڪم تي سر جُهڪائي ڇڏيو ۽ پيءُ جي حڪم کي قبول ڪيائين.

پيءُ سان گڏوگڏ هن کي پنهنجي والده ماجده سان به بي انتها پيار هو پنهنجي ماءُ سان هن جو دلي لڳاءُ اهو هو جو روزانوار جو سمهڻ کان اڳ جيستائين پنهنجي والده جي تصوير نه ڏسندو هو کيس نٿو نه ايندي هئس، هو ڏک ۽ تڪليف ۾ والده کي ڏاڍو ياد ڪندو هو.

هن جي والده به پيءُ جيان ڏاڍي مذهبي خاتون هئي، جيئن پيلومودي لکيو آهي ته: ”سر شاهنواز ڀٽو جن ڏينهن ۾ ممبئي ۾ ترسيل هو انهن جو گهراڻو پڪو مذهبي گهراڻو هو ۽ اهو ماحول انهيءَ ڪري هو جو سر شاهنواز ٽري سندس بيگم صاحبہ مذهبي پابندي سان ادا ڪندا هئا.“

هوءَ قرآن پاڪ جي تلاوت ڪندي هئي ۽ سادگي طريقي سان اکين ۽ چپن سان انهيءَ مقدس صفحي کي چمندي هئي، جيئن هاڻ ڀٽو صاحب قرآن پاڪ جو نذرانو ملڻ وقت ڪندو آهي، اها ڳالهه هن پنهنجي ماءُ کان سکي هئي، پنهنجي ماءُ کان هن ڀارن سان محبت، انهن جي خواهشن جو احترام ۽ انهن جي سٺي تربيت جو سليقو ورثي ۾ حاصل ڪيو هو سندس والده به اهڙي طرح ڀارن سان محبت ڪندي هئي ۽ خواهشن جو خيال رکندڙ هئي جيئن جناب ڀٽو رکندو هو.

حضور پاڪ ﷺ جن جي هڪ حديث مبارڪ آهي ته: ”توهان مان سڀ کان بهتر اهو آهي جيڪو پنهنجي گهر وارن يعني زال ۽ ڀارن سان سٺو سلوڪ ڪري“ (بخاري شريف)

يعني انهن جي ضرورتن جو خيال رکي، انهن کي سٺي تعليم ۽ تربيت ڏئي، انهن کي عزت، مزي ۽ وقار سان رهڻ جي قابل بنائي پوءِ هڪ سٺي شهري جي حيثيت سان سماج جي حوالي ڪري ٿو.

جناب ڀٽو به پنهنجي اولاد جي خواهشن جو احترام ڪندو هو پاڻ تمام گهڻو شفيق پيءُ هو مون هن کي پنهنجي ڀارن سان ڀارن جيان راند ڪندي ڏٺو آهي ۽ هو انهن کي ڪلائيندو رهندو هو جڏهن به هو ٻاهر ويندو هو ته ڀارن سان روزانو فون تي ڳالهائيندو هو ۽ انهن جون فرمائشون ۽ حال احوال پڇندو هو. هن پٽن کي توڙي ڌيئرن کي تمام سٺي تعليم ڏياري، هن جا ڀار باوجود ان جي جو هڪ عظيم پيءُ جا ڀار آهن پر انهيءَ جي باوجود تمام گهڻا ملنسار ۽ مهذب آهن. اهي پنهنجي پيءُ جي ساٿين جي به چڱي طرح عزت ڪندا آهن ۽ پنهنجن ٻين ملڻ وارن سان به پوري اخلاق سان ملندا آهن ۽ وقت پوڻ تي هڪ جانباز سپاهيءَ جيان پنهنجو فرض انجام ڏيندا آهن ۽ سندس بيگم صاحبہ ته هن جي سڄي حياتيءَ جي ساٿيائي آهي. هن پارٽيءَ جي جدوجهد جي زماني ۾ به ۽ ان دؤر ۾ به جڏهن جناب ڀٽو آمريت جي عذاب هيٺ هو هڪ بهترين رفيق حيات هجڻ جو ثبوت ڏنو.

جناب ڀٽي جو مطالعو تمام گهڻو وسيع هو هن کي سٺن ڪتابن سان عشق هو اخلاقيات، فلسفو، تاريخ ۽ سائنسي علمن سان هن کي خاص

دلچسپي هئي، هونئن ته هن عالمي تاريخ ۽ جنرل ناليچ ۽ مذهبي حوالي سان به تمام گهڻا ڪتاب پڙهيا هئا، سوشلزم ۽ ڪميونزم جو به ڳوڙهو مطالعو ڪيو هو ان کانسواءِ وڏين وڏين شخصيتن جون سوانح حيات به دلچسپي سان پڙهيون هيون.

ڀٽي صاحب جي ذاتي لائبريري به هڪ سٺي لائبريري آهي، پاڪستان ۾ تمام ٿورا اهڙا ماڻهو هوندا جن جون ذاتي لائبريريون جناب ڀٽي جهڙيون هجن.

جناب ڀٽو جي انهيءَ ذاتي لائبريري ۾ تمام گهڻو مواد مذهبي آهي. قرآن پاڪ جا ته ڪيترائي ناياب نسخا وٽس موجود آهن جن ۾ مختلف ٻولين جا ترجما پڻ شامل آهن.

اهو تمام ٿورا ماڻهو ڄاڻندا هوندا ته جناب ڀٽو کي مذهب سان خاص لڳاءُ هو. هو هڪ ڀٽو عقيدا رکندڙ مسلمان هو عقيدن جي اها پختگي سندس رت ۾ شامل هئي، هن اسلام جي خوبين، خاصيتن ۽ اقتصادي نظام جو چڱي طرح مطالعو ڪيو هو. هو پختو عقيدو رکندڙ مسلمان هئڻ سان هئڻ سان گڏ عصبيت جي حد تائين ايشيائي به هو جن ماڻهن ايشيائي ۽ افرو ايشيائي ڪانفرنسن ۾ هن جا خطبا ٻڌا هوندا يا جن اقوام متحده جي پليٽ فارم تي ٿيندڙ سندس تقريرون ٻڌيون آهن. اهي هن ڳالهه تي اتفاق ڪندا ته هن کي ايشيا ۽ آفريڪا جي سمورن ڏکڻ ۽ تڪليفن جو شديد احساس هو ۽ سندس زندگي انهن احساسن جي چوگرد ٿيندي هئي. هن جو خواب هو ته ايشيائي آفريڪي ملڪ جو ايترو مٿانهان ٿي وڃڻ جيترو اولهه جا ملڪ آهن. ايشيا ۽ آفريڪا جا رهواسي به ايترو خوشحال ٿين جيترو اولهه جو عوام آهي. منهنجي خيال ۾ ته ڀٽو صاحب به جداين لاءِ سوڪارت ۽ صدر ناصر جهڙن عالمي ليڊرن جهڙي عظيم شخصيت آهي.

جناب ڀٽو پاڻ کان اڳ جي ايشيائي ليڊرن جي عملي جدوجهد کي ذري پرڏي جانچي ڏٺو ۽ پاڻ عملي سياست ۾ انهن کان بچڻ جي ڪوشش ڪئي، جيڪي غلطيون هن جا پيشرو اڳواڻ ڪري ويا هئا.

هي ڳالهه قلم جي زبان تي آڻڻ جي ناهي ته هن ملڪ جا اڪثر ماڻهو ڄاڻن ٿا ته مون کي تقرير ۽ خطابت جي فن سان ڪيترو شوق آهي ۽ مان خطابت جي فن جا اصول ۽ ضابطا ڪيتري قدر ڄاڻان ٿو ۽ عملي طور تي انهن کي استعمال ۾ به آڻيندو آهيان. يقين ڄاڻجو ته مون جڏهن پهريون ڀيرو جناب ڀٽو کي ڳالهائيندي ٻڌو ته ان کان بيحد متاثر ٿيس ۽ منهنجي دل

چاهي ڀٽي ته جتي به ڀٽو صاحب تقرير لاءِ وڃي مان هن سان گڏ هجان. هو ڳالهائيندو رهي ۽ مان ٻڌندو رهان. هن ۾ ٻي پناهه خطاب جي صلاحيت هئي، خاص طور تي پاڻ انگريزي زبان جو تمام وڏو خطيب هو خود اهل زبان به هن جي فصاحت ۽ بلاغت کي مڃيندا هئا.

اها هڪ ائٽر حقيقت آهي ته ڀٽو صاحب اقوام متحده جي جنرل اسيمبلي سلامتي ڪائونسل ۽ ٻين عالمي فورمن تي جيڪي بحث مباحثا ڪيا يا تقريرون ڪيون سي اڄ به خطابت جي تاريخ جو اهم حصو آهن. يقينن هن جون اردو زبان ۾ ڪيل تقريرون ان عالمي معيار جون ناهن ۽ هن کي اردو زبان تي ايتري قدرت به حاصل نه هئي، اهوئي سبب هو جو هتان جي اڪثر سياستدانن جو خيال هو ته ڀٽو صاحب عوامي مهر دؤران ناڪام ٿي ويندو پر هن لکن ماڻهن جي ميڙاڪي کي ڪيترائي ڪلاڪ مسلسل خطاب ڪري هڪ نئين تاريخ مرتب ڪئي جنهن جو هندوستان توڙي پاڪستان ۾ ملڻ مشڪل آهي.

لاهور جي ناصر باغ ۽ مینار پاڪستان سان لاڳاپيل باغ ۾ لاهور ۽ آس پاس جا جيڪي ماڻهو گڏ ٿيا هئا، انهن جو مثال لاهور جي تاريخ ۾ ڪڏهن به نٿو ملي. پاڻ عوام جي نفسيات جو وڏو ڄاڻو هو ۽ ڪڏهن به جتي به ڳالهائين عوام جي دل جون ڌڙڪون تيز ٿي وينديون هيون ۽ رڳن ۾ رت جو دؤرو تيز ٿي ويندو هو.

هو هڪ ئي وقت عوام کي ڪلائيندو به هو ته جوش به ڏياريندو هو ۽ ڪڏهن ڪڏهن روٽاري به وجهندو هو. اها عوام جي هن سان بي پناهه محبت هئي يا شايد هن جي زبان ۾ ڪو جادو هو.

هن جيڪي به مثالي تقريرون ڪيون، عام طور هو انهن کي اڳواٽ تيار ڪندو هو. هو اڪيلائپ ۾ اڳواٽ انهن جي مشق به ڪري وٺندو هو پر هن جون ڪوڙيادگار تقريرون اهڙيون به آهن جيڪي هن في البديهه موقعي تي ڪيون ۽ انهن ۾ ماڻهن کي غير معمولي طور متاثر ڪيو.

تاريخي حيثيت جي جلسن ۾ تقرير کان اڳ پاڻ خاص طور تي اهتمام سان تياري ڪندو هو. سڀ کان اڳ ۾ ته هو موضوع جي سموري منظر کي نظر ۾ رکندو هو. ان کي چٽو ڪندو هو پوءِ انهيءَ جي فني ورهاست ڪندو هو ۽ پوءِ اهم ۽ اصل ڳالهه ڪرڻ لاءِ خاص پل جي چونڊ ڪندو هو انهيءَ سموري عمل ۾ عوام جي شعور... سندس نظر ۾ هوندي هئي، جيئن ته هو اهو سڀ اڪثر ڪري انگريزيءَ ۾ سوچيندو هو جنهن کانپوءِ وري موزون

اردو يا سنڌي لفظ ڳوليندو هو ڏکين لفظن جي متبادل طور سؤلن لفظن جي چونڊ ڪندو هو. ڏکيائي پيش اچڻ تي سائين سان صلاح ڪندو هو. هن جي ڪابه تقرير ائين اوچتو ختم نه ٿيندي هئي پر هو جتي به ۽ جنهن به موضوع تي تقرير ختم ڪندو هو اهو هن جو اڳواٽ سوچيل سمجهيل هوندو هو. تقرير جي دؤران هو پنهنجي سائين جي جذبن جو خاص طور تي خيال رکندو هو. هن کي سائين جي جذبن جو ڪيتري قدر خيال هوندو هو انهيءَ جو به مان هڪ ذاتي مثال پيش ڪندس.

28 فيبروري 1971ع تي مينار پاڪستان لاهور جي هيٺان هڪ عوامي جسلي کي خطاب دؤران جڏهن هو پنهنجي سائين جي قربانين جو ذڪر ڪري رهيو هو ۽ خطابت جي جوش ۾ هن کان منهنجو نالو وسري ويو انهيءَ تي ميڙ مان هڪ همراه ”ڪوثر نيازي ڪوثر نيازي“ جا نعرا بلند ڪيا. هڪ ڪارڪن انهيءَ کي ماڻ ڪرائڻ چاهيو ته محترمہ نصرت ڀٽو هن کي روڪيو ۽ ڊڙڪا ڏيندي چيائين ”نه روڪ هو صحيح پيو چوي“ انهيءَ وچ ۾ ڀٽو صاحب پنهنجي تقرير ۾ ڪافي اڳتي وڌي ويو هو جلسو ختم ٿيو ته مان ماڻهن جي ميڙاڪي ۾ ڪوڙ دير تائين ڦاٿل رهيس ۽ ڏاڍو مشڪل سان نڪتس. ٽڪل به هئس. انهيءَ ڪري سڌو گهر هليو آيس. مون کان اها ڳالهه وسري به ويئي جو رات جو ڀٽو صاحب جو فون آيو. هن ڏاڍو نرم لهجي ۾ چيو ”مون کان تنهنجو نالو وٺڻ وسري ويو هو ڪٿي تون ان کي محسوس نه ناهي ڪيو.“

بهر حال اها ڳالهه معمولي هئي پر توهان انهيءَ مان ڀٽي صاحب جي سائين سان محبت جو اندازو لڳائي سگهڻا.

هن جو حافظو تمام تيز هو هو سالن جا سال معمولي کان معمولي ڳالهه به نه وساريندو هو واقعي جا تفصيل وقت ۽ تاريخ به کيس ياد هوندا هئا.

نون سالن جي ننڍڙي عمر کان وٺي آخري وقت تائين جا ڪوڙ سارا واقعا هن جي حافظي جي ڳنڍ ۾ ٻڌل هئا، پارٽي جي جدوجهد جي دؤران جن ماڻهن هن سان گڏ صبح شام ۽ رات تائين ڪم ڪيو هو اهو سڀ جو سڀ هن جي سامهون رهندو هو جڏهن به هو تحريڪ دؤران ڪنهن ساٿي کي ڏسندو هو ته سندس سمورو ڪردار آئيني جيان ڀٽي صاحب جي اڳيان اچي ويندو هو.

هو دنيا جي عظيم تحريڪن جي بانين جيان پنهنجي پارٽي پاڻ سان گڏ ڪم ڪندڙن جي هر ڳالهه جو جائزو وٺندو هو اهو جائزو عام طور هن جي ذهن ۾ محفوظ رهندو هو ۽ سالن تائين اها ڳالهه هن جي ذهن ۾ تازي رهندي هئي ۽ وقت اچڻ تي پنهنجي ساٿين کي ياد ڏياريندو هو ته توهان فلاڻي محفل، مجلس يا وقت تي هيءَ ڳالهه ڪئي هئي. ساٿين ۽ رفيقن تي گهري نظر باوجود به هو انهن جون غلطيون معاف ڪرڻ جو عادي هو ۽ هن جي دل گهرندي هئي ته سندس سمورا ساٿي آزادي سان پنهنجي عقل ۽ فهم تي ڀروسو ڪندي هن سان گڏ اڳتي وڌڻ ۽ ترقي ڪن ۽ انهن جون شخصيتون روز بروز نڪرڻ ۽ شاندار ٿيڻ.

مون اڪثر اڳواڻن کي ڏٺو آهي ته اهي پارٽي قيادت دؤران پاڻ کي بڙ جو وڻ بنائي ڇڏيندا آهن ۽ انهن جي هيٺان وارو ڪوبه ٻوٽو وڌي نه سگهندو آهي ۽ ڪي ته وري ساٿين کي اڳتي وڌندو ڏسي ان جون تنگيون چڪي وٺندا آهن پر جناب ڀٽي جي ڳالهه انهيءَ جي ابتڙ هئي. هو پنهنجي ساٿين جي پنهنجي پاڇي هيٺ وڌندڙ ٻوٽن جيان پاڻ واڌ ويجهه ڏيندو هو ۽ انهن کي اڳتي نڪرڻ جا موقعا فراهم ڪندو هو.

ڀٽو صاحب پاڻ جيترو اڳتي وڌي پيو هن جا ساٿي به اوترو تڪڙي ترقي ڪن پيا. پنهنجي هر دوست جي صلاحيتن مطابق ان کان ڪم وٺڻ جو منصوبو ڀٽو صاحب اڳواڻ ٿي جوڙي ڇڏيندو هو. ڪڏهن ائين لڳندو هو ڇڻ هن پنهنجن ڪجهه دوستن کي پس منظر ۾ موڪلي ڇڏيو آهي. پر حقيقت ۾ هو موزون وقت جي ڳولا ۾ هوندو هو ۽ جڏهن به ڪو اهڙو وقت ايندو هو دوستن کي انهن جي صلاحيتن مطابق ڪم سونپي ڇڏيندو هو.

ڀٽو صاحب پاڻ کي پنهنجي ساٿين جي سامهون هڪ تقليد جي قابل مثال بنائي پيش ڪيو هن جنهن وقت ملڪي صدارت جو عهدو سنڀاليو اهو ڏاڍو نازڪ وقت هو. ملڪ جي وقار کي مشرقي محاذ تي ڏلت آميز شڪست، قومي عزت کي مجروح ڪيو هو. اسان جي سمورن جي سموري اقتصاديات تباھ ٿي چڪي هئي پر هن ملڪ جي وقار کي بلند ڪرڻ لاءِ اقتصادي سياسي سماجي زندگي کي بحال ڪرڻ لاءِ شديد محنت ڪئي. انهيءَ جو اندازو هن مان لڳايو ته هو ڪم ڪار جي ڪري ڪيترا ڪيترا ڪلاڪ ڏينهن پنهنجي ٻارن ۽ زال سان ملي نه سگهندو هو. هن جي ٻارن ۽ بيگم صاحبه کي اها خبر نه هوندي هئي ته پاڻ هن وقت ڪٿي آهي.

هو ڏينهن رات مسلسل ڪم ڪندو رهندو هو. هو شام جو ستين وڳي پنهنجي ڪم جي ميز تي اچي ويهندو هو ۽ رات جو ٻين وڳي تائين مصروف رهندو هو. ڪيترائي ڀيرا منهنجي گهر جي يا ٻين ساٿين جي گهر جي فون جي گهٽي وڃي هئي ته اسان سمجهندا هئاسين ته ايوان صدر مان سڏ ٿيو آهي، اهي ته ايمرجنسي جا ڏينهن هئا پر پوءِ سندس ڪم جو معمول اهو ئي رهيو. وري هو صبح جو ساڍي ستين وڳي پنهنجي ڪم جي ميز تي موجود هوندو هو ۽ رات جو ساڍي ٻارهين وڳي تائين مسلسل ڪم ۾ مصروف رهندو هو. بس ڪڏهن ڪڏهن منجهند جو آرام لاءِ هڪ ڪلاڪ وقفو ڪندو هو.

ڪم جي گهٽائي ڪري اڪثر منجهند جي ماني نه کائيندو هو ته پيريل پيٽ سبب ننڊ نه اچي وڃي.

مون کي ساڍن پنجن سالن دوران ڪوبه اهڙو ڏينهن ياد ناهي جڏهن منهنجي وزارت جو ڪو فائل ايوان ويو هجي ۽ ان کي ساڳي ڏينهن تي پڙهي پنهنجي هٿن سان ڪو حڪم نه لکيو هجي.

اهو حال سمورين وزارتن سان هو. هو روزاني ايندڙ فائلن کي روز پڙهندو هو ۽ انهن مٿان حڪم لکندو هو ۽ جيستائين فائل ختم نه ٿيندا هئا، بستري تي نه ايندو هو. اهو هن جو روزاني جو معمول هو. مان هي ڳالههون انهيءَ ڪري نه پيو لکان ته مان هن جي حڪومت ۾ هڪ وزير رهيو آهيان پر مون سان گڏ وزيراعظم هائوس ۾ ڪم ڪرڻ وارو هر فرد اهو چاڻي ٿو ته منهنجي ڳالهه ۾ ڪوبه وڌاءِ ناهي.

پالٽهار هن جي وجود ۾ ڪم ڪرڻ جي غير معمولي صلاحيت رکي هئي. هن سان گڏ ڪم ڪندڙ اهلڪار جيڪي عمر ۾ گهٽ ۽ صحت ۾ توانا هئا، انهن جي ته ڪم جا وقت مقرر هئا، هي هڪ ڏينهن ڪم ڪندا هئا ٻئي ڏينهن موڪل ڪندا هئا، هڪ ڏينهن جي لاڳيتي ڪم سبب انهن جا جسم ٽڪجي پوندا هئا پر ڀٽو صاحب بلڪل به نه ٽڪبو هو.

ڪڏهن ڪڏهن دوست ۽ ساٿي ساٿن گڏ ويٺا هوندا هئا، انهن جي موجودگي باوجود ضرور فائلن جا ڍير اڳيان رکيل هوندا هئا، پاڻ انهن سان ڪچهري به ڪندو هو ۽ فائل به پڙهائيندو هو انهيءَ انداز سان فائلن توڙي ساٿين ڏانهن پورو پورو ڌيان هوندو هئس. فائلن تي نوت هڻڻ سان گڏ دوستن کي گهريل جواب به ڏيندو ويندو هو ٻنهي ڪمن مان ڪوبه ڪم ٿورو به متاثر نه ٿيندو هو.

ڪوڙ ۽ منافقت سان هن کي سخت نفرت هوندي هئي، نه پارٽ بناوت ۽ وڏائي جو قائل هو ۽ نه ئي سائين پر اهي شيون ڏسڻ پسند ڪندو هو. هن مستي شهرت حاصل ڪرڻ جي ڪڏهن به ڪوشش نه ڪئي. هو لباس پر به منافقت نه ڪندو هو. قائداعظم جيان پينٽ کي رڳو انگريزن جو لباس نه سمجهندو هو پر سندس نظر پر پڙهيل لکيل ۽ مهذب ماڻهن جو اهو لباس هو لباس جي چونڊ موسم ۽ ماحول کي نظر ۾ رکي ڪندو هو. صبح جو لباس پيو هوندو هو ۽ شام جو پيو.

يحيي خان جي ڏينهن ۾ ٻاهرئين سفارت خانن جون سرگرميون عروج تي هيون پر جناب ڀٽو اقتدار ۾ ايندي ئي انهن جي سرگرمين کي حدن ۾ پابند ڪري ڇڏيو.

اڳ ۾ سفارت جي رات جي دعوتن ۾ ڪيترائي سرڪاري آفيسر ۽ وزير شريڪ ٿيندا هئا، جنهن ۾ عورتون به وڏي تعداد ۾ وينديون هيون ۽ جتي شراب ڪباب سان گڏ بي حجابيءَ جون ڳالهيون عروج تي هونديون هيون، انهن دعوتن ۾ شريڪ ماڻهو نه ته ان ملڪ سان پاڪستان جي تعلقات جو خيال رکندا هئا ۽ نه ئي سفارتي پروٽوڪول جو خيال رکيو ويندو هو. اها ڳالهه ملڪي عزت ۽ وقار جي خلاف هئي، جنهن ڪري ڀٽي صاحب انهيءَ ڳالهه جو به هڪ طريقيڪار مقرر ڪري ڇڏيو. هن جي دؤر ۾ ڪنهن به سفارتخاني جي دعوت ۾ رڳو هڪ وزير وڃي سگهي پيو انهيءَ جو فيصلو وزارت خارجي کي ڪرڻو هو ڪنهن به وزير کي سڏي دعوت نه پئي ڏني سگهجي ۽ نه ئي ڪو ماڻهو سدائين اجازت جي اها دعوت قبول ڪري سگهي پيو.

ڪو به آفيسر وزارت خارجي جي اجازت کان سواءِ ڪنهن به سفارتخاني جي دعوت ۾ شريڪ نه پيو ٿي سگهي، ڇاڪاڻ ته پاڪستان آفيسر يا وزير جڏهن سفارتخانن جي دعوتن ۾ شريڪ ٿيندا هئا ته اتي بنا روڪ ٽوڪ ڳالهائيندا هئا، انهن جي گفتگوءَ سبب ڪيترائي ملڪي قيمتي راز ٻاهر پهچي ويندا هئا، جنهن سان ملڪ کي نقصان پهچندو هو.

انٽرني طرح ٻاهرئين سفر جي دعوتنامن کي به محدود ڪيو ويو ڪو به ملڪ ڪنهن وزير يا آفيسر کي سڏو دعوت ڏني نه پيو گهرائي سگهي، ڇاڪاڻ ته اهو به هڪ پراڻو سامراجي هٿيار آهي ته دعوتن جي ذريعي پاڪستاني حڪومت جي بااثر فردن يا ادارن کي ٿورائتو ڪري انهن کي پنهنجي اثر هيٺ آڻي انهن کان پنهنجي مرضي جا ڪم ٺاهيا هئا، اهو به

رشتو جو هڪ انداز آهي پر ڀٽو صاحب حڪم ڏئي ڇڏيو هو ته اهي دعوت رڳو پاڪستاني حڪومت جي وسيلي سان ئي ڏني سگهجن ٿا. ڪوبه ماڻهو پيل ڪٿي اهو وزير چون هجي پاڻ پنهنجي طور تي دعوت قبول ڪرڻ جو حق نه ٿورڪي. اهو ڪم رڳو پرڏيهي وزارت جو آهي ته هو دعوت ملندڙ شخص ۽ دعوت ڏيندڙ ملڪ جي اصل مقصد ۽ دعوت نامي جي غرض جو جائزو وٺي ۽ پوءِ اهو فيصلو ڪري ته آيا ان ماڻهوءَ کي ڏوري تي وڃڻ جي اجازت ڏجي يا نه؟ ٻاهرئين سازشن کي روڪڻ جو اهو هڪ مؤثر طريقو هو.

کاڌي پيئي جي معاملي ۾ جناب ڀٽو کافي حد تائين بي نياز طبيعت جو ماڻهو هو. پاڻ انتهائي گهٽ خوراڪ کائيندڙ ماڻهو هو. هن جي ڦڙ تي ۽ سمارت نيس جو سبب سندس گهٽ خوراڪي هئي. صبح جو رڳو چانهه جو هڪ ڪپ يا ڪڏهن ڪڏهن توست به استعمال ڪندو هو. مڃهندو جي ماني عام طور تي کائيندو ڪونه هو جنهن ڏينهن ڪا پيٽا جي ميٽنگ هوندي هئي، اسان سمجهي ويندا هئاسين ته اڄ ”لنچ“ ڪونه ٿيندو. ميٽنگ جي شروعات کان هڪ ڪلاڪ بعد چانهه ۽ ڪجهه بسڪيٽ کائڻ لاءِ ملي ويندا هئا پر جي وقت هڪ بجي مڃهندو کان اڳتي نڪري ويندو هو ته پوءِ هڪ اڌ سموسيا سٽنڊوچ جي عنايت ٿي ويندي هئي. پوءِ پيل ڪٿي اجلاس شام جو چئڻ وڳي تائين هلي پر اها ئي اسان جي خوراڪ هوندي هئي.

ڀٽو صاحب رات جي ماني اڪثر ڪري رات ڏهين وڳي کائيندو هو. سندس پسنديدو کاڌو فرائي، ٽيمو ڊال، مچي يا ڪڪڙ جا ٽڪر هو. جوس ۾ ڏاڙهون ۽ جو جوس پسند هو. فروٽ ۾ پيپيٽيو ۽ انب پسند ڪندا هئا.

سياري جي موسم ۾ پنهنجي گهر ۾ ڪاري رنگ جو حلو تيار ڪرائيندا هئا. اهو فارمولو سندن خانداني آهي ۽ انهيءَ ۾ ڪنٽور جهڙي ڪا شيءِ ۽ ڪنهن وڻ جي ڪاٺيءَ کي ڪوئلي جيان ساڙي شامل ڪيو ويندو هو انهيءَ حلوي کي به ڀٽو صاحب شوق سان کائيندو هو.

ماني اڪيلو ڪڏهن به نه کائيندو هو پنهنجن ڪجهه دوستن کي ضرور شامل ڪندو هو. کاڌي جي ميز تي هن جو مود ڏاڍو خوشگوار هوندو هو ۽ ڏاڍي مزيدار ۽ دلچسپ گفتگو ڪندو هو. کاڌي کانپوءِ هڪ سگار پيئڻ سندن عادت هوندي هئي. سگار پيئڻ تائين اها محفل هلندي هئي، اندازن ڪلاڪ سوا تائين اها کاڌي جي محفل جاري رهندي هئي. يارهين سوا يارهين وڳي محفل برخواست ٿي ويندي هئي. عام طور انهيءَ محفل ۾ پنهنجي شرڪت کي مان هڪ حسين يادگار تحفو سمجهندو هئس.

ڇاڪاڻ ته انهيءَ دؤران ڀٽي صاحب جي دلچسپ ۽ خوش مزاج ڪچهري دل کي تروتازه ڪري ڇڏيندي هئي. کاڌي کانپوءِ پاڻ اڪيلاڻپ ۾ ويهي فائنل جو مطالعو ڪندو هو ۽ انهن تي حڪم جاري ڪندو هو. وضاحت طلب ڳالهين لاءِ لاڳاپيل وزيرن سان فون تي ڳالهه ٻولهه ڪندو هو. اهو سلسلوراءِ جو هڪ ٻين وڳي تائين هلندو هو ۽ وري صبح جو ستين وڳي آفيس، پهچي ساڍي ستين وڳي تازو اخبارون يا ڪم جا فائل گهرائي ڏسڻ شروع ڪندو هو. اخبارن ۾ مطالعي دوران اهم خبرون ٽڪ ڪرڻ ۽ اخبارن ۾ شايع ٿيل شڪايتي خبرن تي فوري حڪم جاري ڪري ڇڏيندو هو. نائين وڳي عام طور تي ڪابينا جو اجلاس ٿيندو هو اتي به اهم معاملن تي بحث ۽ فائنل تي تيزي سان نوٽيس لکڻ ڀٽي صاحب جو ڪمال هوندو هو.

ڪم جي رفتار گهٽائي ۽ تسلسل جي اها حالت هئي جو انهيءَ کي بيان ڪرڻ لاءِ مون وٽ لفظ نامن، ڪم جي معاملي ۾ ڀٽو صاحب ڪنهن به دنيا جي مخلوق پاسندو هو ڇاڪاڻ جيترو گهڻو ڪم ۽ جنهن معيار جو اعليٰ ڪم پاڻ ڪندو هو اها ڳالهه ڪنهن انسان جي وس جي نه ٿي لڳي. اها طاقت ۽ توانائي الله پاڪ ڀٽي صاحب کي ئي ڏني هئي، جنهن ڏينهن به ڀٽي صاحب جي صدارت ۾ ڪو اجلاس ٿيڻ وارو هوندو هو ته اسان ماڻهو ٻيا سمورا ڪم وساري ڇڏيندا هئاسين. ايجنڊا ۾ پيل ڪٿي هڪ ئي شق هجي پر هو مسئلي جو ڳوڙهائي سان جائزو وٺڻ جو قائل هو. ننڍي توڙي وڏي مسئلي تي ٻين جا خيال نهايت تفصيل سان ڏيان ڏئي ٻڌندو هو ۽ وري هڪ هڪ نقطي نقطي کي واضح ڪري ترتيب وار انهيءَ تي اظهار خيال جي دعوت ڏيندو هو هن جي سربراهي ۾ ڪنهن ڳالهه تي غور ڪن، اسان مٿان اڪثر هڪ ئي نقطي جا نوان نوان پاسا نروار ٿيندا هئا، اهو ئي سبب آهي جو ڪابينا جي مختصر کان مختصر ميٽنگ به چئن پنجن ڪلاڪن کان گهٽ نه هوندي هئي پر جيڪا ميٽنگ جلد ختم ٿي ويندي هئي، اسان خوشي محسوس ڪندا هئاسين، اسان ميٽنگ ۾ ڪم ڪري ٿڪجي پوندا هئاسين پر ڀٽو صاحب ڪيترن ئي ڏينهن تائين لاڳيتين ميٽنگ باوجود به نه ٿڪبو هو. مون ڪيترائي ڀيرا ڀٽي صاحب کي عوام طرفان وصول ٿيندڙ خطن جو مطالعو ڪندي ڏٺو هو هو پاڻ ذاتي طور تي خطن جو مطالعو ڪندو هو ۽ انهن جي روشنيءَ ۾ انهن تي نوٽ به هڻندو هو ته جيئن عوامي شڪايتن جو وقت سر ازالو ٿي سگهي. روزاني جي ڪوڙسارن ڪمن ڪارن باوجود ڀٽو صاحب لاهور ڪراچي، ڪوئٽه، پنڊي جي اخبارن جو مطالعو به

ڪندو هو. انهيءَ کانسواءِ رسالن ٽائيمر نيوز ويڪ، فار ايسٽ اڪنامڪ تي نظر وجهندو هو ۽ آمريڪا توڙي لنڊن جي مخصوص اخبارن تي به هڪ نظر ڦيرائيندو هو. ڪڏهن ڪڏهن ته اطلاعات کاتي وارا به جن جو ڪم ئي اخبارون رسالا پڙهڻ آهي وزيراعظم هائوس مان ملندڙ نوٽ کانپوءِ گهربل رسالي يا اخبار جو مطالعو ڪندا هئا.

شام جي وقت ڪم دوران ٽيليويزن ڏسڻ به هن جو ڪم هوندو هو. ٽي وي رڳو تفريح لاءِ نه ڏسندو هو پر تنقيدي نگاهه سان ڏسندو هو جيڪڏهن پروگرام ۾ ڪا خامي نظر ايندي هئي ته فون جي ذريعي لاڳاپيل کاتي جي سپروائيزر کي متوجهه ڪري صلاح ڏيندو هو ڪڏهن ڪڏهن ڪا سٺي فلم به خاص طور ڏسندو هو. فلم ڏسڻ دوران هو ويجهن دوستن کي به دعوت ڏيندو هو جن ۾ عبدالحفیظ پيرزادو، غلام مصطفيٰ جتوئي ۽ مان شامل هوندا هئاسين.

ڪتابن جي مطالعي جي باري ۾ به مون هن جهڙو باخبر ۽ هوشيار ماڻهو نه ڏٺو هو. نون ڪتابن جو ته هو عاشق هو ڪنهن محفل ۾ جنهن به ڪتاب جو ذڪر ڪرندو هو مون محسوس ڪيو ته اهو ڀٽو صاحب جو اڳ پڙهيل هوندو هو پر جي اتفاقن اهو ڪتاب نظر مان گذريل نه هوندو هو ته يڪدم پڇندا هئا ڪهڙي پبلشر ڇاپيو آهي؟ ڪهڙي ملڪ جو آهي ۽ ڪجهه ڏينهن بعد اهو ڪتاب سندس ميز تي موجود هوندو هو.

تعميراتي فن ۾ به ڀٽي صاحب جي دلچسپي ڏاڍي گهري ۽ ماهران هئي. سندس شخصيت جي هن پهلوءَ مان عام طور ماڻهن کي گهٽ واقفيت آهي. هو دنيا جي مختلف تعميراتي فن کان چڱي طرح واقف هو ۽ فن تعمير بابت سٺي ڄاڻ رکندو هو پاڻ قومي امنگن ۽ قدرن جو تجزياتي مطالعو ڪندو رهندو هو. عمارتن جي سينگار ۽ جوڙجڪ کي بامعنيٰ ۽ قومي ڪلچر سان هم آهنگي بنائڻ جو قائل هو.

پرائم منسٽر هائوس جو اهو رهائشي حصو جتي سندس آفيس ۽ ملاقاتين جو ڪمر و گرين روم موجود آهي، جناب ڀٽو صاحب جي عمارتي خوش ذوق ۽ جماليات جو گواهه آهي. سمورن اهم قومي ۽ تعميراتي نقشا پاڻ ذاتي طور تي ڏسندڙ ۽ منظور ڪندو هو.

اڄ تائين پاڪستاني قومي ڏينهن جي پريڊ جنهن انداز سان ۽ جنهن مقام تي ٿيندي هئي، انهيءَ ۾ ڪو وقار ۽ انفراديت ملندي هئي پر ڀٽي

صاحب جي زماني انهيءَ قومي ڏينهن جي شايدان شان اسلام آباد ۾ هڪ اسڪوٽر جوڙيو ويو آهي، جيڪو اسان جي ماضي حال ۽ قومي يڪجهتي جي هڪ علامت آهي، انهيءَ تي قومي ڏينهن تي پريڊ ٿيندي اسلام آباد ۾ فيصل مسجد جي نقشي جي منظوري ۽ تعمير سڌو سنئون ڀٽو صاحب جي سپرستي هيٺ ٿي. ڀٽو صاحب تعميراتي فن بابت جڏهن به ڳالهائيندو هو ته انهيءَ مان سندس گهري مطالعي جي تصديق ٿيندي هئي.

مذهبي طور ڀٽو صاحب شديد جذبا رکندو هو. رسول خدا ﷺ جي ذات مبارڪ سان لڳاءُ بابت هن جو هر ساٿي شاهدي ڏيندو جڏهن پاڻ عمري مبارڪ تي ويو ته روضه رسول تي ايترو رنائين جو کيس پرسان ڏسندڙن جو چوڻ آهي ته هن جي ساٿين مان ٻيو ڪوبه ماڻهو ايترو نه رنو هو. مون کي ذاتي طور خبر آهي پر هو رسول الله صلعم کي هڪ تاريخ شخصيت طور تي ڏسندو هو. اسلام جي موضوع تي هن اولهه وارن جا لکيل ڪتاب به پڙهيا هئا، انهيءَ سان گڏ هن پاڪستان جي وڏن عالمن ۽ اهل قلم جي ڪتابن جو پڻ مطالعو ڪيو هو.

ڀٽي صاحب جي دل نهايت ئي نرم ۽ دردمند هئي، ٻين انسانن جو ڏک ڏسي پاڻ تڙپي پوندو هو پنهنجي ساٿين ۽ همدردن لاءِ سندس دل ۾ بيپناهه محبت هئي، جوان سال ساٿي شيرپاءَ جي وفات تي هو ڏاڍو غمزده هو ساڳيو حال پنهنجي پٽ جي وفات تي هئس ۽ جڏهن منهنجو پٽ فوت ٿيو ته هن جي حالت اها هئي جڙ سندس پنهنجو پٽ فوت ٿيو هجي. ڀٽو صاحب ناقابل سهپ عمر ۾ مون سان ڏاڍي همدردي ڪئي. منهنجي بي پناهه مدد ڪئي.

سمورين حڪومتي پاليسين جي اڳواٽ ٿي هو منصوبه بندي ڪري وٺندو هو ۽ مستقبل کي اڳيان رکي پوءِ فيصلو ڪندو هو. سمورن اهم موڙن ۽ پاسا هن جي نظر ۾ هوندا هئا.

هن کي پنهنجي ڪيل فيصلن ۽ انهن ملندڙ نتيجن جو به ڪنهن حد تائين اڳواٽ اندازو هوندو هو.

ڀٽي صاحب جي سياست جو مرڪز ۽ محور رڳو عوام جي راءِ هئي، هن جو يقين هو ته آخري نتيجي ۾ عوام جو فيصلو ئي هميشه سچ هوندو آهي. عوامي راءِ جي اهميت جو اندازو هن مان لڳائي سگهجي ٿو جو ڀٽو صاحب کليل ڪچهرين جو آغاز ڪيو ۽ ائين هن عوامي راءِ بڻڻ لاءِ سڌو سنئون رستو ڳوليو انهن کليل ڪچهرين مان ڀٽي صاحب جو مقصد اهو هو

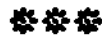
تہ عوام سواء ڪنهن خوف خطري جي هن سان سڌو سنئون پنهنجي راءِ جو اظهار ڪري ته جيئن حڪومت جي باري ۾ عوامي راءِ جي کيس پوري طرح ڄاڻ پئجي سگهي. ان کانسواءِ هو ماڻهن جي شڪايتن مان ڪجهه نتيجا حاصل ڪري انتظاميه جي اصلاح ڪري سگهي.

اها الڳ ڳالهه آهي ته پوءِ ڪجهه وزير اڻڄاڻن نوڪر شاهي جي چڪر ۾ اچي انهن کليل ڪچهرين جو جيڪو حال ڪيو تنهن مان انهن ڪچهرين جو اصل مقصد ئي تباهه ٿي ويو.

مفاد پرست آفيسرن انهن ڪچهرين جي اڳواٽ منصوبه بندي شروع ڪري ڏني. انهن ماڻهن جي لسٽ ٺهڻ لڳي جن کي وزير اعظم اڳيان ڳالهائڻو هو ڇاڪاڻ ته نوڪر شاهي عوام جي سڌي رابطي کان ڊنل هئي، ان ڪري ڀٽي صاحب سامهون هارڻ انهن ماڻهن کي ڳالهائڻ ڏنو ويندو هو جنهن لاءِ افسر شاهي چاهيندي هئي، اهي غلط طريقا انهيءَ ڪري استعمال ڪيا ويا ته جيئن ڀٽي صاحب کي عوام جي حقيقي راءِ کان پري رکيو وڃي. ڀٽي صاحب کي ذاتي طور عوام جي راءِ جو وڏو خيال رهندو هو پر سندس وزيرن مشيرن تي شايد اها ڳالهه پسند نه هئي، ڀٽو صاحب نه رڳو عوام جي راءِ ڀڃڻ چاهيندو هو پر عوام ۾ مثبت راءِ جي تعليم تربيت پڻ ڪرڻ چاهيندو هو. مسئلن جي سمورن پاسن کي عوام آڏو ظاهر ڪري انهن کي نفعو نقصان سمجهايو ۽ ڪانئن راءِ وٺڻ جو قائل هو انهيءَ سلسلي ۾ بنگلاديش نامنظور نامنظور جو مثال اسان جي سامهون آهي.

جناب ڀٽي جي اها طئه ٿيل راءِ هئي ته مسلم بنگال اسان جي نفرت جو مستحق ناهي، هونئن به رسول الله صلعم جي تعليم آهي ته ڪنهن به مسلمان کي پنهنجي مسلمان ڀاءُ کان تن ڏينهن کان وڌيڪ ڪاوڙ نه ڪرڻ گهرجي، سو سموري قوم کان پري رهڻ يا ان کي سزا ڏيڻ ته صفا حرام هو. ڀٽي صاحب جي ذهن ۾ ننڍي کنڊ جو جيڪو نقشو هو، انهيءَ ۾ بنگلاديش کي به اهم ڪردار ادا ڪرڻو هو پر اسان جي قوم توڙي دانشور طبقو هڪ چريائپ ۾ مبتلا هو اهڙي قوم جنهن هميشه فتح ڏني هجي ان لاءِ شڪست کي هضم ڪرڻ ڏاڍو ڏکيو هو پر شڪست کي سيني سان لڳائي آپگهات ڪرڻ به بيوقوفني سڏبي. قوم کي ته بهرحال زندهه رهڻو آهي، انهيءَ تاريخي نازڪ موقعي تي اڳواڻن جو ڪم انتهائي ڏکيو هوندو آهي، ڪو اناڙي سياستدان هجي ها ته تاريخ جي انهيءَ نازڪ مرحلي تي عوامي ڀاءُ سامهون جهڪي ملڪي مفاد خلاف اهڙو فيصلو ڪري وجهي ها، جيڪو پوءِ

سموري قوم لاءِ نقصانده ثابت ٿئي ها يا وري عوام جي راءِ کان بي نياز يڪطرفه طور تي بنگلاديش کي قيد ڪرڻ جو اعلان ڪري ڇڏي ها پر ان وقت جي صورتحال اهڙي نازڪ هئي جو ائين ڪرڻ سان ملڪ هڪ شديد تسر جي ايجي تيشن جي زد ۾ اچي وڃي ها ۽ مضبوط حڪومت جو وجود برقرار رکڻ ڏکيو ٿي پوي ها. ظاهر آهي ته داخلي ۽ بيروني دشمن انهيءَ مان فائدو وٺن ها ۽ نه ڄاڻ پاڪستان ڪهڙي تسر جي حالتن سان مهاڏو اٽڪائي ها پر پتي صاحب انهن مان ڪنهن به رستي جي پاڻ چونڊ نه ڪئي. هو انهيءَ مسئلي کي به ڪٿي عوام وٽ ويو. لياقت باغ راولپنڊي ۽ ڪراچي جي عظيم ميڙاڪن ۾ هن عوام کان راءِ طلب ڪئي ۽ جڏهن جواب نهڪر ۾ ڏنائين ته پوءِ به هو دل برداشتہ نه ٿيو پر هڪ ماهر طبيب جيان هو پنهنجي مرض جي علاج ۾ مصروف رهيو. ماهرانه انداز ۾ ابلاغ جي ذريعن کي استعمال ڪيائين. بحث مباحثا ڪرايائين. اخبارن ۽ ميڊيا ۾ پنهني نقطن تي مذاڪرا ڪرايائين. انهن نقطن جي فائدن ۽ نقصانن کي ڌار ڌار نمايان ڪرايائين ۽ اهڙي فضا تيار ڪيائين جو قوم جو گڏيل ضمير انهيءَ ڪوڙي ٽڪيءَ کي گهٽ لاءِ تيار ٿي ويو جنهن ۾ اجتماعي صحت ۽ مفاد سمايل هو ۽ جڏهن بنگلاديش کي قبول ڪرڻ جو اعلان ڪيائين ته وقت جي اهڙي چونڊ ڪيائين جو انهيءَ جو ڪو مثال ملڻ مشڪل آهي. انهيءَ موقعي تي بنگلاديش ليڊرن جي اچڻ سبب لاهور جي ڀرندڙ فضا تي نه رڳو چنڊو پيو پر ماڻهن کي محبت ڏانهن مائل ڪيو. اهو واقعو سياسي تاريخ جو هڪ عجيب باب آهي. جنهن جو جيترو تفصيل ۽ هر پهلوءَ کان جائزو وٺجي. اهو تاريخ جي شاگردن لاءِ رهنمائي ۽ بصيرت جا نوان باب کولي ٿو.

حوالا:

1. ميٽ آف انڊيپينڊنس ذوالفقار علي ڀٽو
2. ڊي گريٽ ٽريڊي ذوالفقار علي ڀٽو
3. پوليتيڪل سچوئيشن ان پاڪستان ذوالفقار علي ڀٽو
4. اگهر مجھي قتل ڪيا ٿيا ذوالفقار علي ڀٽو
5. ٽين دنيا جي اتحاد جون گهرجون ذوالفقار علي ڀٽو
6. بينظير ڀٽو ڏانهن آخري خط ذوالفقار علي ڀٽو
7. سپريم ڪورٽ پر آخري بيان ذوالفقار علي ڀٽو
8. ديده ور مولانا ڪوثر نيازي
9. اور لائين ڪٽ گئي مولانا ڪوثر نيازي
10. زلفي ماءُ فرينڊ پيلو مودي
11. ذوالفقار علي ڀٽو بچڻ سي تختہ دار تڪ سلمان تاثير
12. ڀٽو کي سياسي پيشگوڻيان حامد مير
13. سورج به ڪف شب گزیده ستار طاھر
14. مرده ڀٽو زنده ڀٽو ستار طاھر
15. پرائم منسٽر هائوس مين ڀٽو کي آخري رات اديب جاوداني
16. ڀٽو کي آخري 323 دن ڪرنل رفيع الدين
17. ڀٽو ضياءُ اور مين جنرل فيض علي چشتي
18. افواه اور حقيقت الطاف قريشي
19. ڪال ڪوٺڙي سي ڀٽو کي آخري تقرير ترجمو: رشيد بت
20. جدوجهد کي پچيس سال فرنٽيئر پوسٽ پبليڪيشنز